

Mục lục

Chương 1.....	2
Chương 2.....	23
Chương 3.....	41
Chương 4.....	56
Chương 5.....	77
Chương 6.....	99
Chương 7.....	122
Chương 8.....	146
Chương 9.....	170

Chương 1

Buổi chiều thả những giọt nắng yếu bên ngoài cửa sổ, một khoảng trời nhỏ, với vài đám mây trắng lơ lửng bay ngang qua đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi thức giấc giữa tiếng reo nhỏ, mơ hồ, của hàng nhạc ngựa say gió bên ngoài con đường im vắng chạy ngang trước nhà. Ngôi nhà nằm cách lề đường một con ngõ, khuất trong vườn cây thấp có nhiều hoa. Nằm ở đây, tôi có thể nhìn thấy một khoảng lối đi trải sỏi vụn dẫn ra cánh cổng có dây leo um tùm trở một thứ hoa màu tím lấm tấm.

Ngày xưa khi mới tới đây, tôi đã sung sướng vô cùng vì không ngờ mình lại được ở trong một ngôi nhà đẹp đẽ và yên tĩnh như vậy. Dì Hạnh mở cổng cho tôi với đôi mắt mở lớn tròn xoe, đầy ngạc nhiên. Lúc đó tôi hoàn toàn rơi vào một trạng thái sững sờ và ngượng, vì tôi không biết gọi dì Hạnh bằng gì và ngược lại, hình như chính dì Hạnh cũng rơi vào một trạng thái như thế. Dì Hạnh nhỏ hơn tôi hai tuổi, học dưới tôi hai lớp, nhưng lại được tôi gọi bằng dì, vì giữa tôi và dì Hạnh có liên hệ bà con sao đó. Tiếng "dì" ngượng nghịu đó làm sao tôi thốt ra được khi tôi đang đứng trước một người con gái nhỏ hơn mình, xinh đẹp và có lẽ rất thông minh. Lúc đó tôi cũng nhận ra trên gương mặt dì Hạnh một nét u buồn vừa nhìn thấy trong đôi mắt ngạc nhiên của dì. Nhưng sau một tuần, tôi cũng quen dần và tôi cũng bỏ được lối xưng hô trống không khi nói chuyện với dì Hạnh. Đó cũng là ngày đầu tiên tôi vào trường, chọn lớp, làm quen với bộ mặt mới của tỉnh lẻ.

Tôi yêu cái vẻ êm đềm đến dễ thương của tỉnh lẻ. Những con đường trơn bóng, rộng lớn với hai hàng me chạy dài thả lá bay trong gió suốt mùa. Gió của tỉnh lẻ không ào ạt, lạ lùng như gió biển ở quê hương tôi. Ở đây gió nhẹ và có lẫn hương thơm hòa vào tiếng chim ríu ran gọi nhau trên các mái ngói. Thành

phố không lớn, nhưng lại được vây quanh bằng dòng sông tươi mát êm đềm, được che mát bởi cây lá, được xông bởi hương hoa, được tô điểm bởi những ngôi nhà mái ngói cổ xưa. Sau một năm tôi đã quen thuộc với tỉnh lỵ, quen thuộc cả đến những viên sỏi vô tâm trong khu vườn nhỏ nhà dì Hạnh. Mùa hè, được báo trước bằng những ngày học thi bù đầu. ở những con đường tỉnh lỵ đã thấy lác đác bông phượng nở. Và mưa. Mùa hè và mùa mưa, làm xao xuyến tỉnh lỵ, xao xuyến những người học trò ở vào tuổi mới lớn, một tuổi đời mơ hồ sương khói nhất. Nỗi xao xuyến cũng thả dài theo hàng nhạc ngựa trước nhà, mà tôi nghe được tiếng reo của nó trong gió vào những buổi chiều tuyệt đẹp.

Dì Hạnh ở một góc phòng dưới nhà, với một người giúp việc, tôi ở một phòng trên lầu. Ba má của dì Hạnh. (Tôi vẫn còn bối rối không biết gọi bằng gì) có cơ sở làm ăn ở Sài-gòn. Nửa tháng hoặc đầu tháng ông bà mới về một lần, đưa cho dì Hạnh một khoản tiền tiêu trong tháng, trả lương người giúp việc, tiền học phí và chi tiêu, linh tinh đủ mọi chuyện. Tôi vẫn như một người ở trọ, nhưng không phải đóng tiền nhà, tiền cơm, chỉ lo tiền sách vở. Đôi khi những thứ này dì Hạnh cũng mua luôn cho tôi.

Nhà tôi ở một quận hẻo lánh, trường trung học chỉ dạy đến lớp đệ tứ. Hết lớp đệ tứ tôi phải lên tỉnh để học đệ tam. Ba tôi hy sinh trong thời kháng chiến không để lại được gì. Mọi thứ má tôi đều xoay sở lấy. Nhà tôi nghèo, chỉ có một thửa vườn nhỏ. Đó là nguồn lợi tức hàng năm mà má tôi cho tôi theo đuổi việc học. Năm tôi lên tỉnh dì Hạnh mới học đệ ngũ, bây giờ dì đã lên đệ tứ và cũng đang sửa soạn cho ngày thi sắp tới như tôi. Năm nay tôi thi tú tài một, những ngày học thi tôi thức rất khuya, cũng như dì Hạnh thức rất khuya dưới nhà. Và trong căn nhà vắng vẻ này dì Hạnh và tôi như hai chiếc bóng loanh quanh đến hết ngày tháng. Dì thường kêu buồn trong những ngày mưa, hay khi nghe tiếng ve kêu ran trên đường đi học về. Nhưng đôi khi dì bảo rằng dì chỉ thích thú khi ở trong một ngôi nhà vắng vẻ như thế này. Tôi và dì hợp nhau ở điểm đó. Tôi yêu hàng cây nhạc ngựa reo say trong gió, khi con sông lồng lộng nước sau nhà. Bên kia là vườn cây ăn trái, tôi vẫn thường bơi qua sông ăn cắp trái cây đầu mùa mang về chia cho dì Hạnh, cả hai vừa ăn vừa cười thích thú. Dì cũng thích được bơi qua sông. Con sông không lớn lắm, tôi hứa hôm nào sẽ dạy dì bơi. Nhưng chắc chắn một điều là dì sẽ không bao giờ biết bơi vì có một ông thầy huấn luyện như tôi.

Phía sau nhà dì Hạnh, trước khi tới bờ sông phải băng ngang qua con đường sắt. Tôi vẫn thường ra đó đứng ngóng suốt con đường chạy ngoằn ngoèo vào trong những ngôi nhà thuộc một khu phố mang cái vẻ buồn bã mơ hồ. Những buổi sáng sớm, khi nghe tiếng còi xe hú dài trong sương, hay nhìn ánh sáng đèn nơi đầu máy xe lửa quét sáng một vùng cây cỏ im ngủ, tự nhiên tôi thấy yêu quý tỉnh ly hơn bao giờ, đồng thời cũng nhớ rười rượi một hình ảnh nào đó rất mơ hồ ở quê nhà tôi. Phải chăng từ lúc đặt chân lên con đường thứ nhất trong tỉnh ly, nhìn thấy chiếc lá đầu tiên long lanh trong nắng, nhìn thấy đôi mắt mở lớn, tròn xoe như mắt chim khuyên của dì Hạnh, những gì đến với tôi đều trở thành kỷ niệm, trở thành một thứ mùi hương không phai nhạt. Ngôi nhà này có những âm thanh thật lạ lùng của nó, gần như sự rung động, và ngào ngạt hương thơm. Không ngót ngân lên với những ngày những tháng cùng với một tuổi đời nào đó vừa tới với dì Hạnh, với tôi. Hôm qua, trong lúc ra vườn, tôi bắt gặp đôi mắt dì Hạnh thật buồn. Lúc đó dì ôm con mèo nhỏ trong tay, còn tay kia thì dì cầm một cái hoa xoay xoay. Khi tôi hỏi, dì cố tạo một nụ cười. Dì đã là một thiếu nữ, một người con gái. Tôi hiểu điều đó. Và có gì khó hiểu trong đôi mắt của một người con gái mười lăm mười sáu tuổi đó?

Tôi nghe tiếng chân ai đi về phía phòng mình. Tiếng chân chỉ có thể là dì Hạnh, hoặc người giúp việc. Tôi nằm yên lắng nghe. Và rồi có tiếng gõ cửa phòng tôi, và giọng của dì Hạnh, giọng nói quen thuộc trong suốt như tiếng chim gọi mỗi buổi sáng ngoài vườn. Tôi đợi dì gọi hai ba tiếng, để lắng nghe cho đầy cái âm thanh mà tôi thương mến ấy, mới lên tiếng đáp lại.

Dì Hạnh hỏi:

– Đông vừa ngủ dậy phải không?

Tôi trả lời từ bên trong:

- Không ngủ được, chỉ nằm thiếp một lúc thôi.
- Như thế là ngủ rồi đấy.
- Dì vào không? – Tôi vụt hỏi lớn.

Dì Hạnh cười khúc khích:

- Mở cửa đi, vào nói cái này nghe hay lắm.

Tôi bước xuống giường và mở cửa. Dì Hạnh bước vào với cuốn sách cầm ở tay, tay kia dì cầm một nhúm chùm ruột. Tóc dì Hạnh cột thành hai bím, đường ngôi rẽ ở giữa. Tôi ngồi lọt thỏm trong ghế ngắm dì. Tôi khen:

– Chà, dì Hạnh chiều nay xinh như một con búp bê.

Dì ngượng, mặt đỏ lên, vội đưa nhúm chùm ruột về phía tôi cười, bảo:

– Ăn không, ngọt lắm Đông ạ.

– Chưa chi đã quảng cáo.

–Ngon thật chứ không quảng cáo. Của thằng nhỏ ở nhà bên cạnh mới hái cho đó.

Tôi trêu dì:

–Thằng đó mà còn nhỏ, nó lớn hơn dì ít nhất là bốn tuổi. Nó cho dì chùm ruột với một dụng ý, dì đừng có mắc mưu nó.

–Dụng ý gì, Đông cứ hay bịa chuyện này chuyện nọ không hà.

Tôi cãi ngay:

– Chứ nếu không thì nó đâu có tử tế gì mà cho.

–Nó trèo lên cây hái, sẵn thấy dì đứng trong sân, nó thấy luôn qua cho, chứ bộ.

Tôi cười dòn:

– Đó, thấy không, đã bảo mà, cái thằng đầy dụng ý.

– Dụng ý gì, Đông nói đi?

– Ai biết, Đông chỉ đoán thôi. Chắc hỏi nó thì biết.

Dì Hạnh lườm tôi bằng hai đuôi mắt dài. Dì hỏi:

–Có ăn không người ta chia cho, tử tế thế còn bày đặt bịa chuyện. Đông nhiều chuyện như con gái vậy.

Tôi cười, ngắt mấy trái chùm ruột bỏ vào miệng nhai lớp lớp. Dì Hạnh đi qua đi lại trước mặt tôi, nhìn mấy cuốn sách để bừa bãi trên bàn học. Tôi biết dì

sắp sửa trách tôi vì cái tật bừa bãi của con trai không bỏ được. Rồi sau đó dì đuổi tôi ra khỏi phòng mười lăm phút khi tôi trở vô sẽ thấy một thiên đường mới. Đó là căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, thơm tắt, sách vở ngay ngắn đầu vào đó.

– Đông thật...

Tôi cười.

– Thôi, biết rồi, khổ lắm nói mãi...

–Biết rồi mà vẫn bê bối. Con trai bộ ở sạch sẽ ngăn nắp một ngày không được sao?

–Được chứ.

–Ngày nào đâu, bao giờ? Dì chỉ toàn thấy phòng Đông đầy sách vở với báo chí, giấy vụn. Đủ thứ hết. Nhìn bắt mắt.

Và dì sắp sửa đuổi tôi ra khỏi phòng cho dì dọn dẹp. Tôi biết thế nên cười:

– Ngày mai sẽ xong tất cả, đầu vào đó.

– Đông nói rồi để đó như nước chảy lá môn thì lúc nào mới xong được?

– Ngày mai nghỉ học Đông sẽ tổng vệ sinh, xin hứa.

–Đông chỉ toàn hứa cuội. Tại sao lúc trước Đông không là chú cuội ngồi cành gốc đa nhỉ?

–Tại vì Đông không có mơ lớn lên sẽ cưới chị Hằng.

Dì Hạnh bỗng reo lên:

– à nhớ rồi, có chuyện này hay lắm muốn nói với Đông lúc này cơ.

–Chuyện thằng nhỏ bên nhà cho dì chum ruột và cười mím chi cọt hoài chứ gì?

–Lại vẽ chuyện, lần này dì nói chuyện của Đông mà.

–Chuyện của Đông?

–Ừ.

– Chuyện gì thế, có "gay go" lắm không?

– Gay go lắm, nhỏ bạn của dì thấy Đông tới trường sáng hôm qua, đứng dưới gốc me trước cổng trường để đón cô nào đó. Phải không?

– Bạn của dì là ai thế?

– Biết là nhỏ bạn được rồi cần gì phải khai tên. Nhưng quan trọng là chuyện Đông có đến trường Lê Ngọc Hân không?

– Bạn của dì là chúa ba xạo, tương lai sẽ làm thầy bói. Sáng hôm qua người ta ở nhà, vả lại Đông không có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân hết.

– Không tin, nhỏ bạn dì thấy rõ ràng. Chẳng lẽ nó đi nói dối.

– Nhỏ bạn dì là ai, dì có nhiều bạn thấy mờ, ai mà biết được.

– Nó yêu cầu giấu tên.

Tôi điều tra:

– Có đến đây lần nào chưa?

– Chưa.

– Dì bảo cô bé ấy nghỉ học đi, về ra chợ trái chiếc chiếu, mua một bộ bài tây rồi làm thầy bói kiếm ăn.

Dì cười:

– Con gái ai đi làm thầy bói. Đông định lãng chuyện hả?

– Chứ biết làm gì bây giờ, Đông có nói gì dì cũng không tin.

– Đông giấu.

– Có nói ngay, không giấu.

– Hôm qua Đông ở nhà thật hả – Dì Hạnh nghi ngờ.

– Thật, lúc dì về gặp Đông trước cổng, bộ không nhớ sao?

– Đông về nhà trước chứ bộ.

Tôi ngó dì Hạnh cười nói:

–Dì đa nghi như Tào Tháo. Đã bảo không là không, Đông có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân đâu mà nói đón với đưa.

Dì Hạnh nhìn ra đỉnh cây còn tôi nhìn những sợi tóc của dì, những sợi tóc mai non nót kỳ diệu đó đã làm hồn tôi lâng lâng trong một nỗi xúc động. Đôi mắt dì trong đen như hai hạt huyền. Tôi tưởng đâu hàng nhạc ngựa bên ngoài cùng ngả nghiêng theo mắt dì nhìn, tiếng reo của nó ngưng bật vì tóc dì thơm ngát trong gió, và màu hoa của nó nở rực rỡ trong đôi mắt dì. Bỗng dì Hạnh bật cười:

– Chiều nay nhỏ bạn dì tới chơi, Đông có muốn đổi chúng không?

– Sẵn sàng.

–Nhỏ bạn dì dữ lắm à, cái miệng của nó lạnh lắm, Đông cãi không lại đâu.

–Ăn nhằm gì, Đông chả sợ con gái. Bạn của dì lại càng dễ bắt nạt hơn.

–Nói ngon lắm, chừng gặp Đông sẽ lánh mặt giả vờ bạn học bài này nọ rồi chuồn ra phố ở mãi đến tối mới chịu về. Cái quán cà phê gì ngoài bờ sông đang chờ Đông với một chiếc ghế trống đó.

Tôi đỏ mặt cãi:

– Rồi dì xem. Bạn dì có lớn hơn dì không?

– Nó bằng tuổi dì, xinh nhất lớp.

–Nhưng không xinh hơn dì đâu. Dì xinh nhất lớp, nhất trường, nhất tỉnh ly.

–Dì Hạnh ngượng ngùng trước câu nịnh nọt hoa hòe của tôi. Nhưng quả thật, tôi không nịnh dì chút nào hết. Dì cười nói:

–Dì không có tiền đâu nhé, nịnh dì chỉ uống công thôi.

–Ai thèm nịnh.

–Như vậy có nghĩa là Đông nói thật à?

–Sự thật.

–Dì xấu như con nhỏ Lọ Lem.

–Con nhỏ Lọ Lem về sau đội lốt thành một nàng công chúa đẹp mê hồn.

–Dì mang cái lốt xấu xí suốt đời.

–Mai một Đông mua tặng dì một chiếc gương soi. Dì sẽ tin lời Đông nói. Bạn Đông đưa nào cũng nói như thế. Có đưa còn "mê" dì nữa đấy.

–Bạn của Đông là những ai?

Hầu hết, nói tên dì cũng không biết đâu.

Dì Hạnh đỏ mặt, chớp mắt mấy cái. Bây giờ tôi biết dì đang cố ý hướng mắt ra đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi càng trêu dì:

- Trong đám bạn của Đông có một đứa đang hấp hối.
- Bệnh nặng hả?
- ừ, nó bệnh sắp chết, nhưng lại không chịu vào bệnh viện.
- Sao kỳ vậy, bệnh nặng phải vào bệnh viện cho người ta chữa chứ.
- Nhưng bệnh này lại không trị được, thế mới khổ.
- Dì Hạnh ngây thơ:
- Bệnh nan y à?
- Hơn thế nữa.
- Rồi ở nhà đành bó tay sao?
- Bó tay là cái chắc .

Dì Hạnh lo lắng hỏi:

– Người bạn của Đông tên gì, nhà ở đường nào?

–Nó ở bên kia sông. Mỗi ngày đi học phải qua một chuyến bắc. Nó nghỉ học rồi, chờ ngày mặc áo mới.

–Nghỉ học chờ ngày mặc áo mới. Gì kỳ vậy?

–Dì không biếtt áo mới à?

–Nếu đã biết dì không hỏi.

Đông cười phá lên:

– Đó là chiếc quan tài đấy. áo somi gỗ. Hay là somi Tobia. Nó sẽ chết.

Dì Hạnh lườm Đông:

– Người ta bệnh nặng sắp chết mà Đông nở đùa.

– Tại nó chứ bộ.

– Bệnh là một điều bất hạnh, không ai muốn thế bao giờ cả. Đông đừng nói như vậy. Nếu trường hợp Đông bệnh, Đông có muốn như thế không?

– Muốn, bệnh này “đã đời” lắm. Không đau nhức, không ho hen, chỉ buồn thôi, buồn nhẹ nhẹ, nhớ băng khuâng, nghe mùa thu chết, rơi theo lá vàng...

Dì Hạnh ngẩn ngơ không hiểu gì cả. Đông càng cười, càng cố ý trêu dì. Một lúc dì có vẻ giận:

– Đông hôm nay làm tàng quá.

– Dì có muốn biết bệnh của thằng bạn bất hạnh đó không.

– Một chứng bệnh ghê gớm lắm phải không.

– Nói ra dì sẽ đầy lòng thương cảm mà té xỉu mất. Và dĩ nhiên, đó phải là một chứng bệnh ghê gớm.

– Nói dì nghe.

– Đó là bệnh tương tư, nó tương tư đi rồi đó.

Dì Hạnh đỏ mặt. Tôi đoán dì vừa giận, vừa ngạc nhiên và ngượng ngùng. Tôi nói dì, tỉnh bơ:

– Chỉ có dì mới cứu nó nổi, không thì nó đi đứt cuộc đời

– Đông còn đùa nữa à?

Dì trừng mắt nhìn tôi, chưa bao giờ dì tỏ vẻ giận dữ với tôi như thế. Đôi mắt dì trong lúc giận càng làm cho tôi điêu đứng. Tôi muốn mềm nhũn ra như một cọng bún, và tôi ngồi bất động. Dì Hạnh cũng im lặng không nói gì. Bây giờ cánh cửa sổ, những đỉnh cây bên ngoài được cả tôi và dì chú ý hơn lúc nào

hết. Tôi muốn xin lỗi dì Hạnh, nhưng tôi ngượng ngùng đỏ mặt, không làm sao nói được. Một lúc lâu dì bỗng nói:

– Trời chiều nay đẹp quá Đông nhỉ?

Tôi sung sướng thầm. Dì Hạnh hỏi thế tức là dì đã hết giận tôi, hay ít ra dì cũng không muốn nhớ câu chuyện tôi trêu đùa dì lúc nãy. Nhưng tôi lại cứ hay thắc mắc:

– Dì hết giận rồi ha??

Câu hỏi của tôi chắc vô duyên nên làm cho dì Hạnh buồn cười. Dì bảo:

–Dì ít khi giận ai được lâu, nhưng Đông cũng không nên đùa dai như thế nữa.

–Tại sao dì không nghĩ đó là sự thật.

–Dì không tin có chuyện đó. Đông chỉ phịa ra thôi.

–Chính vì dì không tin nên mới là sự thật. Không phải chỉ lớp Đông thôi, còn những lớp khác nữa, tụi nó chỉ chờ giờ tan học, giờ ra chơi là kéo sang dàn chào Lê Ngọc Hân để được nhìn dì.

–Sao dì không thấy ai hết?

–Hay thấy mà dì không để ý – Tôi cười.

Dì Hạnh cũng cười:

– Tưởng họ đứng chơi thôi, ai ngờ•

–Tại dì không để ý nên dì tưởng thế chứ ai cũng biết hết. Không chừng những cô bạn của dì cũng biết.

–Sao dì chả nghe tụi nó nói bao giờ?

–Hôm nào dì hỏi bạn dì xem, nhất là cô bạn gì mà dì vừa quảng cáo đó. Cô bạn này chắc biết rành.

Dì Hạnh cười:

– Nhỏ Thục hả?

- Đông có biết tên bạn của dì đâu.
- Nhỏ Thục đó, chiều nay nó đến đây này.

Thế là tôi đã biết tên người bạn quý của dì Hạnh, chỉ cần vài ba câu hỏi dò, vài tiểu xảo nhỏ nhặt, dì Hạnh đã khai ra hết trơn. Dì Hạnh ngây thơ như em bé. Hình như trong đầu óc dì chả có một tí mưu mẹo nào. Ai nói gì dì cũng tin, chuyện mà dì bảo cố giấu nhưng thật ra hỏi dò vài ba câu dì khai hết, một cách hồn nhiên đến tội tình. Dì Hạnh như một bức tranh quý báu treo trên đầu tường, dì giống như một viên ngọc trong suốt, xanh biếc không gợn một tí bụi.

Thấy tôi ngồi im lặng tùm tùm cười, dì Hạnh hoảng hốt khám phá ra điều mình vừa tiết lộ thay vì phải giấu kín, dì la lên:

- Thôi chết rồi, dì đã nói tên nhỏ Thục cho Đông biết.
- Ăn nhằm gì, trước sau gì Đông cũng biết thôi.
- Chút nữa nó đến Đông đừng nói dì nói nhé. Nó la dì chết.
- Sao không cho người ta biết tên mình nhỉ? Tên Thục bộ đẹp lắm sao?

– Tại lúc trước chả hiểu sao có mấy người bên trường Đông biết tên dì và Thục, giờ chơi đi uống nước gặp, mấy người đó gọi rồi rít làm như quen thuộc lắm. Dì ngược, Thục ngược, nên nó dặn dì giữ kín tên đừng cho ai biết.

– Trước sau gì người ta cũng biết. Con gái có tên đẹp người ta mới kêu chứ.

– Tên xấu cũng bị kêu như thường.

Con trai là chúa phá đám con gái, nhất là bên trường Đông đó.

- Nhưng Đông thì hiền lắm, như dì đã biết.
- Thôi đi ông, nói nghe mà tội.

Tôi cười. Dì Hạnh lật mấy trang sách. Nhúm chùm ruột đã hết này giờ. Tôi nhớ như in, mấy chiếc răng ngọc ngà của dì cắn khế vào trái chùm ruột vàng ửng. Tôi muốn có cả cây chùm ruột cho dì ăn để tôi ngồi nhìn cái miệng xinh xắn của dì với mấy chiếc răng ngọc thạch đó thôi. Cây chùm ruột bên nhà thằng Hùng sửa sai trái, nó có đủ điều kiện để làm thân với dì Hạnh. Và xem chừng nó cũng “mết” dì Hạnh lắm. Thằng đó hình như lúc nào cũng chực sẵn

ngoài cây chùm ruột, thấy dì Hạnh ra là cười thật tươi, hỏi mấy câu vớ vẩn rồi ném cho dì một nhúm chùm ruột với cả một sự sung sướng trên gương mặt đầy thịt, tròn lẳn như hộp sữa Babilac của nó.

– Dì ăn chùm ruột nữa không?

– Đâu?

– Bên nhà thằng Hùng sữa. Dì gọi nó một tiếng, nó dám đốn cả cây mang sang lằm à.

Dì cười:

– Tự nhiên Đông đặt cho người ta cái tên Hùng sữa, Đông ghét nó lắm hả?

– Dĩ nhiên.

– Nó tốt lắm mà, gặp dì lúc nào cũng cười.

– Chính cái cười của nó mới đáng ghét.

– Đông khó tính quá trời.

Dì Hạnh tiếp tục lật mấy trang sách. Con gió lớn thổi đùa trên hàng cây nhạc ngựa mang những tiếng reo vui của chúng vào phòng. Dì Hạnh ngẩng lên nghe ngóng. Dì như một con chim nghiêng chiếc cổ xinh xắn hướng mắt nhìn những đám mây trời bay qua sau một cơn mưa bụi nhỏ.

– Tại sao lại có loài cây reo như tiếng nhạc ngựa nhỉ?

– Có loài cây biết đàn, biết hát, biết hoà tấu, và tận cổ giao duyên nữa.

Dì cười:

– Đông lúc nào cũng đùa được.

– Đùa gì, cây thông này, cây dương liễu chẳng reo chẳng đàn hát là gì

– Nhưng có cây nào... tận cổ giao duyên đâu?

– Cây sồng rần và cây sầu đâu, dì nghe chúng hoà tấu lần nào chưa?

– Chưa.

Thế thì bất hạnh quá.

– Sao lại bất hạnh.

–Bởi vì đó là một khúc hát thần tiên của tuổi nhỏ ở quê nhà. Ai không nghe được là bất hạnh cả một đời.

–Nhưng đi đâu có quê nhà.

–Lại thêm một cái “vạn bất hạnh” nữa. Nghỉ hè, Đông sẽ mời đi về quê nhà của Đông, đi sẽ mê từng cọng cỏ, viên sỏi, cho tới con lạch nhỏ.

–Đi chỉ thích nghe tiếng chim hót trong vườn cây buổi sáng sớm.

–Đi sẽ nghe cả một đời cũng chưa hết.

Đi Hạnh mỉm cười. Đôi mắt đi long lanh ngó tôi. Đi đâu biết rằng mỗi lần đi ngó tôi như thế là tâm hồn tôi muốn chết ngộp, muốn lịm tắt, muốn tan như mưa và muốn vàng như nắng.

– Đi có đôi mắt chết người.

– Là sao?

–Là ai nhìn vào đấy sẽ chết đứng, chết không kịp ngáp, chết không một lời trần trối.

Biết tôi khen khéo, đi Hạnh đỏ mặt nhìn mấy trang sách. Hàng nhạc ngựa vẫn reo bên ngoài. Tôi đi tới cửa sổ nhìn ra một khoảng không bát ngát, những mái nhà ngói cũ lộ nhô trong cây lá và chạy dài như những đồi đất đỏ. Đi Hạnh cũng ra đứng bên ngoài hành lang, tôi nhìn thấy những sợi tóc của đi bay lòa xòa và màu áo của đi làm rộn ràng cả một buổi chiều. Tôi ra theo, và đứng kế bên đi. Từ đây ngó xuống tôi thấy một vương sân xanh mượt cỏ non và đám dây leo trở hoa tím ven chân rào.

Tôi cười:

–Căn nhà này nhìn vào như một biết thự bỏ hoang trong những cuốn truyện ma quái.

–Đi thích ở những căn nhà như vậy.

–Nhưng một mình thì không thích chút nào.

–Đông có nghe trong mấy đêm mưa, có tiếng của những tàu lá vẫy mạnh bên ngoài không?

–Có, buồn chết đi được.

–Lúc ấy đi không sợ, cũng không buồn, chỉ có cảm tưởng mình đang ở trong một lâu đài hoang vu xưa cổ.

–Dì nhiều tưởng tượng quá.

–Con gái vốn vẫn thế, có nhiều khi tưởng tượng những điều kinh khủng lắm.

–Gì mà kinh khủng?

Dì Hạnh chỉ trả lời bằng một nụ cười. dì chỉ cho tôi mấy cái hoa vàng rất nhỏ nằm dưới lối đi trong sân.

Tiếng chuông ngoài cổng bỗng reo vang một hồi dài, dì giật mình nói:

– Chết, nhỏ Thục tới.

Tôi nói nhanh:

–Để Đông mở cửa cho, dì giả vờ đi vắng, mình trêu cô ấy một vỏ chơi, dì đồng ý không?

Dì Hạnh cười:

– Được, nhưng nó chửi Đông ráng mà nghe, dì không biết đâu.

–Đừng lo, Đông sẽ lấy bông gòn nhét lỗ tai lại, tha hồ cho cô ấy chửi.

Dì Hạnh cười, vào trốn trong phòng tôi. Còn tôi thì chạy nhanh xuống mở cổng cho Thục.

– Có Hạnh ở nhà không Đông?

Tôi cười, có ý nhường cho Thục bước vào. Nhưng hình như Thục muốn nghe tôi trả lời tức khắc để quyết định vào hay không. Tôi nói gọn:

– Xui quá, dì Hạnh đi vắng.

–Đi vắng, vô lý?

–Đi vắng thì có gì là vô lý?

–Tụi này có hẹn.

–à, như thế là vô lý thật. Nhưng ít ra "chị" cũng vào nhà viết một mảnh giấy để lại chứ.

–Hạnh có nói đi đâu không?

–Dì ấy đi đâu ít khi cho biết lắm.

–Lạ nhỉ, trong nhà có hai người, đi đâu không nói cho Đông biết rồi làm sao?

–Đi đâu rồi cũng về. Chùng về cho biết cũng không muộn chi.

–Đông đùa hoài.

Tôi cười, Thục đá những viên sỏi dưới chân. Một lúc Thục ngẩng lên nói:

– Thôi tôi về, Hạnh kỳ quá, hẹn rồi không nhớ gì hết.

– Hay là dì ấy sắp sửa về?

– Có thể như thế không? Thục ngó tôi nói.

– Có thể lắm chứ, chị Thục vào nhà chơi đợi một chút đi nhé.

– Mọi khi Hạnh vẫn đúng hẹn.

– Lâu lâu sai hẹn một tí cho vui.

Thục lườm:

– Vui làm sao mà vui.

–Tôi bị cho leo cây hoài. Mấy thằng bạn hẹn ngon lành lắm, nhưng ít khi tụi nó đúng hẹn. Cũng đành cười chứ biết làm sao bây giờ.

–Con trai khác, con gái khác. Con gái hẹn là có chuyện quan trọng. Con trai hẹn nhau để đi chơi. Không đúng hẹn cũng huề, chẳng ăn nhằm gì. Bạn Đông hầu hết đều nghịch phá như gì ấy. Có phải mấy cái ông hôm Thục gặp ngoài xe nước đá.

–Tụi nó hiền lắm.

–Hiền mà gặp người ta kêu ầm lên.

–Kêu để trở thành người quen ấy mà.

–Ai thích làm quen bao giờ.

–Nhưng rồi sẽ quen, kêu riết người lạ cũng thành quen, đồng ý không?

Thục lắc đầu quây quây. Tôi cười:

–Có một thằng nó vác ở đâu được cái máy chụp hình. Hôm chị Thục với dì Hạnh đi uống nước đá chanh muối nó lên chụp được. Nó bảo hôm nào mang đến đòi tiền chuộc.

Thục tròn xoe mắt:

– Trời ơi, có thật sao?

– Chuyện chụp hình là chuyện nghiêm chỉnh ai nói dối nó làm gì?

– Ông bạn của Đông tên gì mà gan cùng mình vậy?

–Xin giấu tên, hôm nào nó vác hình đến chị sẽ biết. Vui lắm, trong hình chị và dì Hạnh đang... dành nhau ly chanh muối.

Thục đỏ mặt và có vẻ bứt rứt chuyện tôi phịa ra. Con gái ai nói gì cũng tin. Tôi cười thầm. Thục có vẻ như muốn ở lại chứ không đòi về nữa. Thục nói:

– Bạn của Đông chơi ác quá, chụp lên hình của người ta chi thế.

– Nó sang ra nhiều tấm, đòi tiền chuộc, kiếm khá bộn tiền.

– Như thế thì mắc cỡ chết.

Tôi nhìn thấy đôi gò má Thục đỏ ửng vì ngượng. Hình như Thục cũng biết bị tôi nhìn, nên ngượng ngừng tìm cách hỏi chuyện:

– Chiều nay Đông ở nhà?

Tôi gật đầu. Thục cười:

– Không có chỗ nào đi chơi hết sao?

– Có chứ, thiếu gì chỗ để đi.

- Vậy mà ở nhà được cũng hay ghê. à, Đông gạo bài thi hử, siêng dữ.
- Tôi lười học lắm, tôi không ở nhà để gạo bài như Thục tưởng đâu.
- Bị "dì Hạnh" bắt coi nhà:
- Không phải như thế, chỉ vì tôi thích ở nhà.
- Buồn chết.
- Nhưng tôi hết buồn rồi.
- Từ bao giờ?
- Từ lúc có tiếng chuông reo ngoài cổng.
- Ai đến chơi với Đông thế, một ông bạn nào đó của Đông vừa mới tới đây chẳng?

Tôi cười dòn:

- Không phải ông bạn mà là cô bạn. Thục biết ai không?
- Dĩ nhiên là không biết.
- Người đó đứng bên cạnh tôi đây.
- Thục?
- Dĩ nhiên.

Thục tròn mắt:

- Thục là bạn của Đông.
- Bạn này giờ, mình quen nhau từ lúc tiếng chuông reo ngoài cổng. Tiếng chuông báo hiệu cho hai người sắp sửa quen nhau vì một người thứ ba đi vắng.
- Khỏi đi, Thục đáng là "chị" của Đông.
- Máy tuổi?
- Bằng tuổi với bà Hạnh. à, nếu theo phép lịch sự tối thiểu đây cũng là "dì" của "cậu".

Tôi đỏ mặt:

–Dì Hạnh còn nhỏ hơn tôi hai tuổi. Thực vai em tôi chứ chưa đáng gọi là bạn, còn bắt tôi kêu "dì" thì còn khuya...

Thực mỉm cười:

–Nhưng tôi chơi với dì Hạnh, tôi phải vai lớn. Đông nên ngoan ngoãn kéo bị đòn.

–Tôi rất ghét ai nói giọng đó

–Tôi không dễ thương, nên luôn luôn phải có cái giọng đáng ghét chứ sao.

–Thực, nên nhớ rằng tôi học trên Thực hai lớp.

–Mười lớp cũng chả ăn nhằm gì.

Thực trả lời tôi bằng cái hình mũi, rồi đá mấy viên sỏi văng vào bãi cỏ. Tôi biết Thực đang dối. Thực dối cũng như dì Hạnh hay dối. Và có phải con gái hầu hết đều hay dối. Tôi nghe tiếng chân của Thực bước nhẹ nhẹ. Những viên sỏi hình như cũng không thấy đau dưới đôi bàn chân son đỏ ấy. Tôi nhìn xuống hai chân Thực. Nhưng Thực lại đi giày. Tôi chỉ được nhìn một khoảng gót chân trắng hồng của Thực dưới hai ống quần đen rộng.

– Tôi về –Thực nói.

Tôi quay lại:

–Dì Hạnh sắp về rồi, đợi thêm một tí nữa không được sao "chị" Thực. Mời Thực vào nhà.

–Tôi chỉ thích đứng ngoài thềm.

Cả tôi và Thực đều bước lên thềm. Thực bất ngờ nhắc lại:

– Rồi vụ hình đó ra sao?

– Thằng bạn tôi giữ, nó đang rửa.

– Nhờ Đông một chuyện, bằng lòng không?

– Chuyện gì mới được chứ? –Tôi nói.

– Nhưng có bằng lòng không tôi mới nói được.

Tôi gật đầu, Thục cười:

- Xin lại cuộn phim của người bạn Đông chụp.
- Khó.
- Đông cố gắng chắc được.
- Nó giữ như giữ của gia bảo, tôi không dám hứa gì cả.

–Nhưng Đông ráng thì chắc được. Máy người bạn của Đông ác quá, năm nay coi chừng rớt cả đấy.

–Tụi nó học giỏi lắm, Thục đừng lo.

Thục bặm môi. Tôi nghĩ là không nên chọc cho Thục giận nữa. Tôi nói:

- Chỉ có cách này thì may ra...
- Cách nào?

–Tôi sẽ lén làm cho cuộn phim bị hư, không rửa ra hình được. Cách này chắc không khó lắm đâu.

Thục sáng mắt:

- Phải đó, Đông làm nhanh lên nhé.
- Ngày mai tôi lại nhà nó và thi hành mưu kế.
- Cảm ơn Đông trước.

Tôi cười. Dĩ nhiên tôi sẽ chẳng bao giờ có cái công việc kỳ cục đó để làm. Nhưng từ đây tới chiều mai Thục sẽ sống trong lo lắng bồn chồn và luôn luôn nhớ về tôi. Có thể nhớ tôi trên những trang sách mà Thục phải học ngấu ngiên cho kỳ thi sắp tới. Tôi nhìn Thục đang tin tưởng rạng rỡ trên nét mặt:

- Chiều mai tôi ghé nhà Thục, đưa luôn cho Thục cuộn phim hư đó nhé

Thục mừng rỡ gật đầu.

- Phải đó, Đông ghé nhà đi. Chiều mai, mấy giờ?
- Giờ nào Thục rảnh?

- 6 giờ còn học bài, 7 giờ ăn cơm tối, 7 giờ rưỡi Đông lại thì rảnh.
- Nói chuyện tới mấy giờ.
- 8 giờ.
- Ít quá.

Thục cười:

- 8 giờ phải học bài để mười giờ đi ngủ.
- Thức khuya một đêm không được sao?
- Được chứ, nhưng ngồi nói chuyện chi nhiều vậy?
- Thiếu gì chuyện để nói.
- Để xem lại nhé.

Tôi cười cười. Đúng lúc đó dì Hạnh tới đứng sau lưng Thục. Thục, dì hù một tiếng lớn làm Thục gần như rũ người ra sau một tiếng thét kinh hoàng. Dì Hạnh cười ngặt nghèo Thục mặt tái mét vì sợ hãi, đôi mắt nguyệt dài:

- Hẹn như thế đó hả? – Thục giận dỗi hỏi.
- Thục chờ có lâu không? – Dì Hạnh cười.

Tôi cười nói:

- Chờ dì sơ sơ khoảng hai tiếng đồng hồ thôi.
- Hạnh hù như thế có ngày Thục chết giấc, Thục yếu tim, Hạnh không biết sao?
- Biết, nhưng không phải Thục yếu tim mà tim của Thục lớn.

Tôi ngó Thục, cười:

– Tim lớn, cũng là một thứ yếu tim. Vì trái tim như thế phải chứa nhiều hình ảnh quá.

- Đông nói cái gì ẩu tả vậy – Thục cự.
- Nói theo kinh nghiệm.

– Đông mà kinh nghiệm gì, xạo thì có.

Dì Hạnh lườm tôi, kèm theo với một cái háy mắt. Tôi biết, nên ngồi im. Dì Hạnh nói với Thục:

– Bây giờ mình đi chứ Thục?

–Giận quá đi làm sao được.

–Tôi.. vượt giận, cho trái tim nhỏ lớn thêm.

Dì Hạnh choàng tay qua vai Thục. Và hai người con gái nhìn nhau cười. Dì Hạnh quay lại dặn tôi:

–Đông trông nhà nhé. Có đi đâu nhớ khóa cửa, đừng đăng trí như hôm nọ.

–Hai người đi chơi hả? –Tôi cao giọng hỏi.

Thục quay nhìn tôi, gật đầu. Tôi cười:

–Nhớ để ý coi chừng bị chụp hình. Tôi không có giúp làm cho hư phim nữa đâu đấy nhé.

Thục đỏ mặt:

– Chuyện lúc nãy như thế nào hả Đông?

– Coi như xong.

– Bây giờ chờ ở nhà rồi Đông tới hả?

Tôi gật đầu. Dì Hạnh ngạc nhiên ngó tôi và Thục. Tôi cười thật tươi, nheo mắt. Dì Hạnh ngẩn ngơ và bị Thục kéo đi. Tiếng chân hai người con gái rơi dài trên lối sỏi. Họ đi ra cổng. Buổi chiều đã tắt hết những vạt nắng trên cao.

Chương 2

Tiếng chuông reo ngoài cổng, tôi biết dì Hạnh về. Ngọn đèn ngoài cổng đã bật, tôi ra bao lơn nhìn xuống và thấy bóng của dì Hạnh loáng thoáng qua màu lá xanh. Một khoảng vườn chìm trong bóng tối. Tôi chạy xuống nhà. Cái lối đi bỗng dễ thương như chờ đón những bước chân người đi xa về. Tôi mở cổng. Dì Hạnh bước vào với một nụ cười. Dì dúi vào tay tôi một gói giấy nói:

- Kem dừa đó, món mà Đông thích.
- Quà cho kẻ giữ nhà đây phải không?

Dì tiếp tục cười:

- Đúng, nhưng không phải dì mua cho Đông đâu. Thực nó mua đấy.
- Cha cô bé tử tế dữ. Tôi kêu lên đầy ngạc nhiên.

Dì Hạnh tròn mắt:

- Sao gọi người ta là cô bé?
- Lý do rất dễ hiểu, Thực nhỏ hơn Đông.
- Nhưng Thực là bạn dì, Đông phải lịch sự.

– Dì khác, bạn dì khác. Nếu mình không bà con họ hàng, Đông cũng không ngần ngại gì mà chẳng gọi dì bằng hai tiếng "cô bé". Bởi hai tiếng ấy rất dễ thương như một đóa hoa nở trong vườn nhà mình vào buổi chiều tối.

Dì Hạnh thoáng nét bối rối và ngó quanh quất khu vườn. Tôi cười:

– Dì có nghe mùi hương của hoa trong vườn mới nở không?

– Có.

– Khi hoa nở là lúc đời sống có mùi hương đấy.

–Gớm, sao hôm nay Đông vẫn chương thế. Thục nó bảo Đông giống như một thi sĩ, tha hồ mà lên mặt nhé!

–Mỗi người con trai lớn lên đều là một thi sĩ. –Tôi đáp tỉnh rụi.

–Khi cậu ta biết nghe mùi hương hoa trong vườn và biết nhìn một tà áo dài con gái, đúng không?

–Dì Hạnh hôm nay cũng là một thi sĩ, nói chuyện văn học quá trời.

Tôi và dì cùng cười. Hình như có một ánh trăng vừa nhô lên trong bầu trời chưa tối hẳn. Hàng nhạc ngựa vẫn reo bên ngoài, con đường chạy qua nhà luôn luôn có tiếng hát. Một chút nữa, khu vườn nhỏ sẽ nhuộm vàng ánh trăng. Cây cỏ, hoa lá là trắng, những bức tường xám xanh, rêu mốc, cũng là trắng. Chút nữa tôi về, dì Hạnh sẽ ra mở cổng, cũng với một dáng người nhuộm vàng, thơm ngát ánh trăng lên. Có phải như thế không?

– Ăn kem của người ta cho đi Đông. –Dì Hạnh cười nói.

Tôi ngồi xuống bậc thềm, mở túi nilon lấy kem ra ăn. Tôi mời dì Hạnh:

– Dì ăn nữa chứ?

– Không, lạnh tê cả răng rồi.

– Thục có nói gì Đông không?

– Nhiều lắm, nó bảo hôm nay Đông có vẻ người lớn.

– Đông lúc nào mà chả người lớn.

Dì Hạnh cười khúc khích:

–Ngày trước Thục bảo trông Đông như một cậu bé con, chắc cậu phải đi học, có học, mới nên khôn.

–Thục làm tàng quá.

–Hai người bắt đầu "kình" nhau rồi –Dì Hạnh trêu.

–Chả đáng gì, Thục như một cô bé. Chắc cô bé phải học thêm nữa, vì đi học thêm nữa mới khôn.

Câu nói của tôi có vẻ gay gắt, cay đắng và... đau thấu tim thấu óc, làm dì Hạnh cười hoài. Và dì ngược lên trời, thốt ra tiếng reo vui vẻ:

– ồ, đêm nay có trăng?

–Một đêm rằm, trăng đẹp tuyệt vời. Trăng tròn nhiên sáng và tròn nhiên cho ta mộng tưởng.

–Bây giờ Đông là một văn sĩ.

Tôi ăn hết kem, ném mấy chiếc hộp giấy lăn trên sỏi. Dì Hạnh cười:

– Hình như tối nay Đông có hẹn?

Tôi hơi ngượng:

– Cũng không phải là một cái hẹn.

– Nhưng chắc chắn phải đến, vì khi mình sai hẹn mình sẽ xót xa lắm.

– Dì chỉ đoán thế thôi chứ làm gì đến nỗi.

– Nhìn vào mắt Đông thì thấy ngay, không giấu được đâu.

– Dì làm thầy tướng?

–Không, nhưng biết đâu rồi người ta sẽ nhờ dì làm bà mai. Ồi dào, nghe to oí là to.

Tôi đỏ mặt đứng lên. Dì Hạnh vẫn trêu tôi:

– Tối giờ rồi hả?

– Còn lâu lắm, vả lại dì đâu có biết Đông hẹn mấy giờ?

–Sao không, Đông nên nhớ người ta là bạn chân tình với nhau, nguy hiểm lắm à.

–Chả ngán.

– Cũng nên thử lại trái tim mình xem có lớn không. Chỉ sợ ngoài miệng nói như thế, chứ trong lòng đã run.

– Hôm nay đi ăn kem dừa nhiều hay sao mà miệng trơn quá vậy?

Dì Hạnh bỗng gục mặt xuống. Tôi biết dì bị chạm tự ái. Tôi biết dì không thích cái lối nói đùa độc ác của tôi như thế, nhưng tôi cứ nói, thích thú để nói, và để nhìn dì giận dữ. Cho nên tôi cười, tỉnh bơ.

– Đông đi nhé, chút nhớ mở cửa giùm.

Dì Hạnh im lặng dí dí những bước chân của mình. Khi tôi dắt chiếc xe đạp ra trên lối sỏi, dì cũng không nhìn lên. Dì nhìn ở đâu đó trên những đỉnh cây, hay ở một khoảng trời đang vàng ánh trắng. Và dì cũng có vẻ như lắng nghe tiếng reo của hàng cây nhạc ngựa ngoài đường. Tôi cười cười leo lên xe đạp thẳng ra cổng. Tôi co chân đá cánh cổng văng ra một bên, vọt thẳng. Tôi biết dì Hạnh đang ức tôi lắm và có lẽ một chút dì sẽ ngồi khóc một mình.

Tôi tới nhà Thục lúc đưa em nhỏ của Thục đang đứng nhai kẹo ngoài cổng. Một đứa bé gái khoảng mười hai tuổi, có hàm răng thật đẹp, tóc ngắn chấm vai, vừa nhai kẹo vừa nhìn tôi tấp xe vào cổng rào. Tôi ngồi trên xe, vịn song rào hỏi:

– Có chị Thục ở nhà không bé?

Cô bé hơi nhướn mắt, nhưng vẫn không ngừng nhai, đáp:

– Có, ở trong.

– Vào bảo với chị Thục có tôi tới tìm.

– "Tôi" là ai?

Tôi cười:

– Tôi là Đông, nói thế, Thục biết liền.

– Nếu không biết thì sao?

– Cô bé cứ việc tả hình dáng của tôi cho Thục biết.

Cô bé có vẻ thích thú khi nghe tôi nói như vậy. Cái miệng đã có vẻ ngừng nhai để tham gia vào câu chuyện một cách hăng hái hơn.

– Tả ông à, khó thấy mờ.

–Cứ tả như lần nào cô bé làm luận văn tả người vậy... nhưng mà lần này, ngừng nhai thì mới tả được, nhai hoài biến thành con thỏ không sợ sao?

Cô bé ngượng, bỏ chạy vào nhà. Tôi vẫn ngồi trên xe đạp vịn cổng rào chờ Thục ra. Hàng rào nhà Thục trồng toàn một loại cây gỗ tôi không biết tên, lá xanh mượt. Tôi nghe thoảng một mùi hương quen thuộc nồng nàn của một thứ hoa dại nép dưới chân rào. Cổng nhà Thục không thấp đèn. Tôi yên tâm không sợ ngượng ngập và yên lặng lắng nghe lũ vật sành kêu rúc trong chân rào. Một lúc Thục đi ra với mái tóc búi cao bằng một chiếc khăn có hoa trắng lấm tấm. Thấy tôi, Thục mỉm cười. Tôi nói:

- Chờ hơi lâu ấy nhé!
- Ai bảo Đông không chịu vào nhà.
- Có ai mời đâu mà vào.
- Nhỏ em không nói gì cả sao?
- Nhỏ nói nhiều lắm, nhưng chuyện ấy thì quên.

Thục cười to hơn. Tôi xuống xe và bước vào sân. Thục đứng dưới những chùm lá xanh khuất dưới bóng đèn từ nhà hắt ra. Tôi đứng cạnh, nhưng dưới mấy bậc thềm.

- Đông vào nhà chơi.
- Nếu được ở ngoài này thì thích hơn.
- Ngoài này không có chỗ nào cho Đông ngồi cả.
- Mấy bậc thềm này cũng là một chỗ ngồi tốt chứ, có sao đâu.
- Sợ khách về, rồi khách rửa cả năm vì cho khách ngồi ngoài sân.

Tôi cười:

–Khách này dễ tánh và hiền khô. Chắc chắn không bao giờ dám như thế đâu.

– Nhưng dù sao cũng nên vào nhà. Có ông già ở trông, ngồi ngoài này ông ấy "gõ" chết.

– Thục sợ à?

– Sợ chứ, cây roi của ông lúc nào cũng sẵn sàng trên đầu tủ.

Tôi cười, bước vào nhà theo Thục. Lúc ngồi xuống ghế tôi hỏi:

– Nhỏ em tên gì?

– Hiền.

– Chẳng có vẻ gì là Hiền cả.

Thục cười. Những ngón tay Thục vân vê mép bàn. Phòng khách nhà Thục khá rộng. Trên cái máy may để ở một góc phòng có bình hoa cắm đầy hoa bất tử. Tôi biết loại hoa này rất hiếm ở đây, không biết Thục tìm đâu ra. Những cành hoa đã khô, nhưng bông thì vẫn còn tươi. Tôi thích những cánh hoa màu tím. Nó làm nổi bật những tấm voan cửa và làm tươi tắn thêm một chút cái màu áo xanh da trời của Thục. Bây giờ tôi mới biết Thục có một chiếc áo mặc ở nhà rất đẹp, và đúng là màu tôi thích. Thục búi tóc cao, trông gương mặt khác lạ, tròn, bầu bĩnh như gương mặt người thiếu nữ Nhật.

– Xong chưa Đông?

– Cái gì xong? – Tôi ngạc nhiên.

– Chuyện nhờ Đông đó.

Tôi làm bộ kêu à lên một tiếng đầy vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng. Đông ơi mi phải đóng kịch cho khéo, cho tài. Không thì lộ tẩy, mi chỉ có nước về quê mò ốc mà ăn. Tôi nói:

– Xong rồi, phá cho cuộn phim nó hư, trắng bóc, không rửa ra được một cái hình nào.

Một thoáng vui mừng hiện ra trong đôi mắt chớp nhanh của Thục. Nhưng Thục hỏi:

– Phim hư đâu?

Câu hỏi làm tôi rợn người. Nhưng tôi bình tĩnh được ngay.

- Phim hư thì quăng đi, giữ làm gì.

Tôi thấy ngay câu nói của mình không được ổn. Tôi vội nói thêm cho chắc ăn:

- Tôi quăng đại trong góc nhà, chắc hẳn không tìm được.
- Nếu người bạn của Đông tìm được sao?
- Dĩ nhiên không có hình cho hắn rửa.

Tự nhiên tôi thấy câu chuyện có vẻ ngớ ngẩn, buồn cười. Tôi lơ mờ đoán biết Thục cũng hiểu đó chỉ là một cái cớ để có một buổi tối hôm nay ngồi nói chuyện riêng với Thục mà không có dì Hạnh ngồi bên cạnh. Tôi đưa mắt nhìn quanh, một tiếng động nhỏ cũng làm tôi e ngại. Tôi đang thắc mắc về một người đàn ông trong nhà này, thắc mắc về ba của Thục. Ông là một người đàn ông tóc muối tiêu, gương mặt dữ dằn hay hiền hòa vui vẻ. Nhưng ngồi một lúc lâu tôi vẫn không thấy có ai ngang qua phòng khách. Hiền cũng biến đâu mất, nhưng tôi hình dung được cái miệng nhai kẹo của cô bé. Tôi hỏi một câu thật vô duyên:

- Thục có thích nhai kẹo không?
- Thích.
- Không sợ sâu răng à?
- Không.
- Thục gan nhĩ?

Hiền bồng bung lên cho tôi một ly nước lọc có những vụn đá nhỏ. Tôi nói cảm ơn và nhìn Hiền cười. Hiền chạy vụt đi, cái vẻ bướng bỉnh biến mất. Tôi nghĩ đến những viên kẹo ngọt trong chiếc miệng xinh xắn của Hiền.

- Hiền nó khôn hơn Thục nhiều.
- Thục mà khờ thì thiên hạ ở thế gian này chết hết.
- Thật đấy, Thục hiền khô.
- Cứ nói như dì Hạnh. Hai người mà hiền tôi không hiểu nổi.

- Hạnh ở nhà?
- ở nhà và đang khóc.

Thục ngạc nhiên:

- Sao lại khóc?
- Đã bảo, tôi không hiểu nổi.
- Sống chung trong một căn nhà chắc Đông hay ăn hiếp Hạnh lắm nhỉ?
- Trời đất, ai bảo Thục thế?
- Thục nghĩ thế. Con trai bao giờ cũng ung làm tàng một chút.
- Một chút thôi thì có sao đâu.
- Nhưng con gái thì vẫn hay tủi thân.

–Con gái sinh ra là để khóc. Trời còn thừa nước mắt sau những cơn mưa của trần gian nên cho hết vào mắt con gái.

–Đông nói chuyện hay ghê.

Tôi đỏ mặt. Lần đầu tiên trong đời mới được một người con gái khen ăn nói có duyên. Trong khi dì Hạnh vẫn bảo là tôi vô duyên nhất thế giới. Tôi sung sướng ngó Thục. Bây giờ tôi thấy Thục hiền, xinh xắn như một con cánh cam.

- Buổi tối Thục có thường đi chơi đâu không?
- Ít lắm, buổi tối thường buồn ngủ, do đó Thục thích ở nhà.
- Ngủ tới sáng?

Thục cong môi:

–Làm gì được như thế. Sáng sớm đã phải thức dậy pha cà phê cho ba, rồi học bài, ủi quần áo, sửa soạn đi học.

–Có bao giờ quên không?

–Không, ba kêu. Mà này, lạ lắm cơ. ở ngoài cửa sổ phòng Thục có một khóm chuối, mỗi buổi sáng sớm khoảng năm giờ những tàu lá chuối hình như

đều đập vào nhau tạo thành một âm thanh vừa đủ đánh thức Thục dậy. Nhỏ Hiền bảo đó là cái đồng hồ. Đông nghĩ có lạ không?

- Lạ, nhưng rồi tàu chuối ấy sẽ già đi và sẽ rụng chứ?
- Hôm qua Thục đã thấy chúng vàng cả rồi. Tự nhiên thấy buồn.
- Nghĩa là Thục đã biết thương đời lá.
- Có sao không Đông?
- Như vậy đã biết thương thêm một chút đời mình.
- Mình đáng ghét lắm, có gì đâu mà thương?

Nụ cười của Thục làm cho câu nói thêm tội nghiệp một chút. Tôi uống ly nước. Và biết mình sắp sửa phải ra về khi nhìn lên chiếc đồng hồ gắn trên bức tường nhà Thục.

Tôi đứng lên nói:

- Tôi về nhé!
- Đông về nhà ăn cơm à?

Tôi cười:

- Tôi ăn tới hai cái kem, no rồi. Chắc nhịn đói đến cuối năm được.

Thục đỏ mặt đứng lên tiễn tôi ra tới cổng. Tôi muốn đứng lại ở đây nói chuyện với Thục suốt cả đêm vì những chiếc lá đáng yêu như có cùng một hơi thở với tôi. Thục cũng không có vẻ gì muốn tôi phải ra về. Thục vẫn cười, vẫn như ngai ngùng dưới những chùm lá khuất lấp ánh đèn từ bên trong hắt ra. Tôi leo lên chiếc xe đạp, lòng hối tiếc một chút. Tôi quay lại cười, và nói:

- Nhà Thục có những cái hoa mới nở trong buổi tối thơm ghê.
- Sao Đông biết những cái hoa mới nở?
- Lúc này khi đến đây tôi không nghe mùi hương thơm lạ lùng như thế này.
- Biết đâu bây giờ khi Đông ra về hoa mới có mùi hương thơm.

Tôi cười, ngớ ngàng. Tôi cũng muốn hiểu như thế lắm Thục ạ. Tôi đưa mắt tìm kiếm những cái hoa kia nhưng tôi không thấy được. Chắc chúng còn ẩn mình trong lá. Tôi nhìn quanh căn nhà như tìm cái vẻ quen thuộc để tạm biệt. Thục vẫn yên lặng nhìn tôi. Mắt Thục to, đen nhánh trong bóng tối. Tôi cười:

– Cho gói lời chào Hiền nhé... Nhớ nói mai một tôi sẽ mua kẹo nhiều nhiều đến cho Hiền nhai.

– Chỉ có mình Hiền thôi sao?

– Cho cả Thục, nếu tôi nhớ ra.

Tôi thấy Thục bặm môi hờn dỗi. Tôi cười, đạp xe ra đường. Tôi đi hướng bờ sông, nhìn công viên với những hàng cây dương liễu cao vút trong bóng đêm. Tiếng sóng nghe âm u xa vời. Tôi vẫn hay ra ngồi ở bờ sông một mình nhìn những người câu cá. Và ngó qua bên kia một cái cồn xanh um cây cối. Tôi quen thuộc với những tấm bảng quảng cáo, những tấm bảng vẽ hình thiếu nữ đang cười, những hàng chữ nhiều màu sắc bao giờ cũng trông vui mắt, làm cho tôi đỡ buồn. "Mình về mình nhớ ta chăng, ta về ta nhớ hàm răng mình cười". Đó là hai câu thơ quảng cáo kem đánh răng, bên cạnh một cô nữ sinh ôm cặp cười thật tươi với hàm răng đều và bóng. Tôi lần lần không biết hằng ngày có bao nhiêu nữ sinh từ phía bên kia sông qua phà nhìn thấy hai câu thơ, thuộc lòng, và về nhà mua kem đánh răng. Tôi cũng bất ngờ nhớ những chuyến phà buổi sớm, đưa những tà áo trắng cả mặt sóng sang bên này. Lũ con trai chúng tôi yên lặng theo sau những tà áo trắng, đó là một cái thú của học trò mới lớn. Những đứa bạn cùng tuổi với tôi tha thiết chọn cho mình một buổi sáng và một tà áo để đưa đón nhau về trường rồi lặng lẽ với niềm vui. Thời gian với những mùa và thời tiết bắt gặp được trong tỉnh lý bình thản, u buồn và tôi thường nằm nghe tiếng sóng vỗ vào bờ đá những ngày nước lớn. Tôi không rõ mình đã lớn hay chưa. Năm nay tôi thi Tú Tài. Tôi mơ hồ thấy kỳ thi không ít thì nhiều cũng làm cho tôi khác hơn bây giờ. Nghĩ là tôi có những lo lắng, ưu tư. Sau ngày thi, chắc chắn tôi phải có nhiều thay đổi.

– Ê! Đông.

Tôi quay lại nhìn sang bên kia đường. Ắn đang đứng cười, đưa tay ngoắt. Tôi quanh xe lại phía ắn. Nó tiến lại vịn ghi đông xe, nhìn tôi cười hỏi:

– Đi đâu đây?

- Tôi đang kia.
- Chỗ nào mới được chứ bạn?
- Nhà một người quen.

Hắn cười khúc khích:

- Biết rồi.
- Biết cái gì?
- Vào đây uống cà phê nói cho nghe. Rảnh không?

Tôi lật ngửa hai bàn tay, biểu lộ một cử chỉ nhàn rỗi:

- Rảnh, không biết đi đâu đây.
- Tốt, vào đây, tao đang ngồi một mình.

Tôi dắt chiếc xe đạp vào dựng trước cửa quán. Ắn ngồi ở chiếc bàn trong góc khuất, dưới một cái đèn bóng gắn trong chụp tre. Ắn đang châm một điếu thuốc. Tôi bước tới ngồi ghế đối diện:

- Uống gì?
- Cà phê sữa đá.
- Tiến bộ, cứ tưởng là một ly sữa nước sôi.

Tôi cười, ắ gọi cà phê cho tôi. Nó đưa bao thuốc. Tôi kéo lấy một điếu, châm lửa. Tôi hình dung ra gương mặt của dì Hạnh. Chắc dì Hạnh đang nhăn mặt.

- Nói chuyện nghe đi ắ?
- Chuyện gì?
- Lúc này mà nói cái gì?

Ắn cười, gõ gõ cái máy quẹt xuống bàn:

- à, biết cậu tới nhà ai rồi.
- Nhà ai?

– Nhỏ Phiến.

–Không dám, nhỏ Phiến nếu tao không làm thì có một cây si bén rễ ở trước cửa.

–Ai.

–Không phải là tao.

 ẩn đỏ mặt:

– Cậu vừa mới tới nhà nó.

–Phỏng đoán, làm to rồi ẩn ời. Tao tới nhà khác. Phiến sức mấy mà chịu mở cổng tiếp tao trừ khi tao lãnh nhiệm vụ đưa thư giùm mày.

–Sao không?

–Đừng có đùa mà trong bụng như có mấy con dao đâm. Bạn bè, biết hết mà.

 ẩn đành phải cười, hỏi:

– Chứ mày tới nhà ai, có thể cho anh em biết tí được không?

– Không.

– Sao thế?

– Chưa cần, từ từ, với lại cũng chưa có gì.

– Mày lúc nào cũng có vẻ bí mật.

– Mồm miệng tụi mày cũng không vừa.

Cà phê mang lên. Tôi ngồi xoay xoay cái phin, chú ý tới những giọt cà phê đen quánh rơi xuống bên trong thành ly. Quán cà phê quen thuộc của bọn học trò đi thi ở tỉnh lỵ. Nó không sang trọng, nhưng ngon, nhạc kha khá. Nghĩa là có những bản nhạc nghe được. Quán không mang bảng hiệu chi cả.

Trong nhà có mấy cô con gái đi học rải rác các trường trong tỉnh. Và mỗi anh thích cô nào đặt tên cho quán cà phê bằng tên của cô chủ mà hẳn ưa thích nhất. Tôi quen với Thủy, cô em giữa. Hôm nay lại không phải phiên Thủy bung cà phê. Tôi đoán chắc Thủy đang học trên lầu.

– Ê! Thủy nó mới nhắc mày đó Đông ơi. ả nói:

– Nhắc gì?

–Nó hỏi thăm tao trả lời không kịp. Nó bảo nó biết nhà mày. Hôm nào mời tới nhà chơi chứ?

–Tao chưa nghĩ ra điều đó.

–Sợ dì Hạnh của mày à?

Tôi không trả lời câu hỏi của ả. Nó làm tôi buồn cười quá. Nhìn phin cà phê đang nhỏ từng giọt xuống ly, tôi nhớ những phin cà phê đã uống với dì Hạnh trong những đêm rất khuya thức học bài. Chờ cà phê xuống hết dưới đáy ly, tôi lấy phin ra, đặt xuống mặt bàn, dùng muỗng quậy đều rồi bỏ từng cục đá vào. ả yên lặng thở khói thuốc nhìn tôi. Trong lớp tôi không thân lắm với ả, nhưng cũng không có gì để phản đối nhau. ả sống với người bà con bên này để đi học. Nhà ả ở một quận ly cách xa tỉnh khoảng ba mươi cây số. Cuối tuần, thứ bảy ả về nhà, chiều chủ nhật lại trở lên. Nhà ả có vườn trái cây, nó rủ hôm nào cùng đi về vườn nhà nó ăn trái cây đang mùa. Tôi bỗng nhớ tới điều đó, và nói:

– Tao nhớ ra cái này, ả.

ả nhướng mắt:

–Nhớ gì?

–Hôm nào về vườn nhà mày ăn trái cây?

–Đi.

–Hôm nào?

–Thứ bảy tới.

–Không. Chủ nhật đi. ở cả ngày, chiều về chắc lực lượng hơi Đông.

–Khỏi lo, càng đông càng vui. Nhưng có những ai?

–Không đông lắm, chỉ có vài người, mình tao với mày thì buồn quá. Phải không?

– Dĩ nhiên, mày cho tao danh sách đi.

Tôi nghĩ đến dì Hạnh và Thục, rất có thể thêm vài người bạn của dì Hạnh nữa. Tôi nói với ả, nó cười. Một lúc nó làm tôi bất ngờ.

– Mày "mết" nhỏ Thục rồi, phải không?

– Tôi bối rối, dụi điều thuốc vào cái gạt tàn không trả lời. Tôi đánh trống lảng:

– Như thế được không?

– Cái gì mà không được. Chỉ có điều "phe ta" hơi yếu. Có hai mống, trong khi phe "địch" khá đông, mà gồm toàn những cái miệng đảo để cả.

– Mày khỏi lo, không ai dám bắt nạt mình đâu.

– Sao không kêu thằng Khôi?

– Nó đang có chuyện buồn, sợ không đi.

– Mày kêu chắc nó đi, tao nghĩ hai đứa mày thân nhau.

– Để xem, nhưng đi bằng cái gì?

– Không xa lắm, có thể đi bằng xe đạp cho vui.

– Ý kiến hay lắm, nhưng đi bằng xe gắn máy thì đỡ mỏi chân hơn.

ả đùa:

– Lâu lâu mình tập thể thao một bữa. Biết đâu mai mốt thi rớt, mình làm cua rơ xe đạp.

Tôi cười. Ngày thi đối với tôi chỉ đáng lo âu một chút. Trong khi dì Hạnh ngày nào cũng thất thỏm. Dì thức khuya hơn tôi nhiều: Có đêm tôi đi ngủ dì còn thức và đến khi tôi thức vẫn thấy dì còn ngồi học bài với bóng đèn làm nòng ảm khung cửa sổ lạnh. Tôi nghĩ những chấn song cửa sổ kia chắc bám nhiều hơi sương lắm, và cả hương hoa mới nở trong vườn nhà nữa. Tôi chỉ đi loang quanh bên ngoài phòng, nhìn ánh sáng đèn phòng của dì Hạnh bên dưới rồi vào giường ngủ trở lại. Lúc đó tôi thấy nao nao buồn. Đêm mênh mông quá. Mênh mông như một chỗ nằm, mênh mông như ngày tháng. Tôi nói với ả:

– Chút nữa tao lại thằng Khôi, mày đi không?

- Không, chút nữa tao về nhà. Về khuya phải leo cổng chán lắm.

Tôi và ả im lặng nhăm nháp cà phê. Tỉnh lý này buồn tẻ quá. Nếu không có bọn học trò chắc là điu hiu hơn nữa. Tôi nhìn những cục đá nhỏ tan dần, ly cà phê cũng vơi cạn theo. Tôi ra mắt cho ả, nó bảo:

- Mà cứ về trước.

Tôi gật đầu đứng lên. Vừa lúc Thủy ra đứng trước quầy ngó tôi cười. Tôi bối rối với nụ cười đáp lại. Hình như Thủy định nói gì đó, nhưng tôi đã ra tới đường. Chiếc xe đạp đưa tôi đi lại một vài con đường củ. Đường vắng, bóng tối tràn đầy, lẩn át ánh sáng thấp thoáng của vài ngọn đèn ở xa. Hương thơm của một con đường vắng hay là hương thơm của các thứ hoa trong vườn nhà hai bên đường tôi cũng không rõ. Tôi đạp xe chậm chạp vòng theo bờ hồ, vào một con ngõ đầy cây xanh để tới nhà Khôi. Tôi phải xuống xe, dắt qua một cây cầu nhỏ, bắc qua một mương nước, rồi đi dưới những chòm cây mạn, cây sa bô che thật thấp.

Khôi đứng ngoài thêm với ly nước. Trong khi Xuyên ôm con mèo nhỏ tựa cửa nhìn ra. Khôi lên tiếng khi thấy tôi:

- Đông hả, đi đâu mà tối thế?

Tôi dựng xe đạp ngoài gốc cây bước lên thêm đứng bên cạnh Khôi. Xuyên gật đầu chào tôi với nụ cười. Tôi cười hỏi:

- Chưa ngủ sao cô bé?

Xuyên hờn dỗi, kéo dài giọng nói:

- Anh Đông tưởng em ngủ như gà sao?
- Ai biết, hình như cô bé cũng tuổi con gà gì đó.
- Không chơi với anh nữa.

Và Xuyên ôm con mèo chạy luôn vào trong. Tôi cười quay lại với Khôi:

- Hôm nay đã hết buồn chưa, bạn?

Khôi cười nhẹ. Tôi hiểu Khôi không muốn nói gì thêm về chuyện đó. Tôi nói:

- Có cái này, mày đi chơi không?
- Đi đâu?
- Chủ nhật lên thăm vườn trái cây nhà thằng ả.

Khôi nói ngay:

- Tao đang cần đi.

–Vậy có thêm mày nữa, nhưng đi chơi phải vui. Đừng mang cái mặt đưa đám chiếc lá vàng ấy nữa.

–Tao hết buồn rồi. Hơi đâu mà buồn. Sinh ra là phải chấp nhận những điều xảy tới cho mình.

- Đồng ý lắm.

Khôi thở hắt ra:

- Vào nhà chơi, mày:

–Thích đứng ngoài này. Tao mới vừa gặp ả xong, nó ngồi ngoài quán cà phê.

- Sao không kêu tao?

–Tuởng mày đóng cửa gạo bài. Và áp ủ nỗi buồn của mày như con gà ấp trứng.

–Có thể như thế, nhưng tao cũng khoái ngồi quán tán chuyện không đầu không đuôi cho đỡ sầu.

Tôi rủ Khôi đi bộ trong vườn. Tay tôi nắm rồi buông những nhánh cây mềm trong đêm. Một lúc tôi nói:

- Về thôi.
- Sao mới một chốc rồi về, tuởng mày ở chơi khuya chứ.
- Thôi về đi, bữa khác. Nhớ chủ nhật, sẽ gặp lại sau.

Khôi còn đang ngơ ngàng, tôi đã dắt xe ra cổng. Tôi nắm Khôi một cái, nheo mắt nói:

- Đừng có buồn nữa, bạn hiền.
- Buồn gì đâu?
- Nhìn vào mắt mày tao thấy nhiều sao trời quá. Chối gì được.

Khôi cười. Tôi cũng cười. Tôi đạp xe rề rề qua khỏi con ngõ nhà Khôi. Tôi không biết Xuyên làm gì bên trong với con mèo nhỏ. Tôi quên gửi lời chào cô bé, chắc mai mốt tới lại giận. Tôi thân với Khôi và thân luôn với em gái của Khôi. Cô bé có một chiếc răng khểnh, cười hay nheo mắt, học cùng trường với dì Hạnh. Khôi vẫn thường khoe Xuyên lo cho nó được nhiều việc, như đi mua bao thuốc lá ngoài đầu phố, ủi giùm quần áo, dọn dẹp bàn học, đưa thư cho Nhàn. Tôi muốn bật cười. Nhàn, đứa con gái đã làm Khôi điêu đứng từ năm đệ tam. Tưởng đâu Khôi không đủ điểm để lên lớp, không ngờ nó ráng bò được đến năm nay thì hết hơi. Nhàn đã về quê, bỏ về quê năm nay để theo chồng. Trong khi Khôi đang hứa hẹn đạp nhăm vỏ chuối. Đứa con gái chưa kịp thi tú tài đã theo chồng có quá sớm không? Nhàn hãy còn bé lắm trước mắt tôi, và chắc chắn trước mắt của Khôi. Nhưng Nhàn đã lớn vụt hời nào không ai hay. Nhàn theo chồng, cả trường ngẩn ngơ chứ không phải với vài đứa bạn bè và Khôi đâu. Tôi không hiểu gì về câu chuyện đó cả. Nhưng tôi biết Khôi đau buồn. Ai mà chẳng đau buồn, nếu một ngày nào đó tôi cũng phải đưa tiễn âm thầm một người con gái bỏ trường mà đi, không vì ai hết, chỉ vì một người xa lạ phát phơ nào đó tới từ ngoài cổng trường, tới từ ngoài cửa lớp. Tôi muốn khuyên Khôi hãy quên nhanh, để lo kỳ thi. Nhưng tôi chả biết khuyên Khôi thế nào. Lắm lúc với ý nghĩ, tôi có cảm tưởng mình là một ông già. Đêm nay tôi về với cái bóng của Thục lơ đờ phía trước mặt. Chắc chắn dì Hạnh sẽ điều tra tôi kỹ, nhưng tôi sẽ không nói gì cả. Tôi muốn im lặng để nghĩ rằng Thục đã thân thiết với tôi.

Hai bên đường cây lá như im ngủ. Nhà phố đóng cửa. Tôi đạp xe một mình. Những con đường tối, khuất ánh đèn. Tôi nhớ tới trường học, những giờ học trò đi học về, trên những con đường này, mù lá me tươi vàng từng góc phố. Nhuộm lên những tà áo trắng của đám học trò con gái. Tỉnh lý rồi một ngày nào đó sẽ tiễn đưa hết thảy những tà áo đó về những nơi xa lạ, để lại những gương mặt đầm đìa như Khôi. Tôi mỉm cười. Đêm nay tôi trở về nhà, gọi cửa, dì Hạnh ra mở cổng sẽ thấy tôi là một người đàn ông, một gã thanh niên chứ không còn

là một cậu bé. Tôi đã biết những gì sâu kín nhất trong đôi mắt Thực. Tôi thấy cuống quýt khi nhìn vào đôi mắt đó.

Chương 3

Buổi đi chơi cuối cùng rồi cũng có những người còn lại trong danh sách của ả sau khi Đông đã tẩy xóa thêm bớt. Khôi, ả, Đông, Thục, Hạnh, Kim, Thủy, Uyên. Phương tiện di chuyển bằng xe đạp như đã dự định. Nhưng thật không ai ngờ phía con trai chỉ có ba mống, phía con gái những năm người. ả cười bảo Đông:

–Như thế thì mình yếu cơ hơn rồi mà ả à. Âm thịnh dương suy, một điều đáng lo ngại.

Tôi cười ngó một vệt mây bay qua đầu nói:

- Chưa hẳn.
- Tao lo quá, phải kêu thêm mấy đứa nữa may ra mới đủ lực lượng.
- Như thế này vui vẻ rồi.

Khôi đứng dựa chiếc xe đạp của mình:

- Như thế này vừa rồi, đông quá tao không thích.

Tôi cười:

–Tụi nó hiền, trong đó có dì Hạnh tao hiền nhất. Tao xử như thế này nhé, Khôi chở dì Hạnh, ả chở "cà phê" Thủy, tao chở Thục, Kim chở Uyên, được không?

ả nhăn mặt:

– Tại sao tao lại chở "cà phê" Thủy, mày chứ?

–Tao hết thích uống cà phê Thủy rồi. Mày ra đó hoài, nhường lại cho mày.

–Bắt nạt anh em hả?

Tôi cười:

–Thủy cũng có vẻ thích mày. Thôi, làm công việc của một người sắp sửa vì một người đi. Than thở hoài, mai một gặp nhau lại cười bẽn lễn.

Quay qua Khôi, tôi hỏi:

– Còn mày, phản đối không?

– Tao đang chán đời, sao cũng được..

–Dì Hạnh tao hiền lắm, trông buồn buồn. Hai nỗi buồn gặp nhau thành một nỗi vui lớn chẳng?

Khôi cười đấm tôi một phát. Tôi nhìn những chiếc xe đạp được đánh bóng sạch sẽ từ hôm qua mà tức cười. Bình thường chẳng đứa nào chăm sóc tới. Bây giờ chiếc nào chiếc ấy trông như mới, bóng loáng, mấy con ốc sút được vặn chặt, cái gì cũng được thay ngay. Đoạn đường ba mươi cây số nếu chỉ có ba đứa đi chạy vèo là tới, nhưng hôm nay chở thêm mấy vị con gái ở phía sau, bắt buộc phải chạy chậm. Đông đề nghị khởi hành sớm, lúc tám giờ. Và bây giờ mọi người lần lượt tới chỗ hẹn, một quán phở gần chân cầu dẫn vào thành phố.

Thực, dì Hạnh, Thủy đi bộ từ hướng bờ hồ tới. Kim chở Uyên trên chiếc xe đạp sơn hai màu qua cầu vòng xuống. Tôi nhìn đồng hồ cười:

– Cũng khá đúng hẹn đấy.

Kim còn ngồi trên xe đạp kêu:

– Kiến bò trong bụng tôi Đông ơi.

– Kiến lớn hay kiến nhỏ?

– Kiến lớn.

– Uyên có bị không?

Uyển cười:

- Uyển bị cua kẹp bao tử chứ kiến bò thì nói chi.

Ẩn chạy ra, cười tươi nói:

– Thôi, dựng xe đằng gốc cây kia vào trong này giải quyết nạn đói một chút. Tụi này cũng kiến bò trong bao tử này giờ.

Kim cười, trêu lại:

- Kiến lớn hay kiến nhỏ?
- Một tổ kiến lửa.

Cả bọn cười ầm. Kéo nhau vào quán phở. Quán này mang tên "Phở Tím" còn một tên thơ mộng và thông dụng hơn nữa là "Phở dưới chân cầu". Thu hút phần lớn cũng là học trò trong tỉnh. Ở đây "chuyên trị" một món tái sụn, bọn tôi đùa là tái sụn. Quán phở này có lẽ là ngon nhất trong tỉnh hay ngon nhất đối với bọn học trò cũng không biết. Người ta tới đây trong những buổi sáng, những buổi tối, ăn phở và nhìn nhau, những đôi mắt là những cọng rau thơm, những cọng ngò gai, những múi chanh đầy nước. Quán phở Tím hay là quán phở thân tình nhất của học trò. Người ta có thể vì một hôm ngẫu nhiên tới ăn phở rồi quen nhau, yêu nhau, những bộ đồng phục màu này rồi sẽ nhớ thương những bộ đồng phục màu kia. Những công nhà xa lạ trở thành thân quen, nở rộ rã một mùa hoa nhớ đời, thương đời và... chán đời.

Tám người kéo nhau vào chiếm gọn hai chiếc bàn. May quá, chủ nhật học trò nghỉ học nên không gặp người quen nhiều. Tuy vậy mấy vị con gái cũng gặp lại lai rai những người quen. Họ hỏi thăm nhau, cười đùa, quên cả gọi thức ăn khiến ẩn sốt ruột phải nhắc:

- Ăn gì cho biết đi quý vị?

Kim cười:

- Như thường lệ.
- Nghĩa là gì?

Tôi phát vào vai ẩn:

- Tái sún mày ơi, tái những chiếc răng sún ấy.

Kim đỏ mặt kêu:

- Ơ, người ta không có chiếc răng sún nào hết đấy nhé.
- Tôi có, ai mượn cho đấy.

Và tôi quơ một bàn tay của mình quanh miệng, điệu bộ như lấy mấy chiếc răng ra bỏ trên bàn khiến Uyên la:

- Đông làm gì thấy mà ghê.

Thục ngưng nói chuyện với bạn, quay qua hỏi:

- Cái gì mà vui vẻ vậy, hả?
- Thục xòe tay ra thì biết.

Thục cười ngó tôi, xòe bàn tay của mình ra. Tôi đặt bàn tay của mình vào đó. Thục hốt hoảng rút tay về kêu:

- Cái gì thế?
- Cho Thục mấy cái răng sún.
- Lãng òm, Đông dị ghê.

Mặt Thục đỏ lên, cả bọn cười khúc khích. ần nhắc lại:

- Quý vị ăn gì cứ việc tự do gọi.
- Mỗi người ăn mấy tô, phải nói rõ ạ.
- Bao nhiêu cũng được, nhưng liệu Kim ăn được mấy tô?
- ít nhất là ba tô.
- Rồi, gọi cho Kim một lúc ba tô nhé.

Kim cuống lên:

- ấy người ta nói đùa, gọi thế chắc Kim chết trước khi ăn.

Tôi nói:

– Bây giờ nói tổng quát, tám người ăn cùng một thứ cho tiện sổ sách. Nhưng nhanh để mình còn lên đường nữa chứ.

– Đồng ý.

– Đông gọi cả đi.

Thục bồng nói:

– Riêng Thục thì khác nhé. Thục không ăn sụn được, ăn tái thôi.

Tôi quay vào trong gọi lớn bảy tô tái sụn và một tô tái. Khi quay lại mọi người đã dành nhau từng chiếc muống, từng miếng chanh, tôi cười:

– Tôi không có gì hết sao?

– Có người lo, yên chí lớn.

Nụ cười hóm hỉnh của Kim làm tôi chợt dạ. Một chiếc muống và đôi đũa được lau sạch trao từ tay Kim qua cho tôi. Kim hỏi:

– Đố biết ai lo cho Đông những thứ này?

– Ai lo cũng được hết, bốn phận đối với nhau, chứ bộ.

– Nói thế cũng nghe được. Một người thôi, một người có bốn phận với một người.

– Ai?

– Phải đoán biết, khờ quá Đông ạ.

Tôi dụi đầu trước mặt Kim hỏi nhỏ:

– Ai thế Kim, nói nhỏ nhỏ nghe thôi.

– Không có nói gì hết trơn.

Tôi tức quá muốn cốc lên đầu nhỏ Kim này một cái. Dì Hạnh ngó tôi cười. Nãy giờ dì Hạnh không nói gì, Khôi cũng không nói gì. Họ ngồi trong đám đông mà như ở đâu. Khôi im lặng hoàn toàn, còn dì Hạnh chỉ góp chuyện bằng nụ cười của mình. Tôi bồng bàng hoàng nhận ra sáng hôm nay tất cả các cô gái đều đẹp. Mỗi người đẹp một cách, một nét riêng và một màu áo để làm chìm mất màu trời.

Tự nhiên rồi tôi với Thục cũng nhìn nhau. Trong đáy mắt của Thục tôi biết rõ cả những điều Kim nói. Bữa ăn sáng kết thúc với những cây tăm xỉa răng và những cốc nước. Tôi dồn hết ống tăm xỉa răng vào túi ẩn bảo:

– Cát đi, trưa có chỗ dùng, quý lắm đây.

Ẩn cười, Kim thêm:

– Cho nhỏ này gửi chiếc muống.

Chiếc túi của ẩn lại có thêm một chiếc muống cà phê xinh xắn. Tôi gọi tính tiền trong khi tất cả mọi người kéo hết ra cửa đứng chờ. Như tôi sắp đặt, mỗi người chở một người ngồi phía sau. Tôi nhìn đồng hồ lúc qua cầu: tám giờ mười bảy phút. Tôi quay lại nói cho Thục biết, Thục cười:

– Sao không tám giờ mười lăm mà lại tám giờ mười bảy phút?

– Thời gian luôn luôn có con số lẻ.

– Tình thương có con số lẻ không?

– Chắc có, nhưng với tôi, không có con số nào gọi là con số lẻ. Tôi thích tràn đầy, tròn trịa và chẵn chòi, không dư cũng không thiếu.

– Như vậy trái tim của Đông chắc đầy tràn.

– Đầy tràn những gì?

– Những hình bóng.

Thục cười phía sau. Bốn chiếc xe đạp giăng hàng ngang gần hết con đường. Mấy chiếc xe đồ ra khỏi bến nôn nóng bóp kèn inh ỏi. Cả bọn không thèm tránh, đua nhau cười khi chiếc xe leo lên trái vượt qua. Khôi chở dì Hạnh đi phía trong cùng. Hai người không nói gì, dì Hạnh nhìn cây lá hai bên đường. Kim với Uyển cười luôn miêng. Ẩn và Thủy còn e ngại. Con đường còn xa lắm, rồi sẽ quen nhau, nói chuyện với nhau đến không còn lời.

Thục bỗng ấn ngón tay vào lưng tôi:

– Nói nghe, sao lại có buổi đi chơi này?

Ẩn rủ.

– Biết không, Thục sợ nhất những cuộc vui.

- Sao thế?
- Vui rồi buồn, không mấy hồi rồi chán.
- Sao không nói hợp rồi tan luôn cho đủ nghĩa.
- Trêu người ta, phải không?

–Kẻ thâm nhuần triết lý nhà Phật mà. ở hiền thì gặp lành. Ai ác độc kỳ thi này trượt vô chuối đấy.

–Trêu người ta trượt vô chuối hả, Thực đã thi đậu vì đã coi bói rồi.

–Các cô chỉ làm giàu cho các ông thầy bói, các ông đạo không biết xuất thân từ núi nào?

–Con gái ngoài công dung ngôn hạnh, còn có một môn nữa là coi bói.

–Sao Đông bôi bác mấy ông thầy bói thế?

Thực biện minh hăng hái và tôi biết không nên xen vào chuyện "coi bói" của con gái. Tôi không dại gì làm Thực giận và nhảy khỏi xe để tôi phải đi cu ky một mình.

Tôi cười:

- Con trai ít khi tin thầy bói.
- Con trai mà mê coi bói thì còn gì là con trai.
- Tôi lại không tin ai ngoài tin tôi.
- Như thế là Đông yêu mình hơn yêu người khác.
- Cũng có thể như thế.
- Lớn lên Đông sẽ bạc tình.

Tôi lắc đầu cười:

- Không bao giờ. Tôi rất thích được chung tình cho tới chết.
- Chung tình với một người hay từng người?
- Một người hay từng người, cái tình nó cũng vẫn thế mà thôi.

– Khéo lắm.

– Tôi còn vụng về lắm. Chắc hôm tới nhà, chị em Thục tha hồ mà cười, phải không?

– Không ai dám cười Đông đâu.

Tôi về ngủ không yên, nhảy mũi cả triệu cái. Thế nào hai chị em cũng đem tôi ra luận bàn, phân tích, bình giảng.

– Ai làm như thế bao giờ.

– Tôi nghi quá.

Thục cười nhỏ:

– Đông đa nghi như thế sao?

– Đã bảo không tin ai hết, chỉ tin một mình mình thôi.

Kim chờ Uyên sắp tới. Uyên dúm vào tay Thục mấy cái hoa mắc cỡ hái ven đường. Uyên hỏi:

– Mắc cỡ chưa?

Thục đáp:

– Rồi.

– Vậy mi chết, bắt đầu chết.

– Nghĩa là gì?

Uyên cười lớn:

– Mọi ngày mi thông minh, làm toán nhanh như chớp, sao hôm nay ngờ nghệch thế?

Kim nhìn trời bảo:

– Tại hôm nay nó bị mây ám. Thấy không, mây nhiều quá.

– Hai đứa nói cái gì vậy?

Uyên và Kim cùng cười:

- Thôi mai mốt rồi hiểu?

Kim bỗng vọt xe nhanh về phía trước. Tôi lái xe lại gần Khôi. Dì Hạnh nói chuyện với Thục và bỗng dì Hạnh cười khi bắt gặp một chiếc xe bò chở đầy rơm, đưa trẻ con ngồi lọt trên đó như một con chim nhỏ ló đầu ra khỏi tổ.

- Liệu mưa không Đông?

Dì Hạnh hỏi tôi. Nhưng Khôi đã đáp:

- Không mưa đâu.

Tôi cười:

- Mưa càng thích chứ sao đâu.
- Mưa mát vui, mình sẽ bị ướt hết và lạnh run.
- Không ai mang áo mưa cả sao?
- Hình như không ai cả.
- Vậy là thiếu sót lớn.

Khôi nói nhanh:

- Nhưng trời không có mưa, tin đi.

Đi khoảng giữa, Thủy nói gì đó và hai người cùng cười. Thục ném những cái hoa mắc cỡ xuống đường. Có những cánh đồng đã xong vụ gặt. Cũng có những cánh đồng lúa còn xanh. Ở đây người ta trồng lúa hai mùa. Có ra ngoài ô mới biết xung quanh ta còn một khoảng trời rộng, còn một bầu không khí bao la muôn trùng. Buổi sáng nắng thả dài trên lá cây, trên cỏ ướt. Sương lóng lánh đậu trên những cọng lúa xanh chưa tan hết. Hương đồng nội thơm ngát. Hương trời đất phả lên từng sợi tóc dạt theo chiều gió cuốn. Tôi nói với Thục:

- Thục có nghe thấy mùi hương.
- Vâng, Thục đang nghe đây.

– Ngoại ô đẹp hơn thành phố nhiều. Nhưng quê của tôi còn đẹp hơn nữa. Trời đất còn thơm hơn thế này nữa.

– Bao giờ Đông về đó?

– Mùa hè, mùa hè của những năm đó đã qua rồi. Bây giờ không còn về được nữa.

– Tại sao?

– Có phải tại bây giờ mình đã lớn? – Tôi cười.

Giọng Thục như sắp khóc:

– Không phải đâu, Đông đừng nghĩ như thế.

Tự nhiên tôi thấy ngậm ngùi. Đã mấy mùa hè trôi qua tôi không còn được trở về quê nhà nữa. Nhiều lúc tôi nhớ như điên, hàng phượng thả bông đỏ ối trên đường. Một con sáo nhỏ ngơ ngác bay qua cánh đồng lúa chín với một tràng kêu êm đềm. Rồi bóng dừa xanh, bóng cây cau oằn trong nắng chiều vàng, những đám bụi mù mịt khuất mấy bờ tre gai. Tiếng gà nghe thật xa xôi trong xóm vắng. Tôi muốn nghỉ học bay về đó, sống lại những buổi chiều trong vườn, những buổi sáng lang thang, những buổi trưa đầy tiếng ve sầu và hoa phượng đỏ. Tôi thấy tuổi nhỏ tôi bay bằng cánh lớn, bay bổng, đẹp ngàn trùng. Và tuổi nhỏ cũng mất đi là những ngày không thể kéo lại. Bây giờ tôi đang lớn, đang sống đời sống của một gã thanh niên, rồi tôi cũng từ giã bàn tay rẽ những sợi tóc bay trước cổng trường. Tôi cũng cởi áo học trò một ngày nào đó. Tôi bước xuống đời. Tôi buồn quá.

– Thục vừa trông thấy một con bướm vàng thật đẹp, nhỏ bé quá, nó bay ngang qua nhưng Thục không bắt được..

– Loài bướm cái đấy. Quê nhà tôi thiếu gì bướm này.

– Ở đây là quê ai, Đông?

Câu hỏi của Thục làm tôi tức cười. Tôi bảo:

– Chắc là quê của ả.

– Không, của những người đi ăn trái cây đầu mùa.

Câu nói củ Thục làm tôi rộn ràng. Tôi nghe tiếng hát từ trong những cơn gió lồng lộng. Tiếng còi xe bóp thật vui lúc vượt qua. Không còn những chuyến xe đò nào đưa tôi trở lại quê nhà cả.

- Đông chạy sát vào lề đi . Thục sợ quá.
- Sợ gì?
- Những chiếc xe đồ kia, họ chạy như bay.

Tôi tắt xe sát vào lề. Bây giờ những chiếc xe đạp nối nhau thành một hàng dài chạy dọc theo đường. Khôi chở dì Hạnh chạy phía trước. Thục thúc vào lưng tôi hỏi:

- Tại sao Đông là "cháu" của Hạnh?
- Tại họ hàng lớn từ hồi nào, ai biết được.
- Đông có thương "dì" Hạnh không?
- Thương.
- Hai người sống trong một căn nhà như vậy có thường gây gổ nhau không?

Tôi cười:

- Dì Hạnh chỉ thấy toàn nước mắt.
- Còn Đông làm tàng lấm hả?
- Sao Thục nói thế?
- Hạnh nói.

Tự nhiên tôi thấy tội nghiệp dì Hạnh. Những lần xích mích với nhau những chuyện nhỏ nhặt tôi thường đi chơi suốt ngày và tôi biết dì Hạnh ở nhà với những giọt nước mắt. Căn nhà đó êm đềm quá. Nếu một ngày nào đó tôi hay dì Hạnh phải bỏ nó mà đi hay người này đi bỏ người kia ở lại, chắc là buồn lắm. Tôi đạp xe nhanh hơn một chút để đuổi theo Khôi. Khi sát tới phía sau dì Hạnh, tôi hỏi lớn:

- Vui không?

Dì cười, gật đầu. Tôi cũng cười:

- Vui mà sao thấy mắt dì buồn quá vậy?

Thục cười khúc khích:

– Tại có khói bốc lên, khói lam cuộc tình đấy.

Tôi thấy dì Hạnh ngược, đổ mặt. Dì trả đũa.

– Thấy mắt ai hay là thấy mắt mình đấy Thục.

– Mắt người ta không có khói, bồ ơi.

– Không có khói, nhưng có màu.

– Màu gì?

– Màu của tình yêu vừa chớm.

oOo

Tôi hỏi lớn:

– Có ai khát nước?

– Nước đâu mà uống bây giờ?

Tôi đưa mắt hỏi ẩn, nó chỉ tay về phía trước.

– Chịu khó chạy một khoảng nữa, trên đó có quán nước.

– Phải tốn bao nhiêu calori nữa mới được uống nước?

– Phải hy sinh thêm mấy lít mồ hôi, bà con ơi.

– Đi chơi thì đừng có than.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Thục. Những cọng cỏ trở bông trắng lơ thơ giữa đám cây đại xanh mượt. Tôi nghe một mùi thơm dịu dàng của đất. Thục ngắt một bông cỏ hỏi:

– Đông biết tên không?

Tôi lắc đầu, ngó giọt mồ hôi đang rịn ra trong chân tóc Thục. Những sợi tóc mai non nớt ấy có vẻ tội tình khi ướt những giọt mồ hôi. Tôi muốn dùng khăn chấm cho Thục, nhưng tôi biết, tôi chưa có đủ can đảm để làm việc đó. Tôi hỏi nhỏ:

– Thục mệt không?

Thục lắc nhẹ đầu, mỉm cười. Kim và Uyên bây giờ mới tới. Kim dùng xe thở dốc. Uyên nhảy xuống xe ngồi bệt xuống đất ôm lấy ngực thở phì phì. Kim cự:

–Mấy ông mấy bà chạy đi đâu mà lấm thế. Nhắm mắt nhắm mũi mà chạy chả chịu chờ người ta.

–Kim khoẻ lắm mà.

–Người ta là con gái.

Ẩn lè lưỡi trêu Kim. Uyên dáo dác hỏi:

– Nước, khát nước quá trời.

– Nhịn một chút nữa, lên kia tha hồ uống.

– Còn xa không?

– Không xa lắm đâu.

Uyên thất vọng ôm lấy vai Thục. Kim lững thững xuống xe, dắt vào đứng trong bóng mát. Ẩn nói:

– Nghỉ năm phút rồi lên đường.

– Mệt quá. Nghỉ tới chiều cũng được.

– Chiều chỉ có nước quay về.

– Lên đó ăn trả thù, có bao nhiêu trái cây trong vườn ẩn vậy?

– Nhiều lắm.

– Tụi này sẽ ăn hết. Ăn no hái bỏ vô bao đem về bạn.

Kim lại pha trò. Tôi nhìn mặt Kim đỏ rần vì nắng, cái vẻ mặt mệt mỏi ngơ ngác đến tức cười. Uyên đưa cho Thục chiếc khăn chấm mấy giọt mồ hôi. Dì Hạnh và Khôi nói gì đó tôi không nghe rõ. Tôi đứng lên nhìn những bóng cây cao lừng lững trong bầu trời. Thủy đi tới hỏi:

– Còn xa không Đông?

– Gần tới rồi.

Thủy im lặng. Tôi cười:

- Ắn nó mền Thủy lắm đấy.
- Đông ác quá.
- Tôi lại nghĩ tôi hiền nhất thế giới.
- Đông ác theo nghĩa khác cơ.
- Nghĩa nào mới được chứ, Thủy?
- Trong tình cảm.

Nói xong Thủy quay về với ắ. Tôi nhìn cái bóng của Thủy ngã xuống mặt cỏ. Cái bóng nhỏ nhoi, màu xám. Thủy đứng u buồn như một con chim đứng nhìn trời mưa bụi. Tôi biết làm sao hơn. Những cơn gió thổi dài phía sau lưng tôi, làm rì rào hàng cây bên đường. Tôi đi loanh quanh một lúc.

Dì Hạnh bỗng hỏi:

- Đông mệt à?
- Không, chỉ có nắng làm chói mắt thôi.
- Đông quên mang theo kính.
- Quên.
- Cho Đông cái này.

Dì hạnh thấy cho tôi những trái muối chín đỏ dì mới hái được. Những trái muối trông ngon lành nhưng ăn chát đắng. Tôi nói:

- Nếu có ít muối chấm ăn thì ngon hơn.
- Tưởng Đông khỏi cần muối.
- Người ta vẫn thích ngọt, chứ bộ.

Khôi hái ở đâu được mấy trái nhãn lồng tới cho dì Hạnh. Những trái nhãn lồng đỏ trông ngon lành. Tôi hỏi:

- Dì Hạnh nhớ câu hát ru em không?
- Nhiều lắm, nhớ làm sao nổi.
- Câu hát có nói tới trái nhãn lồng.
- Đông nhắc lại xem?

Tôi cười, đọc:

- Chim khuyên ăn trái nhãn lồng, lia thia quen chậu, vợ chồng quen hơi.
- Như vậy dì không ăn nhãn lồng nữa.

Dì Hạnh bối rối ném những trái nhãn lồng về phía tôi. Tôi bắt hết, bóc vỏ ăn ngon lành. Bây giờ dì Hạnh mới biết tôi lừa dì để dành ăn những trái nhãn lồng đó. Dì tiếc:

- Đông chuyên lừa người ta.
- Tại dì sợ ăn nhãn lồng chứ bộ.

Dì đỏ mặt, quay đi. Ắn la lớn:

- Thôi lên đường bà con ơi.
- Đạp xe không nổi nữa.

Mặt Kim thều xuống. Nhưng khi mọi người leo lên xe Kim cũng lên theo. Ắn dõ dành:

- Ráng lên trên kia có quán nước. Cho Kim uống hai trái dứa.

Kim cười. Tôi với Thục đi sau cùng. Tôi muốn ở riêng với Thục trên một khoảng đường. Và buổi sáng con đường như còn hương thơm bay mãi trong gió.

Chương 4

Tôi và dì Hạnh ngồi uống cà phê trong vườn. Đêm nay trăng lên sớm, cùng lúc với gió từ mạn sông thổi về mát rượi. Những giọt cà phê đen sậm từ từ nhỏ xuống đáy ly. Mùi hương cà phê thơm ngát quanh mũi. Dì Hạnh cầm chiếc muống nhỏ xoay xoay trong lòng bàn tay. Tôi hút thuốc, nhìn ánh trăng tỏa khắp khu vườn nhỏ. Những cái hoa lấp lánh, những chiếc lá rũ buồn. Đêm chưa khuya nhưng đêm yên tĩnh. Ngôi nhà cách xa mặt đường, nằm khuất trong bốn phía rào cây xanh như một nơi chốn riêng biệt. Không ai ngoài đó hay tôi và dì Hạnh ở trong này. Và đêm như có hương thơm ngọt ngào. Dì Hạnh bỗng thở dài nói:

- Mười bốn rồi Đông nhỉ. Còn bao lâu nữa mình đi thi?
- Đông còn một tuần, dì còn hai tuần.
- Biết đậu hay rớt?
- Chắc là phải đậu. Đi thi không ai muốn rớt cả.
- Dì sợ quá.
- Đông chả sợ.
- Rớt thì sao, Đông nhỉ?

Tôi cười, ngó mông lung trong khu vườn:

- Rớt thi lại, thua keo này ta bày keo khác.
 - Nói thế mà cũng nói.
 - Ừ nhỉ, Đông thấy chả lo lắng mấy. Thi khác với không thi một chút thôi.
 - Đông nói như giỡn chơi. Người ta lo gần chết, thi rớt chắc khóc sung cả mắt.
 - Dì học nhiều quá coi chừng thi rớt. Học ít thôi.
 - Lúc sau này Đông hay đi chơi quá. Một tuần nữa, nhanh lắm.
 - Đông chỉ học bài trước một tuần rồi đi thi. Đông học cả năm nay rồi.
- Dư sức.

Dì Hạnh hầu như đêm nào cũng thức rất khuya, ngủ một chút rồi dậy rất sớm. Gần ngày thi trông dì gầy hẳn đi. Đôi mắt tối lại, sâu, và vì thế nên ngó dì thấy một nỗi buồn khôn nguôi. Dì không rời bàn học, không rời cửa sổ, không rời quyển sách. Những ly cà phê làm da mặt dì nổi mụn. Tôi không có gì để khuyên dì, ngược lại dì hay khuyên tôi. Ngày thi gần kề tôi vẫn tỉnh bơ. Chán học tôi quảng sách đi loanh quanh ra phố. Gặp bạn bè đi chơi tới khuya mới về. Dì Hạnh mở cổng cho tôi với một cặp mắt lo âu. Tôi thấy mắt dì như hai chiếc lá trong đêm tối.

- Cà phê xuống hết rồi, Đông. –Dì Hạnh nói.

Tôi lấy phin ra, dùng muỗng khuấy đều. Tôi uống cà phê sữa, trong khi dì Hạnh uống cà phê đen. Dì bảo cần thức khuya để học bài. Tôi múc muỗng đường bỏ vào ly dì, khuấy đều. Tôi nói:

- Dì cần ngọt hơn nữa?

Dì ném thử, lắc đầu:

- Được rồi, ngọt quá, không ngon.
- Đông mà uống ly cà phê của dì chắc thức tới sáng mai luôn.

Dì cười:

–Thế mà dì vẫn cứ buồn ngủ. Khuya phải uống thêm một ly nữa mới thức nổi.

–Dì có soi gương không?

–Để làm gì, Đông?

–Con gái học thi xấu đi nhiều.

–à, da mặt dì nổi nhiều mụn. Kệ nó, thi xong đã.

–Thấy đi học phát sợ. Đông làm Bộ trưởng giáo dục, Đông cho đi đậu tối ưu.

–Học dở phải lo chứ, đi học dở hơn Thục.

–Trong khi Thục bảo Thục học dở hơn dì. Con gái khiêm nhường quá, và cũng kiêu hãnh không ai bằng.

–Dì học dở thật mà.

–Dì sẽ đậu.

–Thật không Đông.

–Vì không ai nở để dì rớt cả. Dì rớt, tình ly sẽ ngập tràn nước mắt.

Dì Hạnh cười:

–Chưa chắc, bây giờ ngồi tưởng tượng thi rớt sẽ buồn chết được. Sẽ khóc tỉ tê, nhưng chừng đó chưa chắc đã khóc được. Người ta lạ lắm Đông ạ.

Tôi xoay chuyện:

– Lúc chiều dì nhận được điện tín phải không?

Dì im lặng. Tôi lo ngại:

– Điện tín có gì buồn?

– Không.

– Đông nghĩ là một tin buồn.

Dì cười:

– Ba dì bảo lên Sài gòn gấp trong ít ngày rồi về. Có chuyện cần.

Tôi pha trò:

– Biết ngay, dì lên Sài Gòn cho người ta xem mắt đấy. Mau mau cho Đông uống rượu mừng đi.

Dì Hạnh ngượng, la tôi:

– Đông toàn nói mò, dì chưa biết chuyện cần là chuyện gì, nhưng không phải chuyện đó đâu.

– Con gái, lấy chồng bất ngờ lắm.

– Dì còn đi học. Với lại chả ai ngó mặt dì. Con nhỏ ma lem này làm cả tỉnh lỵ buồn lây đấy.

– Dì đi không?

– Chắc sẽ phải đi. Nhưng dì lại không muốn đi chút nào.

– Bao giờ thì đi?

– Ngày mai, sáng sớm.

Tôi ngạc nhiên:

– Sao dì không cho biết trước?

– Định khi đi sẽ nói với Đông, đã bảo dì không muốn đi cơ mà.

– Nên đi đi à, đi ít ngày về sẽ thấy thoải mái hơn.

– Bỏ mấy ngày học bài, dì lo lắm. Hay là dì không đi?

– Đã có điện tín chắc là chuyện cần, dì nên đi sáng ngày mai. Đông đưa dì ra bến xe.

Dì Hạnh im lặng nhấp từng ngụm cà phê nhỏ. Tôi cúi nhặt một hòn sỏi ném về phía bãi cỏ để nghe tiếng động của hòn sỏi rơi.

Trăng sáng quá, mơ hồ huyền hoặc quá. Tôi hát nhỏ một bài hát mà dì Hạnh rất thích. Dì Hạnh chú ý nghe bằng cả tâm hồn. Một con dơi xám bay ngang và khuất trong bóng lá râm. Phía sau nhà là đường rầy xe lửa, sao không có chuyến xe lửa nào về trong đêm khuya?

Tôi bỗng nhớ ra, hỏi dì:

– Dì đi xe hơi hay xe lửa?

– Xe hơi.

–Đi xe lửa thú hơn. Ngày xưa Đông đi xe lửa đứng đếm cột đèn và ước mơ hái trái cây ven đường.

–Đi xe lửa mệt lắm, dì muốn đi nhanh về nhanh.

Tôi gõ gõ chiếc muống xuống cạnh bàn. Dì ngó tôi, nheo mắt:

– Đông không hát tiếp?

– Buồn quá, hát không nổi.

– Đông mà cũng buồn nữa sao? Tưởng Đông đang vui.

– Đời sống nhiều nỗi buồn hơn niềm vui.

– Đêm nay Đông hát hay lắm. Nếu bây giờ có Thục tới chơi thì vui nhỉ.

– Thục bây giờ chắc đang ngồi học bài.

– Minh uống cà phê, nhàn rồi quá nhỉ.

Tôi và dì cùng cười. Buổi đi chơi xa là một cơ hội để tôi thân thiết thêm với Thục. Bây giờ tôi biết tình cảm của tôi đối với Thục và ngược lại. Tuy nhiên chưa ai nghĩ sẽ viết cho người kia một bức thư. Hãy nuôi tình cảm lớn dần đã. Tôi nghĩ thế và hình dung ra một bức thư ngày kia tôi sẽ trao tận tay Thục. Bức thư chắc sẽ dày, và tràn đầy những dòng chữ thương yêu. Dì Hạnh nói đúng. Tôi đang vui. Nhưng niềm vui không lớn như dì tưởng. Trong nỗi vui có nỗi buồn. Và ngày tháng đối với tôi là như thế đó. Mấy hôm nay tôi có ý chờ Thục tới chơi, nhưng hình như Thục ngượng trước dì Hạnh. Ngày xưa Thục tự nhiên bao nhiêu, bây giờ Thục ngượng ngập bấy nhiêu. Gặp tôi đứng ngoài đường Thục hỏi dì Hạnh có biết? Tôi nghĩ dì Hạnh có ngu mới chưa biết tình cảm giữa tôi và Thục. Dì Hạnh lại là một người thông minh. Tôi chắc dì biết từ lúc Thục mới tới nhà, nhìn tôi bằng đôi mắt ngơ ngác. Người ta yêu nhau trong đôi mắt, tìm nhau bằng đôi mắt. Tôi mong ngày mai Thục sẽ tới. Tôi bỗng bàng hoàng nhận ra từ bây giờ tôi có một khoảng thời gian lớn để nhớ tới Thục. Người con gái ấy, thật sự bước vào tình yêu đầu đời của tôi bằng những bước chân nông nản nhất.

- Mấy ngày nay không có mưa Đông nhỉ?
- Không mưa, trăng mới sáng.
- Đêm đẹp quá. Ước gì không gặp kỳ thi, tha hồ mà thức, ngắm trăng.
- Lại thi.

Dì Hạnh cười, ly cà phê của dì đã hết. Bao thuốc của tôi cũng hết. Tôi nói:

Đông đi mua bao thuốc.

- Gần hay xa.
- Ra phố.
- Có chờ Đông không?
- Sáng mai dì đi, cần ngủ sớm. Đông về mở cổng một mình.
- Uống hết cà phê đi đã.

Tôi cười, uống hết cà phê trong ly rồi lấy xe đạp ra cổng. Con đường vắng xe, chỉ nghe tiếng những đôi guốc gỗ ở đầu một ngã tư và tiếng cười vọng lại. Hàng nhạc ngựa lặng im trong bóng đêm. Hương hoa trong chân rào nhà ai tỏa hương thơm ngát. Tôi vừa đạp xe vừa huýt sáo. Tôi thấy hình bóng Thục lớn vờn trước mắt và những gì còn giữ lại của một buổi đi chơi xa. Tôi mua bao thuốc ở hàng thuốc lá ngoài bờ sông. Những quán kem thấp đèn màu với tiếng nhạc vọng ra. Lâu quá, tôi không vào đó như trước kia tôi vẫn thường vào với dì Hạnh, hay mấy đứa bạn. Bây giờ đã lớn hết rồi chẳng, và cà phê là thú vui ngồi quán hơn là những cốc kem lạnh, ngọt xớt mùi nước dừa. Tuy nhiên tôi yêu chỗ ngồi trong quán đó. Vì ngồi ở đó có thể nhìn xuống cả một khúc sông. Đêm trăng sông có sóng bạc đầu. Bóng trăng lồng trong bóng nước, đẹp nào nùng. Tôi ngồi một mình, nghĩ về chung quanh. Những ngày tháng về phía trước nghe xa xôi, cổ tích. Tôi bây giờ là một gã thanh niên. Sau kỳ thi, tôi hoặc tiếp tục học nữa hoặc sẽ làm gì. Tôi thấy dửng dưng. Tự nhiên đêm nay tôi yêu thích cái tĩnh ly trầm lặng u buồn này quá đỗi. Tôi sắp rời bỏ nó chẳng, hay nó sắp từ bỏ tôi. Một gã học sinh lang thang trên những con đường phố vào những ngày thi tới gần.

Bất ngờ tôi thấy Thục trong quán kem. Thục cũng vừa trông thấy tôi. Thục vội gọi:

– Đông, Đông.

Tôi dựng xe dựa gốc cây bước vào. Thục đang ngồi với vài người bạn.

Bạn Thục mời tôi ngồi. Tôi ngồi chiếc ghế bên kia Thục. Nhưng tôi không ăn kem. Tôi khai bao thuốc lá mới và hút một điếu. Thục và mấy người bạn nói chuyện với nhau sau khi Thục giới thiệu tôi. Hình như mấy người bạn Thục cũng quen, tôi có gặp vài lần, và hình như họ cũng biết tôi. Một lúc, tôi bảo nhỏ Thục:

- Về được chưa?
- Thục đi với tụi nó.
- Muốn đưa Thục về, có chuyện muốn nói.
- Để xem.
- Quyết định ngay đi, còn xem gì nữa.
- Tụi nó chửi chết.
- Chia làm hai, nghe chung. Ăn nhằm gì. –Tôi cười.

Thục cũng cười và đá chân tôi phía dưới gầm bàn. Tôi châm một điếu thuốc nữa, và hút chậm rãi chờ đợi Thục. Một lúc, Thục ghé vào tai tôi nói nhỏ.

- Đông ra trước rạp hát chiếu bóng chờ. Có Đông ở đây khó nói quá.
- Rạp chiếu bóng giờ này đông lắm, làm sao nhìn thấy nhau.
- Đông đứng chỗ hàng thuốc lá.

Tôi cười:

–Không mua mà đứng kỳ lắm. Hàng thuốc lá đó lại của con nhỏ học đệ ngũ Lê Ngọc Hân. Nó tưởng Đông chọc nó thì nguy.

–Không có giỡn.

–Thật chứ, ai giỡn chi chuyện tình cảm.

–Đông đi nhanh đi, tụi nó sắp về rồi. Thục sẽ tới ngay đằng đó.

–ở gốc đa đằng công viên được không.

–ở đó có nhiều người quen.

–Giờ này người quen ngủ hết rồi, chỉ còn có người lạ không. Thục đừng lo.

–Cũng được.

Tôi đứng dậy chào mấy người bạn của Thục. Họ nhìn tôi bằng những cặp mắt kỳ lạ chưa từng thấy. Tôi bước ra khỏi quán, nhún vai đạp xe tới thẳng công viên. May quá, giờ này công viên thưa người, nhất là gốc đa già thơ mộng kia không có một cặp tình nhân nào chiếm ngự trước. Tôi dựng xe, tới ngồi xuống băng đá, chân dẫm lên những chiếc lá đa rụng từ bao giờ. Tôi ngạc nhiên thấy từ khi quen Thục tôi hút thuốc nhiều. Đêm nay sóng vẫn đánh dưới sông, cây lá vẫn xanh thắm mấy hàng bên kia còn cát. Những ngọn đèn ở xa, phả xuống mặt sông cho thấy những lượn sóng đang cuộn chảy. Tuy nhiên chỗ tôi ngồi sóng vỗ nhẹ. như tiếng ru vào bờ đá xanh. Công viên không đẹp, chỉ lưa thưa những bóng cây, thiếu những con đường sỏi. Công viên chỉ toàn cỏ, và một cái cổng rào quanh bờ hồ bằng bông giấy đỏ. Nhưng tôi yêu những bóng cây lẻ loi trong công viên này. Nhất là một cây dương liễu nằm bên bờ đá xanh thả bóng xuống mặt nước. Một người câu cá ngồi phía kia. Bóng ông ta đổ dài như một thân cây chết khô lâu đời trên mặt nước. Hút vừa hết điếu thuốc thì Thục tới. Tôi nhìn chân Thục bước nhẹ. trên cỏ, nghĩ tới bài thơ nói về mùa thu của một thi sĩ, có những bước nai vàng trên lá khô. Chân Thục bước còn nhẹ. hơn như thế nữa. Tôi cười. Thục đứng ở một đầu ghế đá hỏi:

– Chuyện gì Đông, tại sao lại hẹn ra đây kỳ quá.

– Gì mà kỳ?

–Người quen thấy được thì chết. Ông già sẽ đánh bằng búa tạ, cạo đầu như chơi.

–Không gặp ai hết, có gặp mình cũng lờ đi.

–Nói như thế mà cũng nói.

–Thục ngồi xuống được không.

Thục lắc đầu cười. Nàng ngó ra sông:

- Không ngồi được.
- Tại sao?
- Không tại sao hết.
- Ghế đá có kiến à?

Thục ngó tôi:

- Đông đừng hỏi, ai lại ngồi ngoài này nói chuyện bao giờ.
- Không nói chuyện bao giờ nhưng nói chuyện bây giờ – Tôi cười, pha trò
- Minh mở một kỷ nguyên hẹn hò cho những cặp tình nhân.

Thục nhăn mặt:

- Đông ăn nói chi kỳ vậy, mình đâu phải là họ.
- ừ, thì chưa.
- Vậy đừng ngồi.
- Không ngồi người ta tưởng Đông đang tán Thục, còn kỳ hơn nữa.

Thục ngần ngừ một lát rồi mới chịu ngồi xuống. Cái băng đá dài, Thục ngồi đằng đầu bên này. Hai đứa phải nói chuyện lớn mới nghe được. Tôi bảo Thục:

- Thục ngồi xích lại một tí, chừa khoảng giữa này cho ma ngồi hả?

Thục ngó dáo dác nói:

- Đông đừng nói gở. Cây đa này có ma đó.
- Thì Thục ngồi xích lại cho con ma không có chỗ ngồi.
- Ngồi như vậy được rồi.
- Nói chuyện lớn mới nghe được. Người ta lại tưởng hai đứa gây lộn.
- Ai mà tưởng gì kỳ vậy?
- Sao không.

- Kỳ chết.
- Người ta vẫn ngồi như thế.
- Người ta khác, mình khác.
- Như vậy không nói chuyện nữa.'

Thục nhăn mặt có vẻ khổ tâm. Tôi phì cười:

- Ngồi xích vào Thục mất mấy ký lô mà có vẻ khổ não thế?
- Đông kỳ quá, người ta thấy được thì chỉ có nước trốn nhà mà đi.
- Mình ngồi nói chuyện, ăn nhăm gì. Bộ không thể vào đây ngồi nói chuyện được sao?

Ngồi đây như ngồi trong quán nước, quán kem, trong phòng khách ở nhà.

- Khác chứ, ở đây là công viên, là chốn công cộng.

Tôi bực bội dẫm nát mấy xác lá vô tội dưới chân:

- ừ, thì công viên.
- Đông nói gì nói nhanh lên rồi đi về, Thục chưa học bài gì hết.
- Bộ nghỉ học bài một hôm rồi chết sao?
- Không chết, nhưng trượt vở chuỗi đầu ghê lắm, trượt té không ai đỡ.
- Thiếu gì người đỡ, Thục mà té khối anh chàng tình nguyện đỡ không công.
- Đông nói bậy quá trời.
- Nói đúng.
- Nói bậy.

Tôi ném một hòn sỏi ra bờ sông. Cả hai im lặng, không ai nói với ai một lời nào. Thục hình như cũng giận dỗi. Tôi nghe những cơn gió lạnh cuốn lá khô bay, làm dạt những cọng tóc mình. Thục ngồi im bất động như một pho tượng dựng trong công viên. Một lúc sau tôi quay qua hỏi nhỏ:

- Thục giận hả?
- Đông nói bậy ghê, muốn không giận cũng không được.
- Thục ngồi gần vào trong này đi.
- Không ngồi được.
- Sao bữa đi chơi Thục ngồi trên xe đạp dựa sát vào Đông được?
- Bữa đó khác, bây giờ khác.
- Thời gian thay đổi chóng nhỉ?

Thục im lặng một lúc rồi ngượng nghịu nói:

- Tại bữa đó Thục sợ té, xe cán chết chứ bộ.
- Như vậy là Thục dối lòng mình.
- Không biết nói dối đâu à nghe.

Thục ngó tôi cười. Nụ cười làm tôi ứa gan thêm. Tôi đá mấy hòn sỏi lăn lung tung dưới chân. Tôi ước chi có một con chó nào đó chạy ngang tôi sẽ đá cho nó một cái mạnh. Nhưng chân tôi vô tình đá nhẹ vào băng đá, chân tôi thấm đau. Thục cười khúc khích:

- ở nhà Đông hay giận Hạnh lắm hả?
- ít khi, không bao giờ...
- Đông mà không giận. Đông trẻ con lắm.

Tôi tức Thục quá. Nãy giờ Thục hoàn toàn tấn công tôi, kê tôi những đòn thật đau. Tôi nghiền nghiền trong cổ họng. Tuy nhiên Thục cũng hơi xích vào gần một chút. Tôi bỗng tức cười:

- Thục có biết bài thơ này không?
- Bài gì?
- Đọc cho nghe nhé.

Thục ậm ừ trong miệng. Tôi đọc:

– Có một bạn em ngồi xa anh quá...

Thục bịt hai tai lại, lắc đầu lia lịa:

– Thôi, biết rồi, đừng đọc nữa.

Tôi nhìn sang thấy mặt Thục đỏ rừ, và ngượng. Tôi không đọc nữa, nhưng sung sướng cười một mình. Thục bảo:

– Thôi, ngồi ở đây được rồi. Đông nói chuyện đi.

– Thế hãy còn xa lắm đấy.

– Được rồi, Đông. Đừng bắt Thục phải khổ sở hơn nữa.

Thục luống cuống thực sự. Đôi mắt to đen ấy cứ lảo liên ngó chung quanh như sợ ai nhìn thấy. Tôi thương Thục quá. Tôi cười:

–ừ, như vậy cũng được. Nhưng mai mốt nhớ xích lại gần hơn chút nữa nhé. Bây giờ thì ráng mà nghe. Người ta khan cả cổ vì gây lộn này giờ rồi nên nói nhỏ lắm.

Thục cúi mặt ngó xuống hai bàn chân mình cười nụ. Tôi biết nói gì với thục bây giờ. Tôi ngồi im nhìn sóng trôi. Những gợn sóng pha ánh đèn của khu bến tàu ngẫu đục. Ngọn dương liễu la đà theo gió lạnh và tóc Thục dạt về một bên. Tôi hỏi:

– Thục có lạnh không?

– Chưa.

– Chùng nào lạnh mình về.

– Thế thì lạnh rồi.

– Xạo, mới bảo chưa bây giờ bảo rồi.

Thục cười trong miệng. Tôi nói băng quơ:

–Bây giờ Thục về cũng không chắc gì học được. Thục ngủ một giấc, sáng dậy sớm học cũng kịp chán. Thục còn hai tuần nữa. Đông chỉ còn một tuần nữa thôi, còn không sợ nữa là...

–Tại Đông học giỏi.

–Đâu có, học dở nhất lớp.

–Bạn Đông bảo Đông học giỏi.

–Tụi nó xạo.

–Nếu Đông rớt thì sao?

–Nghỉ học ở nhà đi câu cá, như ông câu cá ngồi phía tay trái mình đó.

Thục cười:

– Đông đùa hoài .

–Thật chứ. Câu cá là một nghề nhàn du nhất trên đời này. Nhiều người câu cá chờ thời như Khương Tử Nha ngày xưa bên Tào vậy.

–Nói chuyện Việt Nam đi, đừng nói chuyện bên Tàu. Chuyện Việt Nam có gì đáng nói. chỉ quanh đi quẩn lại có hai người đang giận nhau. Một người ngồi đầu băng đá kia còn một người ngồi đầu này. Chán phèo.

Thục cười khúc khích:

– Không có đùa à.

Tôi kiếm hết chuyện này chuyện nọ để nói cho Thục nghe, nhưng không hiểu sao tôi mù tịt. Bình thường tôi vẫn có tài phịa chuyện nhanh. Dì Hạnh bảo tôi nên học Luật. Tôi có thể đi xa trong tương lai với nghề đó. Hoặc là làm ký giả. Tôi bẻ đốt ngón tay mình kêu răng rắc. Thục liếc nhìn tôi, lập lại câu hỏi:

– Thi rớt Đông làm gì?

Tôi biết làm gì bây giờ. Tôi cười:

– Chắc là về quê nuôi gà.

– Đông nuôi gà chẳng mấy chốc Đông làm thịt hết.

– Có lý.

– Đông nóng tánh quá, lại hay hờn mát.

– Ngày xưa Đông giận mẹ bỏ ăn một tuần lễ.

Thục trợn mắt:

- Đông tuyệt thực hả?
- Không ăn uống gì là tuyệt thực chứ sao.
- Đông ghê thật, Đông có bị sút mấy ký lô không?

–Không, ngày nào cũng nằm trong vườn ăn trái cây, uống nước dừa, sụt ký lô sao được. Thực không biết chứ vào vườn ăn trái cây mình phải tranh với những con chim vui lắm. Chúng nghe mùi trái cây chín là bay tới. Đông có một cái ná, chờ chúng tới thì bắn rồi lại leo lên hái trái ăn. Lũ chim nó thù Đông tới tận xương tủy

–Đông khôì hài quá.

–Kể chuyện thật đấy.

–Thôi, Đông nói chuyện của Đông đi. à, mà Đông chắc thi đậu, không rớt đâu. Mấy hôm Thực và Hạnh có đi xin xăm. Xin luôn cho Đông chắc chắn thi đậu kỳ này.

Tôi cười:

- Còn Thực và dì Hạnh?
- Hạnh đâu. Thực rớt. Thế mới lo.
- Hơi đâu mà tin xăm với quẻ.
- Phải tin chứ, nhiều người bảo đúng ghê lắm.

Tôi bỗng thở dài:

–Rớt Đông sẽ không học lại tỉnh này nữa. Đông sẽ lên Sài gòn, ở đây "quê" chết.

- Còn Thực rớt, chắc là phải cạo đầu đi tu.
- Tu chùa nào cho Đông tu với.
- Đừng có nói bậy.

Tôi cười. Con gái vẫn hay bi thảm mọi chuyện, nhất là chuyện thi cử. Làm như thi rớt một lần là không còn dịp để thi lại. Tôi bảo Thực:

–Ngày xưa ông Nguyễn Công Trứ tới bốn mươi tuổi mới thi đỗ Tú Tài. Mình còn trẻ chán.

–Ngày xưa khác bây giờ.

–Thì khác, nhưng so sánh mình vẫn còn rộng thời giờ. Nhất là con gái thi đậu hoài kỳ chết. Phải rớt một hai lần mới là học trò con gái.

–Rót cay đắng lắm Đông ơi, khóc không khô nước mắt.

–Khóc làm gì, mình cười có phải vui hơn không.

–Cười sao nổi mà cười. Có ai thi rớt mà cười đâu?

–Bởi thế mình mới cười, nên cười nhiều càng tốt.

–Ông già nện búa lên đầu mà cũng cười được à?

Thục bỗng giật mình bắt tôi xem đồng hồ. Chín giờ. Nhưng tôi nói với Thục:

– Mới tám rưỡi, còn sớm.

– Về thôi Đông, sợ bị la quá.

– Chưa nói hết chuyện mà về sao được.

Nãy giờ sao Đông không nói?

–Bây giờ nói. Nãy giờ Thục cứ hỏi chuyện thi rớt thi đỗ, bỏ qua một bên đi. Nói Thục nghe chuyện này. Ngày mai dì Hạnh đi Sài Gòn.

–Thục có rảnh lại nhà chơi.

Thục run rẩy:

– Không đi được đâu.

– Sao vậy?

– Không được, có Hạnh ở nhà may ra.

– Có dì Hạnh ở nhà Thục bảo ngại, Thục khó hiểu quá.

– Nhà Thục khó lắm. Nhỏ Hiền sẵn sàng mách ba. Mấy hôm nay nhỏ Hiền nghi nghi cái gì đó. Nó hỏi Thục hoài . Không biết trả lời làm sao.

– Nhỏ tên Hiền sao mà dữ quá vậy. Hôm nào nấu chè đặt tên lại cho nó đi.

– Thục sợ nó, ngày xưa không sợ. Bây giờ phải sợ.

– Tại sao lại sợ?

– Đông biết rồi còn làm bộ ngây thơ nữa.

– Biết gì, chuyện chị em Thục mà ăn nhằm gì tới Đông.

Thục mím môi không trả lời. Tôi ngạc nhiên vì nãy giờ cứ tìm cách chọc cho Thục giận, trong khi tôi vẫn nghĩ và biết quý thời giờ ngồi gần nhau. Thục đang đưa hai chân lướt trên mặt cỏ. Nàng nghiêng đầu để nghe tiếng sóng đánh từ xa.

– Thục nghe tiết sóng hả?

– Nghe nhiều thứ lắm chứ không phải một mình tiếng sóng.

– Kể xem.

– Không kể được.

– Thục vẫn giỏi Việt Văn mà.

– Dở nhất lớp môn này.

– Bây giờ Thục làm gì?

– Im lặng và chờ nghe Đông nói chuyện quan trọng.

Tôi lại bối rối. Có chuyện gì quan trọng đâu. Lúc nãy hình như có chuyện quan trọng thật. Tôi cảm thấy như thế thôi, nhưng ngồi gần Thục tôi không thấy có gì quan trọng để nói. Tôi bối rối thật, và tự nhiên cũng rơi vào sự im lặng. Tôi nói:

– Mời Thục tới nhà chơi, Thục không thềm tới. Hết chuyện nói rồi.

– Lúc nãy trong quán kem Đông đâu có nói như thế.

- Bây giờ nói.
- Tối nhà không được đâu, Thục sợ.
- Sợ gì?

– Nhiều thứ, mấy đứa con trai bên nhà Đông đó, nó trêu chết. Thục quen với tụi nó.

Tôi bực tức:

- Thục sợ tụi nó lắm phải không?
- Không sợ, nhưng e dè một chút.
- Mấy thằng đó oắt con, ăn nhằm gì. Mình người lớn.
- Oắt con mới đáng sợ.

Thục nhìn tôi cười:

- Và Đông nữa, Đông cũng trẻ con chứ lớn với ai.

Tôi muốn nghiền nát mấy hòn sỏi dưới chân. Thục cứ luôn luôn bảo tôi là trẻ con, trong khi tôi muốn lớn hơn Thục, lớn cao vút, lớn bát ngát trong hồn nàng. Tôi lăm lì không nói. Điều này làm Thục e ngại. Thục hỏi:

- Bộ nói vậy rồi Đông giận hả?
- Giận hoài mệt lắm.
- Không giận sao lăm lì trông dễ sợ thế?
- Chứ làm sao cho Thục đừng sợ bây giờ.
- Cười.

– Cười không vô rồi. Thục cứ luôn kê người ta. Hôm nay Thục lên mặt đấy.

Thục cười. Nụ cười làm sáng long lanh hàm răng đều đặn, trắng như ngọc của nàng. Tôi nhìn nửa gương mặt Thục khuất trong bóng tối. Gương mặt ấy như một vầng trăng, mãi mãi tròn, mãi mãi nằm trong hồn tôi. Thục có biết như thế không. Chắc Thục không hề biết, hay chưa thể biết được. Hình như Thục còn ngây thơ trong tình cảm của tôi đối với nàng.

- Không nói chuyện thôi mình về Đông–Đòi về hoài .
- Chứ Đông ngồi im, không chịu nói gì hết.
- Nói ra bị Thục kê là trẻ con.

Thục cười rạng rỡ:

- Thôi từ bây giờ cho Đông là người lớn nghe?
- Lớn sẵn rồi, không cho cũng không được.
- Chưa chi đã lên mặt.
- Con trai phải hơn con gái.
- Về phương diện nào?

Tôi giơ cả hai tay ra trước mặt:

Về đủ cả mọi phương diện.

- Chưa chắc.
- Không còn nghi ngờ gì nữa.

–Vậy tại sao ngày xưa ông Adam bị mắc lừa ăn phải trái cấm. Ông Adam khờ hơn bà Evà, phải không?

Tôi cãi:

–Ông Adam không khờ, ông ấy ăn trái cấm để chứng tỏ tình yêu chân thành của mình. Yêu nhau uống thuốc độc cũng uống chứ đừng nói ăn trái cấm.

–Thì ít ra con trai cũng khờ hơn con gái trên phương diện tình yêu.

–Thục lắm to rồi, thí dụ như ngày xưa tôi yêu Thục mà Thục đâu có biết?

Thục ngạc nhiên, tròn mắt:

- Đông nói gì?
- Thục nghe rồi mà.
- Nghe không rõ, Đông vừa nói gì nghe kinh khủng quá sức.

- Không nghe rõ mà bảo kinh khủng.

Thục ngượng, cúi đầu di di chân mình trên đám lá chết. Tôi không biết Thục nghĩ gì. Tôi vừa nói một điều gì quá kinh khủng với nàng chẳng? Câu chuyện đột nhiên ngưng lại như khoảng không gian, thời gian im lặng xuống như mặt sông không còn tiếng sóng. Tôi nghe trong kẽ đá xanh có tiếng dế mèn, trong bãi cỏ đám vật sành nỉ non. Thục làm tôi sợ. Tôi nghĩ mình vừa đánh rớt đi một vật gì quý giá. Tiếng vỡ tan nát u hoài của một thứ tình cảm nào đó.

Tôi hỏi nhỏ:

- Thục nghĩ gì?
- Thục sợ.
- Có nhiều cái đáng sợ.

–Điều Đông vừa nói. Thục không nghe rõ lắm. Mơ hồ lắm. Nhưng Thục cũng đoán biết được nó quá lớn lao, mệnh mông như sông biển.

–Sông biển ở gần với ta mà. Nó ở trước mặt kia.

–Gần như thế nhưng xa cách ngàn trùng. Thục sợ quá.

Và Thục ôm lấy mặt mình, lắc đầu, như sợ hãi tiếng sóng đang ầm ĩ đổ ngoài khơi cho một cơn nước lớn về ban đêm. Tôi cũng ngồi im nghe gió nổi bên kia cồn. Người đàn ông câu cá bỏ đi từ lúc nào. Bờ đá xanh vắng ngắt không một bóng người, chỉ có ánh đèn từ trên hắt xuống, rũ rụi.

- Máy giờ rồi Đông? –Thục hỏi.
- Thục muốn về à?
- Thục gật đầu. Tôi nói:
- Thục về, Đông đưa Thục về, được chứ?

–Được, nhưng đừng chờ tới nhà, ngừng xa xa một chút. Nhỏ Hiền mà thấy thì chết.

Tôi dắt xe, Thục đi bộ chậm chậm ra đường. Lúc Thục ngồi phía sau, tôi nói:

- Thục còn sợ nữa không?
- Vẫn còn.

Tôi đùa:

- Trái tim của Thục là trái tim của con thỏ đế.
- Thục nhát lắm. Ai làm cho Thục sợ, có thể Thục chết giấc.
- Thục nên uống thuốc trợ tim đi.
- Khỏi cần, miễn là Đông đừng làm cho Thục sợ như lúc này.

Tôi đạp xe đi. Thục thúc vào hông tôi dặn:

Đi đường vắng nghe Đông. Thục sợ gặp người quen.

- Tỉnh lỵ này nhỏ bé lắm, người quen thiếu gì. Nhưng Thục yên chí, giờ
- này người ta ngủ hết rồi. Chỉ còn hai đứa mình ngoài đường thôi.
- Người ta còn đông quá, Đông xạo hoài.
- Nhưng toàn người lạ. Họ chẳng để ý gì tới mình đâu.

Tuy nói thế nhưng tôi cũng tìm những con đường vắng để đưa Thục về nhà. Những con đường vắng thường có rất nhiều bóng cây, khuất ánh đèn. Không ai biết rằng tôi đang chở Thục, dù người quen gặp cũng thế. Tôi đạp xe chậm chậm, Thục ngồi phía sau không nói gì. Hình như cả hai đều theo dõi cảm giác và ý nghĩ của mình khi ngồi gần nhau, trên một chiếc xe đạp đi qua những con đường vắng, và đêm dần sẽ về khuya. Tôi hỏi Thục:

- Thục có nghe tiếng vật sành rúc trong chân rào nhà người ta không?
- Nghe. Sao chúng kêu buồn bã quá Đông nhỉ?
- Tại mình buồn nghe cái gì cũng buồn. Chứ biết đâu chúng đang hát một bài hát vui.
- Vui gì mà nghe muốn khóc.
- Thục có nghe hương hoa nở không?
- Hoa gì đấy Đông?

–Tôi nói đại:

–Hoa Ngọc Lan.

Tôi biết đường này có một nhà toàn trồng hoa Ngọc Lan, đêm có hương thơm ngát cả một vùng.

– Đông thường đi chơi khuya lắm sao mà rành đường này quá vậy?

–Lúc trước Đông vẫn hay đi về đường này. Bây giờ mỗi đêm sau khi học bài thường thì Đông phải xách xe đi dạo một vòng rồi mới về ngủ được.

Thục cười:

– Đông ngủ có hay nằm mơ không?

– Mơ hoài .

– Mơ thấy gì?

– Thấy Thục.

Tôi nghe đau nhói một khoảng da thịt vì mấy ngón tay Thục vừa nhéo vào đó. Tôi sung sướng nghe cảm giác tê điếng chạy dài trong mấy phút mới tắt hết sau tiếng cười khúc khích của Thục.

– Nhéo người ta đau gần chết rồi cười.

– Đông xạo quá trời.

–Thật. Khi nào Thục thử nằm mơ xem sẽ biết Đông nói thật hay nói đùa.

–Thục nằm mơ thấy toàn chuyện buồn cười không.

–Chắc là có khi mơ thấy một cái đám cưới mà Thục là cô dâu chứ gì?

–Ai mơ kỳ vậy.

–Con gái thường hay mơ như thế lắm.

Thục bỗng hốt hoảng nói:

– Ngừng, ngừng đi Đông. ở đây được rồi. Nhà kia kia.

– Tắt đèn tối om ai mà thấy. Thục đi bộ xa mỗi chân chết.

- Ăn nhằm gì ngày nào Thục cũng đi bộ.
- Ngồi yên Đông đưa tới gần nhà một chút.

Nhưng Thục đã nhảy xuống, di khép nép bên đường. Tôi không kịp nói gì cả, Thục đi nhanh như chạy. Tôi thấy Thục thấp thoáng trong bóng tối vượt qua những bóng cây tới gần cổng nhà. Thục ngó lại phía tôi rồi lén vào, biến mất trong sân. Tôi đạp xe ngang qua nhà Thục thử nhìn vào nhưng không thấy Thục đâu. Một khoảng đường im vắng phía trước mặt. Và bóng tối che ngập mắt tôi. Con đường thơm ngát hương hoa và lành lạnh sương đêm đang xuống. Tôi móc túi tìm bao thuốc, dừng xe lại châm thuốc hút, thở khói, rồi tiếp tục đạp xe chậm chậm hết con đường. Tôi hình dung ra Thục đang ngồi trước bàn học, nhưng Thục không học bài, Thục vẽ một chữ Đông bằng bút chì trên trang vở trắng. Tôi mỉm cười một mình trong đêm khuya.

Chương 5

Chuyến xe lửa đầu tiên hú còi chạy ngang qua nhà trong lúc tôi và dì Hạnh đang ăn sáng. Bữa ăn đượm một chút buồn như hương khói cà phê đang bốc lên. Tôi nhìn thấy vệt đèn pha sáng quắc của đầu máy xe lửa quét lia một khoảng bóng tối. Những đỉnh cây, những cái mái nhà lóng lánh sáng, rồi chuyến xe lướt qua, tiếng máy dập dình một lúc. Xe qua khỏi, tôi nói với dì Hạnh:

- Nếu dì đi xe lửa , dì đã đi qua khỏi rồi.
- Đi bây giờ chắc lạnh lắm.

Dì vừa ngó vừa mím môi, ngó tôi, một nụ cười nở ra. Đôi môi dì Hạnh không thoa một tí son nào nhưng vẫn đỏ hồng. Gương mặt dì sáng long lanh dưới bóng đèn và trông mát như buổi sáng pha đầy sương. Mái tóc dì Hạnh chảy xuống một khoảng lưng. Hôm nay dì Hạnh mặc chiếc áo dài màu tím than, cổ tay dì trắng như những cái hoa sứ trắng nở ngoài vườn. Tôi nhìn lầm dì nguyệt. Dì quay đi, rót nước nóng vào cà phê. Tôi nhắc:

- Dì có mang theo đồ nhiều không, đi ít ngày cũng mang theo chứ?
- Một cái túi xách đựng mấy bộ quần áo và mấy cuốn sách cần học.
- Dì đi chuyến mấy giờ?
- Sáu giờ rưỡi.
- Lúc đó mặt trời vẫn chưa lên.

– Dì thích đi như vậy.

Tôi buồn thông:

–Hình như ai cũng đều thích đi như vậy hết. Những chuyến xe trong buổi sáng sớm có một cái gì mơ màng đối với đời sống quá hiển nhiên.

Dì Hạnh cười:

–Đông ở nhà mấy bữa nhớ làm thơ cho dì đọc nghe. Lúc này thấy Đông vui.

–Gần thi, buồn là cầm chắc cái rớt. Đông không thích rớt trong khi mấy thằng bạn đều có tên trên bảng vàng.

–Đông có gặp Thực?

–Có.

–Thực có biết dì đi ít hôm chứ?

–Hình như biết.

–Đông nói?

–Hình như vậy.

–Hai người vẫn thân thiết với nhau?

–Hình như thế.

Dì Hạnh cười lớn tiếng:

–Coi chừng. Dì sắp mất hai người thân. Một đứa là bạn và một người bà con.

–Tôi cũng cười, trêu lại dì:

–Không chừng thi xong Đông mất dì. Lại phải tốn tiền mua quà cho một người về nơi xứ lạ.

–Ai về xứ lạ?

–Còn ai vào đây nữa, dì theo chồng về nơi xứ lạ.

Dì Hạnh đỏ mặt, uống vội ngụm cà phê để đỡ ngượng. Dì lắc đầu quây quây:

– Dì còn đi học, đi học hoài, không lấy chồng đâu.

–Nhưng người ta sẽ dẫn đi lúc nào không hay. Đối với Đông con gái không cần học cao. Học cao trông con gái kỳ lắm, chỉ cần học vừa vừa, thông minh, hiểu biết một chút là được.

–Dì chưa được một trong những cái mà Đông thích. Dì chưa lọt mắt xanh của ai hết.

Tôi cười, uống cà phê sữa. Ly cà phê buổi sáng hôm nay uống ngon lạ lùng.

–Thục có tới chơi, Đông nói chờ dì đi SaiGòn về sẽ có quà. Dì đi bất ngờ không nói trước được, Thục đừng giận nhé.

–Đông sẽ nhấn lại đây đủ lời dì.

Dì Hạnh bỗng ngó tôi cười:

Mà bây giờ Thục đâu có nhớ Hạnh nữa mà giận. Thục chỉ nhớ một người. Giận người khác, dì đã ra đứng ngoài lề rồi, buồn chết được.

Biết dì trêu, tôi vẫn tỉnh nói:

– Chắc Thục không giận dì đâu.

– Còn Đông, thích quà gì?

–Uống dùm nước mía Viễn Đông. Nước mía nó ngọt lắm, ngọt như mật.

–Uống dùm mấy ly?

–Năm ly.

–Biết tại sao nước mía ấy ngọt không?

–Không, Đông uống từ nhỏ, bây giờ không làm sao nhớ nổi.

Dì Hạnh cười:

– Vì các cô học trò Trung Vương về, mỗi buổi trưa trời nắng ghé Viễn Đông uống nước mía. Những cặp mắt ấy ngọt, những đôi môi ấy ngọt phải không Đông?

Tôi cười, dì Hạnh chiên trứng thật ngon, những mẩu bánh mì nguội được dì nướng lại, vừa thơm lại vừa giòn. Bữa ăn sáng trong hơi lạnh, và một người sắp ra đi. Chuyển xe sáu giờ rưỡi sáng. Dì Hạnh đi rồi về, nhưng không hiểu sao tôi hơi buồn, như có một cuộc tiễn đưa. Dì Hạnh dọn dẹp bàn ăn. Tôi ngồi yên lặng lắng nghe tiếng gió bên ngoài. Tiếng gió rít trong buổi sáng sớm mờ hồ, buốt lạnh hơi heo may. Dì Hạnh bảo:

– Sẽ mua quà cho Đông.

Tôi bật cười, đứng lên đi ra ngoài thềm, bóng tối vẫn còn đầy ngoài vườn cây. Những con chim thức sớm kêu líu lo trên cây lá. Hương hoa thơm ngát dưới thềm. Lúc tôi quay vào dì Hạnh đã dọn dẹp xong. Dì đang ngồi trong ghế với cái xách để dưới chân Tóc dì cột bằng một mảnh vải màu có hoa trắng lớn. Dì ngồi yên lặng chờ giờ ra bến xe. Tôi đi loay quanh chỗ ngồi của dì một lúc. Tôi nói:

– Nghe nhạc chứ?

Dì Hạnh gật đầu. Tôi mở máy. Tiếng hát vút lên, lướt đi, như hơi gió sớm. "Ai lướt đi ngoài sương gió, không dừng chân đến bên em bể bàng•"

Tôi tới ngồi xuống bên chiếc ghế đối diện với dì Hạnh. Dì nói:

– Bản nhạc buồn quá Đông nhỉ?

– Dì thích?

Dì gật đầu:

– Nhạc hay là nhạc buồn, luôn luôn là những bản nhạc buồn.

– Cũng như những bài thơ.

Dì ngó cái bình hoa trên mặt bàn đã không còn cành hoa nào. Dì nói:

– Đông ở nhà thay hoa nhé.

– Hoa gì?

–Hoa ở ngoài vườn nhà mình. Để chiếc bình trơ trọi trông buồn quá. Bây giờ còn sớm mà dì sắp đi, không thôi dì ra vườn hái hoa vào cắm. Chiều hôm qua Đông không nhắc dì.

–Đông không để ý.

–Vậy thì ráng tìm hoa mà cắm vào đi, đừng có lười biếng như vậy.

Tôi cười, dì Hạnh cũng cười. Đồng hồ trên tường gõ đều như những tiếng chuông. Dì Hạnh bảo:

– Đi vừa rồi Đông ạ.

– Dì lạnh không?

– Không?

–Tuổi dì cũng nên mặc áo ấm ra bên xe. Buổi sáng sớm sương có vẻ nhiều, lạnh lắm đấy.

–Không ăn nhằm gì, mặc áo len mùa này người ta cười.

Tôi nhớ tới những ngày cận tết. Học trò con gái tỉnh lý ai cũng mặc áo len. Buổi sáng đi học, áo len đủ màu sắc làm rực rỡ những con đường có nhiều cây lá xanh. Đạo đó trời lạnh, bầu trời ngả thấp, hiu hắt những cánh én từ xa bay về sửa soạn cho một mùa xuân êm đềm. Học trò con gái diện áo mới. Dì Hạnh và Thục cũng có áo len. Ngày xưa đó, tôi đã đứng nhìn Thục trong chiếc áo màu xanh đậm nổi bật trên những cái hoa giấy đỏ trước cổng nhà những hôm Thục tới rủ Hạnh đi học. Những người con gái gần tới Tết trông bằng bạc một thứ mây trời, hai má chín ửng màu hoa đào, và đôi mắt long lanh, tóc buông dài đen mượt như suối chảy.

– Đi chứ, mơ mộng gì thế.

– Mơ mộng gì đâu.

– Sao ngăn người ra thế.

Tôi cười, dắt xe ra cổng. Dì Hạnh đi theo phía sau. Tôi lắng nghe thấy tiếng chân dì bước nhẹ trên sỏi.

– Lạnh quá Đông nhỉ?

– Đã bảo mà.

–Hôm nay sương nhiều, chắc ướt hết cả cỏ. Lạ thật, chưa tới tết mà sao giống Tết quá.

–Sắp sửa mùa thu, thời tiết thay đổi một chút.

–Và một chút đó thôi cũng tha hồ cho Đông làm thơ.

Ra đường, dì Hạnh khép cánh cổng lại, rồi dì ngồi phía sau, cái xách của dì tời móc vào tay cầm xe. Đèn đường hiu hắt đổ dài xuống mặt nhựa. Bóng tời và bóng của dì Hạnh nhỏ bé, cụt ngủn, thu ngắn trên mặt đường.

– Đông xem phòng thi giúp dì nhé.

– ở đâu?

– Hùng Vương.

– Còn Thực?

– Hình như Tiền Giang.

– Phòng dì số mấy?

– Số 6.

–Vần H và T gần nhau sao hai người lại khác trường nhỉ, Đông cứ đinh ninh là hai người thi cùng một trường chứ.

–Dì nhớ số phiếu báo danh của Thực không?

–Dì có biên, nhưng quên, không nhớ được. Đông tới Thực hỏi đi.

–Ai hỏi thế, quê chết.

–Quê gì mà quê.

Bờ hồ buổi sáng sớm cỏ xanh mượt lóng lánh sương. Một chút ánh sáng đã xua đuổi bóng tối. Và mặt hồ phẳng lặng như láng bạc. Gió từ hồ thổi lên mát lạnh, không có sương mù giăng trên hồ nhưng lại đổ đầy trên mặt đất, mặt cỏ. Qua khỏi hồ tới bến xe, dì Hạnh đi xe nhỏ. Những chiếc xe du lịch hiệu Minh Chánh sắp thành hàng dài với nhau. Tời mua vé xe cho dì Hạnh xong, đứng nói chuyện với dì chờ giờ xe chạy.

Con sông chạy cặp khu bến xe. Phía bên kia là vườn cây ăn trái. Những đồng đá xanh cao ngất của một công trường xây cất nào đó che lấp hết một khoảng sông. Những cơn sóng buổi sáng đầu gió đánh ầm ì vào bờ. Dì Hạnh co hai vai lại, mím môi nói:

- Lạnh ghê.
- Đứng xích vào trong này một chút tránh gió.

Dì Hạnh xích vào trong. Tôi châm một điếu thuốc hút cho ấm. Dì nói:

- Đông bày đặt hút thuốc, lại hút nhiều nữa.
- Con trai không hút thuốc yếu lắm. Thục nói thế đấy.
- Và Đông bèn hút thuốc?

Tôi cười:

–Đông lớn rồi chứ bộ. Con trai lớn phải biết một tí. Không biết người ta chê mình công tử sửa. Cái tên nghe không hay ho tí nào.

–Nhưng hút thuốc nhiều quá có hại.

–Đông chỉ hút được thuốc nhẹ.

–Rồi mai mốt Đông ghiền, Đông sẽ hút thuốc nặng. Tay Đông vàng khói thuốc, môi Đông thâm đen, phổi Đông lung tưng lỗ nhỏ.

–Vào nhà thương nằm lo gì.

Dì Hạnh nhăn mặt, không hiểu vì lạnh hay vì câu tôi nói. Những người phu khuân vác của bến xe làm việc trong sương mờ, trong ánh sáng chập choạng của một ngày đầu ló dạng. Họ di chuyển loáng thoáng bằng những cái bóng đen. Tôi bỗng yêu không khí của bến xe, của những chuyến xe chờ giờ khởi hành.

- Thích ghê, phải chi Đông được đi với dì.
- Đông phải ở nhà.
- Khóa cửa.
- Tụi trẻ con nó qua phá hết.

–Đùa chứ Đông không đi đâu. Đứng ở đây nhìn đi thích hơn. Người đi có buồn?

–Một tí.

–Sao trông đi như sắp khóc?

–Hồi nào, Đông xạo thấy mồ.

Tôi cười, đi Hạnh cũng ngây thơ dụi mắt mình. Không có nước mắt, nhưng trông mắt đi Hạnh thật buồn. Đi nói:

– Đi thích tỉnh ly hơn Sài Gòn.

– Sợ rồi đi sẽ theo người ta về Sài Gòn.

– Lại nói ầu nữa.

Tôi thở một hơi khói tròn, nhìn khói bay tỏa lên trần nhà đợi của hành khách. Mọi người lên xe. Ông tài xế bóp kèn tin tin vang cả bên, làm rộn rã cả buổi sáng yên lặng. Tôi bỗng nhớ ra và chạy vội đi mua cho đi Hạnh một lọ dầu. Tôi đứng bên cửa xe nói chuyện với đi cho đến lúc xe chạy đi. Đi Hạnh cười như mèo.

Tôi đạp xe quay về nhà, nghe tiếng nhạc ở trong, tôi mới nhớ lúc đi quên tắt máy. Tôi vào ngồi ở ghế tưởng tượng ra căn nhà sẽ vắng đi Hạnh ít nhất là ba ngày. Tôi phải đi ăn cơm tiệm. Hay tôi tới nhà Khôi ăn nhờ. Tôi bắt đầu bối rối. Nhà vắng quá. Đi Hạnh vừa đi như là đã đi lâu, đi không về. Tôi đi loanh quanh, hết ngoài thềm rồi vào trong phòng chờ sáng. Đến khi tiếng chim kêu nhiều ngoài cây và nắng ửng một chút trời tôi biết trời đã sáng hẳn. Tôi ra vườn cắt hoa theo lời đi Hạnh. Tôi chọn hoa lung tung, thấy cái nào đẹp tôi cắt. Được thật nhiều tôi mới mang cắm vào bình rồi ngồi nhìn. Tôi có ý định sẽ biên một bức thư cho Thục ngay trong buổi sáng nay. Hàng nhạc ngựa bắt đầu reo bên ngoài, và chuyến xe lửa thứ nhì cũng là chuyến cuối cùng vừa rời tỉnh. Tôi nghe tiếng máy nổ, lướt qua nhà rồi mất hút.

Tôi lên phòng ngồi vào bàn viết thư cho Thục. Nhưng bức thư chỉ ghi được ngày tháng và một chữ "Thục mến" rồi tôi thấy ngại ngùng. Nói chuyện thì nói gì cũng được Thục nghe, hay không nghe cũng chả ăn nhằm gì, nhưng biên thư mà Thục không nhận thì tôi què chết, có nước bỏ trường mà đi, bỏ tỉnh

mà trốn. Tôi ngồi nhìn qua cửa sổ thấy nắng lên ảm áp trên các lá cây xanh, trên mái nhà, trên những sợi dây điện. Tôi cũng thấy ảm áp trong lòng một chút. Dù sao Thục cũng đã hiểu tình cảm của tôi đối với Thục. Bây giờ là lúc tôi phải yên lặng, càng yên lặng càng tốt. Có nên chẳng? Tôi lo sợ tiếng nói của mình quá chậm. Thục nghe người khác nói như thế rồi. Và Thục có bồ. Tôi tưởng tượng ra cảnh bồ Thục dắt Thục đi ciné, đi ăn kem, đi dạo, hẹn hò trong công viên gặp tôi chắc tôi ngượng và xấu hổ lắm. Tôi nghe đau nhói trong trái tim mình. Tôi yêu Thục thật? Chắc là thật đứt đuôi rồi. Bây giờ tôi thấy nhớ Thục. Nhớ lại hồi đêm ngồi với Thục trên băng đá công viên, nhớ lúc chở Thục về. Nhớ bóng Thục băng qua bóng cây vào nhà. Nhớ con đường thơm ngát như hương của một thuở ban đầu biết yêu người. Thấy tình yêu của mình làm mềm cây lá, mềm trời đất.

Nắng đã lên cao bên ngoài vườn. Hàng nhạc ngựa bắt đầu reo trong gió sớm. Một ngày đẹp trời, mây ở cao trên đầu, xanh biếc. Cuối cùng tôi bỏ dở bức thư, tới đứng bên cửa sổ, nhìn nắng lên mang theo hương đất và sương khói bốc. Tiếng chim hót nhiều trong cây lá, tiếng hót gọi lên những tình cảm êm đềm. Tôi cũng êm đềm nghĩ tới Thục. Tỉnh ly chứa chan những ngày tháng mới, những con đường, những góc phố, những khoảng sông, rồi cũng sẽ rộn ràng một thứ tiếng hát chỉ có hai người nghe thấy. Hiểu được và say sưa. Tôi và Thục. Tình yêu vừa chớm nở, vừa bắt đầu. Thời gian êm êm trôi, vỗ nhẹ vào lòng như tiếng sóng. Còn hai tuần nữa tôi đi thi. Tôi nhớ ra điều đó trong sáng hôm nay. Và dù sao tôi cũng thấy một chút e ngại. Tôi trở vào soạn lại một số sách, thấy có nhiều cái mình chưa nghĩ đến. Tôi cười, trên những trang sách mới tinh tôi thấy loang loáng bóng Thục. Tôi sẽ ôn lại bài và sẽ đến trường với một chút yên tâm. Tôi mang một quyển sách ra ngoài bao lon, bắt ghế xích đu nằm đọc nhẩn nha. Những cánh mây bay qua những trang vở, những cánh mây trong bầu trời sáng hôm nay đẹp quá.

Tiếng chuông reo làm tôi giật mình. Tôi đứng bật dậy nhìn ra cổng thấy Khôi đang đứng đợi. Tôi chạy vội xuống mở cổng cho Khôi. Tôi mời nó vào nhà. Khôi hỏi:

- Không đi đâu à?
- Coi nhà.
- Còn Hạnh đâu?

– Đi Sài Gòn ít hôm.

– ở nhà một mình?

– Một mình.

Tôi bật cười bảo Khôi:

– Chứ với ai mà không một mình.

– Buồn chết.

– Không những buồn mà còn sợ đói nữa. Đang nằm lo không biết trưa nay ăn cơm đâu. Chắc là ra tiệm.

Khôi ngó quanh quất, đùa:

– Sợ ma không?

Tôi cười. Hai đứa nói chuyện trên lối đi thay vì vào nhà. Khôi đi đi chân mình trên sỏi. Tôi hỏi:

– Đi đâu sớm vậy?

– Buồn, định tới rủ mày đi lòng vòng.

– Thì đi, có gì để không đi được đâu.

– Mày học bài hết chưa.

– Còn vài môn chưa học, nhưng không sao. Thức khuya vài đêm là xong.

– Có đứa đã thành thoi rồi đó, mình như vậy là hơi bê bối.

– Thi đậu mày làm gì, Khôi? – Tôi hỏi.

– Học nữa.

– Dĩ nhiên nhưng tao muốn hỏi đời sống có gì khác, tình cảm sẽ có gì khác.

– Chắc vẫn vậy.

– Tao mơ hồ thấy rồi sẽ đổi khác nhiều. Nhiều chứ, tao không nói rõ được, nhưng cảm thấy như vậy.

–Còn rót?

–Đậu hoặc rót, cũng là một chuyện thay đổi. Vui hay buồn, thế thôi.

–Mong đừng đứa nào rót.

–Mày chờ tao một chút.

Tôi vào lấy xe, mặc bộ đồ mới. Rồi trở ra. Tôi ngạc nhiên thấy lần đầu tiên trước khi ra phố tôi mới để ý đến cách ăn mặc, nhất là chải tóc. Ngày xưa tôi không để ý tới. Đi là đi. Tóc tai như thế nào mặc kệ, chỉ cần đưa bàn tay lên vuốt một cái, năm ngón tay thay chiếc lược gỡ tóc. Bây giờ tôi đã khác, Khôi nói:

– Diện đủ.

Tôi cười, huýt sáo. Hai đứa dắt xe ra cổng. Tôi khóa cổng lại bỏ chìa khóa vào túi. Hai đứa lên xe và đạp đi. Tôi hỏi Khôi:

– Đi những đâu?

– Đi lòng vòng một chút đã, rồi tính. Mày còn tiền ngồi quán.

– Còn, một ít.

–Thế được rồi. Tao cũng muốn hút thuốc. Việc trước tiên mày mua một bao thuốc mới, một hộp diêm đây.

–Sẽ có.

–Rồi tao nói cho mày nghe một chuyện.

–Quan trọng?

–Có vẻ như quan trọng.

–Của mày?

–Tình cảm của tao thì đúng hơn.

Tôi cười:

–Vấn đề, nhờ tao gỡ rối tơ lòng hả? Đừng hy vọng gì nhé. Bởi vì tơ lòng của tao cũng đang rối bời mà không biết làm sao gỡ ra đây.

– Không, tao muốn tâm sự một chút với mày. Hai đứa nghe, biết rồi bỏ qua, mình còn mấy ngày thi sắp tới. Và ít nhất một năm nữa để ra khỏi trường. Sau đó hoặc còn ở đây hay đi nơi khác.

Hai đứa đi lòng vòng ra công viên. Khôi bảo tôi đứng chờ nó đi mua bao thuốc rồi trở về. Tôi nói:

- Bao thuốc trong túi tao còn.
- Đợi vào quán hãy khai bao mới.

Tôi và Khôi đứng hút thuốc giữa những người đi dạo buổi sáng trong công viên. Hôm nay trông Khôi có vẻ đứng đắn, quan trọng và gương mặt đượm buồn. Tôi và nó thân nhất trong lớp. Chuyện tôi nó biết, chuyện nó tôi cũng biết.

- Xuyên nó nhắc mày hôm qua, mày còn nợ nó cái gì phải không?

Tôi cười:

- Không nhớ được, nhưng sắp trừ được nợ rồi. Mai mốt đợi dì Hạnh về.
- Nó là bạn của con Hiền đấy, mày liệu mà giữ hồn.
- Hiền, em của Thực?
- Còn giả vờ hỏi nữa, mất hồn chưa bạn?

Tôi cười:

– Thế thì tao phải có quà cho Xuyên mất rồi. Chết cha, từ trước giờ tao đâu có biết, ăn nói bậy bạ quá, nó học lại con Hiền, rồi nhỏ này học lại chị nó. Chết tao.

- Hiền vẫn ghé nó chơi hoài.
- Sao không nói với tao?
- Chuyện của mày ai mà biết được. Tôi đấm Khôi:
- Mày xạo, định hại tao thì nói.

– Coi bộ mày luống cuống dữ. Thực nó nghiền nát trái tim mày ra trăm mảnh chưa?

–Chưa.

–Liệu mà đi bọc sắt trái tim thì vừa. con gái khôn lắm mà ừ.

Kim chở Uyên từ đâu chạy tới ngang trước mặt tôi và Khôi thì thắng xe lại. Chiếc xe solex thắng gấp, bánh chao đi như sắp ngã. Kim cười, tắt máy hỏi:

– Hai ông làm gì đứng đây? Ngắm màu áo nào?

– Đừng hiểu lầm.

–Không đứng ngắm các cô đi đò bên sông qua chứ ngắm ai, ngắm cây cối à?

–Ngắm cây cối, cũng thơ mộng chán. Cần gì phải ngắm các cô học trò?

Uyên nheo mắt:

– Thục đâu anh Đông?

– Thục ở nhà Thục.

– Trả lời thế mà cũng trả lời. Anh Đông quê một cục.

– Chứ biết trả lời sao bây giờ, làm như người ta bỏ Thục trong túi áo.

– Biết đâu.

Khôi hỏi:

– Còn hai cô, đi đâu đây?

– Tụi này vừa mới ăn phở chân cầu xong. Đi lang thang.

– Sướng nhỉ?

– Hơi sức đâu mà buồn như anh, chỉ khổ thân.

– Sao biết người ta buồn?

– Mắt anh khói bốc lên nghi ngút thế kia, dấu sao được.

–Nói ầu, có rảnh đi uống cà phê với tụi này. Tôi mời. –Gì chứ ăn uống lúc nào tụi em cũng sẵn sàng.

Tôi cười:

- Uống thôi, chứ không có ăn. Tới cà phê Thủy đi.
- Uống chịu hả?
- Trả tiền đằng hoàng, yên tâm.

Kim và Uyển cười rúc rích. Tôi và Khôi lấy xe chạy theo xe Kim. Bốn người vào quán chọn chiếc bàn gần quầy của Thủy. Kim ngó tôi nheo mắt nói:

- Hôm nay Thủy ngồi "kết", tha hồ cho anh Đông thiếu nhé.

Thủy chạy ra, ba người con gái quay nói chuyện với nhau. Chuyện dòn như bắp rang.

Trong lúc tôi và Khôi ngồi yên lặng hút thuốc. Một lúc Thủy mới nhớ ra, quay lại hỏi:

- áy chết, quý vị uống gì?

Khôi cười:

- Tôi chết khát này giờ rồi.
- Xin lỗi anh Khôi nhé, mãi lo chuyện nên em quên.
- Một mình tôi sao, còn tên kia nữa chứ?

Thủy bẽn lẽn:

- Xin lỗi luôn Đông, kỳ quá, anh Khôi cứ trêu người ta.

Khôi bảo:

– Thôi, ngược làm gì cô chủ quán, cho tôi ly cà phê sữa đá đi, nhiều nhiều nước đá, đập nhỏ ra nhé. Còn hai cô kia uống gì. Đông nữa.

Tôi nói:

- Cà phê sữa đá.

Kim gật đầu:

- Kim và Uyển cũng thế.
- Chờ một chút, các bạn nhé.

- Yên chí, cô chủ dễ thương.

Thủy ngượng bỏ chạy đi. Kim nhăn mặt:

- Nhỏ Thủy để nhạc quê ba cục. Thay băng khác đi Uyên.
- Biết thay gì bây giờ.
- Ta đi thay cho.

Kim vào trong, băng nhạc được ngắt giữa chừng để Kim thay băng khác. Kim trở ra, tươi cười:

–Nghe được không quý vị, toàn nhạc êm dịu. Vừa uống cà phê vừa nghe, rất thích.

–Kim có tài quảng cáo. Mai mốt đi theo quảng cáo sơn đông chắc đông khách hàng chiếu cố lắm.

Kim nguyệt tôi bằng đuôi mắt dài. Thủy mang cà phê ra. Bốn chiếc phin và bốn cái ly sẵn đá. Cà phê đang nhỏ từng giọt xuống. Khói quyện thơm thơm. Tôi khai bao thuốc mới, Khôi hút liên miên. Có hai cô gái nên cà phê không nói chuyện gì được với tôi. Khôi bảo để về nhà. Thủy cũng ngồi xuống nói chuyện với chúng tôi về chuyện thi cử. Cả ba đều mong ngày bãi trường. Tôi chợt nhớ ra mùa hè vẫn còn. Những cảnh phượng vẫn còn đỏ một cách vô tình trong trí nhớ tôi.

Khôi bảo:

- Còn mùa hè thì sao?

Kim cười, cắn chiếc muỗng bao cà phê:

- Anh Khôi ngủ mơ chắc.
- Lúc nào mà chẳng ngủ mơ, đời là một cơn mơ dài mà.

Cả bọn cùng cười. Tôi lấy đá bỏ vào ly cho Kim và Uyên. Những viên đá nhỏ tan rất nhanh. Tôi nói với Thủy:

- Cho thêm đá chứ cô chủ quán.
- Có ngay.

Uyển nheo mắt:

- Nhưng anh đừng có "đá" người ta đấy nhé.

Tôi lườm Uyển:

–Giữ mồm giữ miệng một chút. Ăn nói như thế có ể chồng thì đừng có khóc.

–Ai thèm, yêu thương chi cho khổ. Để người ta yêu mình thôi, trong khi mình tỉnh bơ đá lông nheo với người khác, thanh thoi và vui vẻ hơn.

–Nghe cô ăn nói thấy mà ghê.

–Thục của anh bộ không ghê sao, làm như chỉ có mình Thục là hiền.

Kim chanh chua:

–Phải rồi, khi người ta phải lòng nhau người ta đều hiền cả. Những người dữ không có tình yêu.

Khôi nói:

– Có chứ, phải có thêm hai cái búa chẻ củi nữa.

– Anh không có búa nên Nhàn của anh bay mất.

Uyển trêu:

– Con sáo sang sông rồi.

– Con sáo sổ lồng rồi, anh Khôi chắc đang cần một tạ gừng.

Tôi bảo:

–Đừng động chạm tới tình cảm riêng tư của người ta chứ. Đừng nên đùa trên nỗi đau khổ của người khác.

–Anh Khôi sức mảy mà đau khổ, anh chỉ đau khổ giả vờ.

–Thật hay giả vờ người ta cũng đang đau khổ.

–Thật thì được, giả vờ không thể tha thứ được. Đau khổ cho đến chết mới thật sự yêu thương nhau.

Khôi thở dài nảo ruột:

- Tôi đang chết đây.
- Chết vì một người khác thì có.
- Ai thế Kim?
- Suyt, bí mật, chiều ta nói cho mi nghe. Chỉ có mình khám phá ra thôi.

Tôi ngạc nhiên đưa mắt nhìn Khôi. Kim cười:

– Anh Đông cũng mù tịt luôn. Chuyện này anh thua Kim rồi. Anh Khôi muốn giữ bí mật thì hồi lộ nhỏ này đi, không thôi anh khó làm ăn à.

Khôi cười:

- Không sợ, chả có gì hết.
- Rồi anh đừng hối hận nhé.
- Cho Kim dọa suốt năm luôn.

Thủy nói:

- Thủy chả hiểu gì hết.
- Uyên cũng mù luôn.

Tôi đang lắng nghe một đoạn nhạc. Nhạc ở đây không chọn lọc. Có những bản khá xen vào đó có những bản quá tồi. Tôi thích nghe nhạc ở nhà, trong phòng khách lúc đêm thật khuya và tắt hết đèn. Có một lần dì Hạnh suýt chết giấc vì không ngờ có tôi đang ngồi trong bóng tối. Khi dì bật đèn lên thấy tôi ngồi lù lù trong ghế rộng, dì kêu thét lên. Tôi hoảng hồn chạy tới đỡ cho dì khỏi té xỉu. Dì Hạnh nghe nhạc bằng một bóng đèn nhỏ, vàng, đủ soi bóng dì trong đêm tối. Dì thường nằm trên ghế dựa, đọc một đoạn sách, vừa nghe nhạc. Nghe nhạc ở đây không thích thú chút nào. Nhưng tôi vừa nghe được một đoạn nhạc hay. Khôi nói:

- Trưa nay nhà nào còn dư cơm cho Đông nó ăn nhờ một bữa.
- Bộ dì Hạnh bỏ đói à?
- Không, Hạnh đi Sài Gòn.

Kim tròn mắt:

- ủa, đi Sài Gòn gì bất tử vậy, bao giờ Hạnh về, anh Đông?
- Vài hôm.
- Rồi anh đi lang thang à?

Khôi bi thảm giùm tôi:

- Nó không có cơm ăn, áo mặc. Ai dám nuôi nó không?

Uyển ngó Thủy:

- Chắc chỉ có Thủy là đầy đủ can đảm đó.
- Tôi không uống cà phê sữa trừ cơm đâu đấy nhé.

Cả bọn phá ra cười làm Thủy ngượng cứng không nói được lời nào, Uyển nói:

–Anh Đông không nấu cơm được mà ăn sao. Năn nỉ tụi này đến nấu cho, nhưng anh đi chợ.

–Anh Khôi nữa, hai người xách giỏ đi chợ thì tụi này tới nấu cơm liền, tình nguyện và vui vẻ để đúc lại cho con cháu.

Khôi cười:

- Đồng ý, thử coi ai can đảm hơn ai.
- Bằng lòng không Uyển, cả Thủy nữa.

Uyển nói:

–Bằng lòng, anh Đông với anh Khôi thua là cái chắc. Hai anh xách giỏ đi chợ, ngày mai cả tụi đều biết. Thủy đồng ý đi Thủy, mình thắng là cái chắc.

Thủy e thẹn, nhìn tôi nói:

- Thủy thua trước, ngượng lắm.

Vậy thì để hai đứa này, nhưng kẻ thua phải mất cho người thắng cái gì?

- Một châu kem, một châu cine?

- ít lắm.
- Thôi đừng có đùa, lỡ mình thua thật thì khổ.
- Mà bạn không dám đi chợ à?

Dĩ nhiên là dám, nhưng tao sợ gặp mấy con nhỏ quen bán thịt bò. Nó cười bể chợ.

Khôi cũng chợt nhớ tới đứa em gái của Nhân cũng có một sạp hàng trong chợ. Khôi đành chịu thua:

Thôi, chịu thua trên nguyên tắc. Con trai không nên xách giỏ đi chợ, nhiệm vụ thiêng liêng đó là của con gái. Con trai không nên xía vô, chỉ nằm ngủ chờ đánh thức dậy ăn thôi.

Uyển cong môi:

- Vậy anh Đông chịu khó ăn cơm tiệm chờ ngày Hạnh về.

Kim bảo:

- Đề nghị anh Đông tới nhà một người.

Uyển ngoảnh Thủy, rồi thúc vào hông Kim nói:

- Không nên nói ở đây, nguy hiểm.

Bốn ly cà phê cạn khô. Thủy vào trong mang ra một bình trà. Nhưng Kim và Uyển đứng lên xin về trước. Tôi và Khôi còn ngồi lại. Thủy bỏ vào ngồi trong quầy. Khôi nói:

- Thủy có vẻ buồn.
- Biết làm sao bây giờ?
- Mà bạn cũng nên nói gì cho tao còn tới đây uống cà phê thiếu nợ chứ?

Tôi cười:

- Đời là một nỗi buồn lớn mà.

Tôi nhìn Thủy, nàng quay vội đi tránh cái nhìn của tôi. Đôi mắt Thủy buồn quá, cái dáng ngồi cũng buồn. Thủy chỉ dám nói chuyện với tôi khi có

đông đủ bạn bè. Một mình Thủy không dám nói gì hết. Và tôi cũng không có gì để nói với Thủy. Tôi thở dài. Khôi bỗng nói:

– Bây giờ nói mày nghe chuyện tao. Lúc này không nói được.

– Nói đi.

– Mày sẽ không ngờ.

–Nói đi, dĩ nhiên chuyện bất ngờ rồi, nếu tao biết thì đâu có cần mày nói.

Khôi ngần ngại một lúc rồi mới nói:

–Phiến vừa biên thư cho tao, một bức thư đầy tình cảm. Tao bối rối quá, mày thấy thế nào

–Nội dung bức thư?

–Đại khái Phiến chia buồn chuyện tao với Nhạn Nhưng đó chỉ là một cái có. Phiến nói rất quý mến tao, từ lâu, từ trước khi có chuyện tao với Nhạn. Phiến cũng được, tội gì mày phải đau khổ với Nhạn. Người đi qua đời tôi rồi.

–Tao đang phân vân một chuyện.

–Chuyện gì?

–À.

Tôi chợt nhớ tới ả:

– ả, rắc rối nhỉ?

Vì thế, tao chỉ nói cho mày nghe biết rồi bỏ qua. Tao không muốn ả buồn, tình bạn đáng quý, đáng giữ hơn.

–Nhưng mày không thể làm gì khác hơn được, mày cũng quý mến Phiến vậy?

–Dĩ nhiên.

–Thế, làm sao tránh được. Chuyện tình cảm mà.

Khôi dụi thuốc, uống một ngụm nước trà, buông thông:

– Thôi, bỏ qua, kỳ thi này tao phải đậu.

Tôi không biết khuyên Khôi thế nào. Tự nhiên rồi gần kỳ thi đua nào cũng dính vào chuyện tình cảm. Tôi cũng vậy, kỳ thi này tôi phải đậu. Tôi vừa thoáng thấy bóng mẹ tôi. Đôi mắt hiền từ của bà, gương mặt khắc khổ ấy. Tôi rớt, người buồn nhất có lẽ là mẹ tôi.

– Tao cũng vậy, tao cũng phải đậu. Rớt mẹ tao sẽ khóc.

Khôi bảo tôi tính tiền. Tôi ngại gặp Thủy, tôi đưa tiền cho Khôi vào quầy. Nó đứng nói chuyện với Thủy một lúc lâu trong khi tôi ra đứng đợi bên ngoài. Lúc ra, Khôi nói:

- Thủy nó buồn thật, nói chuyện với tao như sắp khóc.
- Chuyện gì?
- Nó bảo nghỉ hè xong nó bỏ trường.
- Theo chồng à?
- Mày nói ác, nó sang tỉnh khác học.

Tôi yên lặng đạp xe bên cạnh Khôi. Hai đứa không nói gì thêm. Tối ngã rẽ Khôi về một mình, tôi về nhà. Tôi có ý định ghé Thực nhưng rồi đổi ý. Suốt mấy ngày dì Hạnh đi vắng tôi muốn nằm nhà ôn lại bài. Buổi trưa, tôi nghĩ tới bữa cơm vội vàng ngoài quán, tự nhiên tôi thấy buồn, và có cảm giác như dì Hạnh đã rời khỏi căn nhà này mãi mãi. Tôi chỉ còn lại có một mình, lẻ loi như chiếc bóng đổ dài trên thềm cửa cũ.

Chương 6

Ngày thứ hai dì Hạnh vắng nhà, tôi đang nghĩ tới bữa ăn trưa ngoài phố. Buổi trưa nắng sừng sốt mà đạp xe ra mãi tới chợ để ăn cơm rồi đạp xe về tôi thấy nản. Buồn quá, tôi buông quyển sách, xuống nhà nghe nhạc. Tiếng chuông làm tôi sững người ngỡ dì Hạnh về sớm, nhưng người gọi cổng lại là Kim. Tôi ngạc nhiên hỏi:

– Đi đâu vậy.

Kim cười, chìa cho tôi mảnh giấy:

–Của nàng đưa cho chàng đó, chàng đọc đi. Thông điệp gay cán nhất thế giới.

Kim lúc nào cũng đùa được, trong lúc tôi đọc mảnh giấy gấp làm bốn thì Kim đã vội chạy đi. Tôi không kịp gọi. Kim cũng không chịu nói gì thêm. Tôi nghĩ, Thục viết cho tôi chắc có chuyện gì cần thiết:

"Đông,

Nghe Kim bảo Đông phải ăn cơm ngoài phố không ngon, lại xa quá, nắng dữ dội cả buổi trưa. Thôi, trưa nay Đông ăn cơm nhà. Kim và Thục bàn nhau rồi, bây giờ đi chợ, rồi tới nhà nấu cơm Đông ăn. Bài vở học hết rồi nghe, bây giờ chỉ còn ngày ứng thi. Thôi Đông đợi ở nhà. Kim cũng dễ thương chứ, đừng có ghét người ta nữa. Có Kim, Thục mới dám tới nhà Đông, không sức mấy dám tới. Thục"

Tôi sung sướng bỏ mảnh giấy vào túi áo. Chữ Thục đẹp quá, những lời Thục viết thật dễ thương. Dễ thương như buổi trưa nay, dễ thương cả ngày nay. Tôi không còn khó chịu với tánh vui đùa đôi khi hơi quá lố của Kim nữa, ít ra Kim cũng thấu hiểu tình cảm và tình cảnh của tôi và Thục. Tôi nghĩ rằng chuyện Thục tới nhà nấu cơm, đi chợ là do Kim bày ra chứ Thục không bao giờ dám nghĩ tới. Kim dễ thương vô cùng, vậy mà lúc này chẳng chịu nói trước để tôi cảm ơn, khen ngợi Kim. Tôi chạy vào phòng mở nhạc lớn rồi chạy ra ngoài thềm đứng nghe. Trong khu vườn nhỏ tự nhiên tôi có cảm tưởng chim bướm sẽ bay đầy, hoa nở hết những nụ búp. Khi thục xách giỏ vào nhà. Cây lá sẽ vậy mừng, và lòng tôi bát ngát như biển xanh. Tôi nghe máu trong thân thể mình chạy những nhịp mạnh nhất, trái tim nồng nàn nhất. Buổi sáng hôm nay đẹp nhất. Tôi lên phòng ôn lại bài. Tôi thấy những dòng chữ như múa reo, nhảy nhót vui đùa trước mắt. Nhưng rồi tôi cũng hồi hộp để lắng nghe tiếng chuông gọi cổng. Nếu trường hợp gì xảy ra khiến Thục không đến được mà người đến lại là Kim thì chắc Kim hết dễ thương. Tôi cũng buồn bã chết được. Tôi nhìn đồng hồ từng chập, nghe nhịp tim mình đập loạn theo từng trang sách tôi đọc qua. Tiếng chim kêu ngoài cây lá cũng nôn nả thúc bách. Hàng nhạc ngựa say gió cũng như muốn kéo thời gian chậm lại. Đường từ nhà Thục tới chợ, rồi từ chợ về đây tưởng như xa ngàn dặm. Tôi cố nhắm mắt để không nghĩ ngợi gì thêm, để tin rằng rồi Thục sẽ đến, cuối cùng em sẽ đến.

Thục tới thật, tôi nghe tiếng chuông gọi cổng là phóng xuống cầu thang. Tôi vừa chạy vừa trách mình quá lo xa. Những kẻ lo xa là những kẻ tự làm khổ mình trước tiên. Thục đến đó, xinh tươi trong màu áo, rực rỡ nụ cười dưới dàn hoa giấy đỏ thắm. Bên cạnh là Kim, Kim ôm lĩnh kinh những gói giấy. Kim dễ thương vô cùng. Tôi mở cổng, Thục và Kim vào. Mặt Thục đỏ ửng, ngại ngùng nói:

– Nếu bạn Đông đến chơi thì sao?

Tôi tươi cười:

– Không mở cổng, nó tưởng đi vắng, nó bỏ về.

– Sợ quá.

– Đừng sợ Thục, không có gì hết, cứ xem... như ở nhà.

Kim thúc hông bạn:

– Phải liều, cứ sợ mãi rồi làm sao. Khi người ta yêu nhau người ta liều dễ sợ. Nhảy qua năm bảy ngọn núi, trèo qua cả chục trái đồi, bơi qua hai mươi mấy cái biển cũng dám nữa là.

Tôi suyt Kim. Thục càng đỏ mặt khi nghe Kim nói. Tôi đành phải đánh trống lảng.

- Kim nói nghe ghê, chúng tổ con người đầy kinh nghiệm.
- Kinh nghiệm gì, đừng có hiểu lầm tai hại nhé.
- Chứ sao Kim rành quá vậy.
- Thấy người ta.

Kim và Thục vào nhà sửa soạn thức ăn ra bàn. Hai người bàn nhau nấu món này món kia. Tôi đứng cười. Có cảm tưởng như hôm nay hai người cho tôi ăn giỗ, một cái giỗ cực lớn. Kim hỏi:

- Đông muốn ăn món gì?
- Món gì cũng muốn ăn hết.
- Người ta dễ tánh nhỉ, thế thì Thục cứ yên tâm mà trở tài đi.

Thục nói:

- Miệng thì nói vậy chứ khi ăn thì tha hồ chê.

Kim đuối:

Thôi, Đông lên nhà học bài đi. Khi nào xong kêu xuống ăn. Đừng đứng lạng quạng ở đây người ta khó nấu nướng.

- Đứng nhìn thôi chứ bộ.
- Không được.
- Kim hôm nay làm tàng nhỉ.

– Lâu lâu mới được lên mặt một bữa, đại gì không làm tàng. Đông lên nhà học bài đi.

Thục ngó tôi cười. Thục chắc cũng đồng ý với Kim đuổi tôi đi chỗ khác chơi.

- Đi ra ngoài vườn được không Kim?
- Đi đâu tùy ý, miễn đừng xó rớ ở đây thì được.
- Đi một chút trở vào được không?
- Xong rồi, nghe kêu mới vào.
- Khó quá.

Tuy thế, tôi cũng đi chỗ khác. Tôi đi dạo trong khoảng vườn nhỏ, đi hết lối đi trải sỏi rồi ra cổng, rồi từ cổng trở vào, hút hết cả nửa bao thuốc vẫn chưa thấy Kim gọi vào. Buổi trưa đã tới, nắng gắt và bóng tôi cụt ngắn in dưới mặt đất. Tiếng một con chim cu gáy ở đâu xa vọng tới nghe buồn buồn.

Rồi Kim cũng gọi tôi vào. Bữa cơm được dọn sẵn. Tôi thấy nhiều thức ăn trên bàn. Trong những chiếc đĩa lớn toàn những màu sắc của rau, món ăn. Tôi sung sướng vì trưa nay Thục và Kim cùng ở lại. Bữa cơm bắt đầu với tiếng nhạc vãn nhỏ. Thục và Kim từ trong bếp ra nên mặt người nào cũng đỏ ửng. Kim hỏi:

- Nội trợ như vậy được chưa?
- Giỏi rồi, hai mươi trên hai mươi mỗi người.
- Đừng có nịnh.
- Thật chứ, giỏi quá, bữa ăn ngon, nhìn không cũng đủ thấy ngon.

Tôi nhìn thấy mắt Thục mở lớn, sung sướng. Chúng tôi ăn chậm, nói chuyện. Phải thành thật mà nói rằng, chưa bao giờ tôi ăn thấy ngon như vậy. Kim luôn luôn pha trò trong bữa ăn để trêu tôi và Thục. Tôi sung sướng ngắm niềm vui của Thục, nghe cả niềm vui của mình nhảy quanh, như những bước chân chim. Ăn xong, Thục và Kim dọn dẹp dưới bếp. Tôi ngồi ghế nghe nhạc, thấy một ngày sắp sửa trôi qua, nhanh chóng quá. Hình như hạnh phúc thì trôi nhanh còn khổ đau thì đứng lại. Một lúc Kim và Thục lên. Tôi nói:

- Chiều nay làm gì?

Kim đáp:

–Chút Kim và Thục về. Chiều Đông tự hâm lấy thức ăn và ăn một mình. Ngày mai Hạnh về rồi.

–Đã chắc gì.

–Thế nào Hạnh cũng về mà. Còn lo ôn bài thi nữa.

Tôi nhớ tới ngày thi của Thục, tôi hỏi phòng và sổ ký danh. Thục hỏi:

– Đông biết để làm gì?

– Để đi xem bảng cho Thục.

– Người ta không biết đi xem sao?

–Đông lắm, con trai mạnh khoẻ mới chen vào xem được, con gái chỉ đứng ngoài.

–Thôi, sợ rớt lắm.

Tuy nói thế nhưng rồi Thục cũng ghi sổ ký danh cho tôi vào trong một mảnh giấy. Tôi bỏ vào túi áo nói:

– ở chơi cả buổi chiều không được sao?

Thục le lưỡi:

–Xin ông già chỉ có buổi sáng cũng là may rồi, nhờ Kim nói đó. ở lại có nước đi luôn.

–Chiều nay định kêu Thục và Kim đi ciné, có phim mới.

–Gan nhỉ, Đông đi một mình. Thục chả dám đâu, gặp người quen thì chết.

–Có Kim mà sợ gì.

Kim nhìn tôi, cười:

–Kim cũng chả dám, Kim với Thục thì đi được. Có Đông mọi chuyện sẽ khác ngay.

–Có gì khác?

–Người ta sẽ hiểu lắm.

–Ai muốn hiểu sao thì hiểu, mình đi chơi cũng sợ người ta nữa sao?

–Không phải sợ.

Thục ngồi cúi mặt nhìn những ngón tay mình. Kim đã hết dễ thương từ giờ phút này. Lẽ ra Kim phải bắt Thục đi, nói vào một tiếng. Đằng này Kim cũng có vẻ về phe với Thục. Tôi không biết nói sao hơn, đành ngồi im. Kim bỗng hỏi:

– Đông có sách nào mới không?

– Có mấy cuốn.

– Không phải sách học đâu à nhà. Người ta hỏi tiểu thuyết.

– Học bài không lo, thi tới nơi rồi mà đọc tiểu thuyết.

–Đừng có giở giọng anh cả người ta. Học bài lúc nào chả được. Lâu lâu phải đọc sách để mở mang trí óc chứ. Học bài hoài riết "mát" thần kinh sao?

Tôi cười:

– Lên phòng mà lấy, có cuốn "Chuyện Tình" tha hồ mà khóc.

– Cảm động lắm hả?

– Bảo đảm, khóc không vơi nước mắt.

Kim bảo Thục:

– Hai người ngồi đó tâm tình nhé, ta đi kiếm sách đọc. Buồn quá rồi.

Tôi cảm ơn Kim. Cảm ơn âm thầm. Tôi mong Kim sẽ nghiền ngẫm cuốn "Chuyện Tình" tới bảy giờ tối. Và đừng trở xuống nhà nữa. Kim vừa khuất, tôi nói với Thục:

– Định biên cho Thục một cái thư, nhưng cuối cùng không viết.

– Tại sao không viết?

– Thấy làm sao, kỳ kỳ...

– Đông viết thư chắc hay lắm, Hạnh khen Đông hoài.

– Một bức thư, bây giờ, có nên chăng?

Thục cười:

–Biên thư thì người ta đọc, không biên thì thôi. Hỏi như thế làm sao trả lời được.

–Thục không biết gì hết.

–Biên thư mới biết được chứ.

Tôi bỏ chỗ ngồi, tới gần Thục, nhưng Thục xích ra. Tôi cười thâm, nếu bây giờ tôi nắm tay Thục chắc có nước Thục bỏ chạy. Thục cự:

– Đông làm vậy Kim thấy thì sao?

– Ngồi gần thì có gì?

–Kim cười chết.

–Kim cười khỏi lo, chỉ lo Kim khóc thôi.

–Không giỡn à.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Thục. Khiến Thục phải quay đi. Thục nói:

– Đông nhìn gì dữ vậy, mắt Đông to quá.

– Nhìn để xem thấy gì trong mắt Thục.

– Thế Đông đã thấy gì?

– Chưa nhìn rõ.

– Nhìn như nuốt người ta mà bảo không rõ.

Tôi cười:

– Nhìn giữa chừng Thục quay đi.

Thục cười khúc khích. Tôi nghe hơi thở Thục rõ ràng trong lồng ngực. Tôi cũng nghe hơi thở dồn dập trong ngực mình như khi tôi chạy lên một con dốc cao. Thục nép sát người vào thành ghế, nếu không có thành ghế ngăn lại, chắc Thục rơi xuống đất. Tôi phì cười:

– Thục làm gì mà cực khổ như thế, ngồi bình thường không được sao?

- Tại Đông.
- Có làm gì đâu.
- Đông lấn người ta vào sát thành ghế, ngồi xích ra đi.
- Ghế chật, có bao nhiêu thôi.
- Đông trở về ngồi ghế của Đông đi.
- Ngồi đây một chút không được sao?

Thục ngó tôi:

–Đã hết một chút rồi, Kim ở trên lầu Kim xuống thấy ngồi gần nhau Kim hiểu lầm.

–Còn gì nữa mà hiểu lầm.

–Đông kỳ quá.

–Thục cũng kỳ quá. Cái gì cũng sợ hết. Không biết còn những gì Thục sợ nữa.

–Thục sợ suốt đời.

Thục vẽ những vòng tròn trên bàn. Tôi nhìn tóc Thục buông xuống vai. Tôi yêu những sợi tóc đen nhánh của Thục, nhưng không biết làm sao. Thục ngồi gần, nhưng xa cách quá. Giữa tôi và Thục chưa ai nói với ai một lời nào. Chưa nói gì, toàn những câu mưa nắng chưa ăn nhập vào đâu. Tôi biết trong mắt Thục, bây giờ đã có một vệt khói mờ, những hạt ngọc long lạnh cho tình cảm. Nhưng Thục e dè quá đỗi. Thục như con thỏ bạch. Tôi chỉ dám đứng xa mà nhìn, nếu tôi ôm nó vào lòng, con thỏ bạch sẽ chết. Chết vì vỡ trái tim. Tôi thở dài:

- Thi đậu, Thục làm gì?
- Học nữa.
- Chỉ biết học thôi sao?
- Chứ biết làm gì bây giờ, à, tìm thơ của Đông đăng trên báo đọc.
- Tôi không có gửi đăng báo.

- Đông giấu à?
- Tôi chép vào một cuốn sổ, chỉ đưa cho một người đọc.
- Ai mà được Đông dành đặc biệt quá vậy.
- Thực.

Thực tròn xoe đôi mắt:

- Thực?
- Đúng, Thực có thể đọc bất cứ giờ phút nào Thực muốn.
- Sợ Thực không cảm nổi thơ, Thực ngu dại lắm.
- Nhưng tôi thích thế.
- Hạnh được đọc chưa?
- Chưa
- Sao không đưa cho Hạnh đọc?
- Không, dì Hạnh phải đọc sau Thực.

Thực nhìn tôi, chớp mắt:

- Cho Thực mượn bây giờ được không?
- Bất cứ giờ phút nào.
- Cho Thực mượn tối nay về nhà đọc.

Tôi gật đầu. Phải chi tôi đã viết xong bức thư gửi cho Thực kèm luôn tập thơ thì không còn gì hơn. Tôi khờ quá, bây giờ tôi biết Thực sẽ nhận bất cứ cái gì tôi đưa. Vậy mà tôi cứ lo sợ. Tôi muốn đắm vào mặt mình. Tại sao tôi có thể khờ đến như thế. Thực cười:

- Thi đậu Đông làm gì?
- Học thêm.
- Chỉ có học thôi sao?
- à, viết thư cho Thực nữa chứ.

Thục cười:

– Có bao giờ Đông nghĩ tới một ngày nào phải xa tỉnh ly nhỏ bé này không?

– Chưa. Dù sao, cũng còn một năm nữa sống ở đây. Tỉnh ly này đáng yêu quá. Nó êm đẹp như một giấc mơ vàng.

– Rồi sẽ có một ngày Đông ghét nó. Con trai như một thứ thời tiết, thay đổi bất thường.

– Còn con gái?

– Con gái như bức tượng, muôn đời vẫn vậy.

– Con gái là một mùa, không phải là một bức tượng. Mùa cũng có mùa này mùa khác. Nhưng tôi nghĩ mùa đẹp nhất là mùa người con gái tới tuổi biết yêu thương.

– Không ai nói như Đông cả.

– Chưa chứ không phải không. Tôi yêu tỉnh ly u hoài này, nếu phải xa nó chắc tôi buồn lắm.

– Dĩ nhiên, nhưng con trai thay đổi tình cảm nhanh như mưa rồi chợt nắng. Ngày nào đó Đông sẽ không nói như vậy nữa, Đông sẽ nói khác.

– Ngày đó không có đâu.

– Tỉnh ly này của Thục đó, người nào ghét nó Thục cũng ghét luôn người đó.

– Tôi yêu tỉnh ly này suốt đời.

– Đông khôn quá.

Kim trở xuống với quyển sách cầm ở tay. Kim thoáng nhìn chúng tôi, rồi cười nói:

– Sách dày quá, phải về nhà đọc. Về chưa Thục?

– Về.

– Về thật à?

Kim nheo mắt:

– Nãy giờ năn nỉ không được sao. Về thật chứ đùa gì nữa, trưa quá rồi Thục ơi. Về học bài.

Tôi liếc Kim:

– Làm như siêng học dữ.

– Không siêng trượt vở chuối ai khóc dùm cho đây. Thôi về Thục ơi, mi không về ta bỏ lại à.

Tôi bảo Thục:

– Để Kim về một mình.

– Nó chửi chết.

Tôi ức Kim không thể tả. Nhưng Kim đã dẫn xe ra đứng chờ Thục. Tôi ngó Thục, chờ đợi Thục thay đổi ý kiến, Thục bối rối nói:

– Thôi để Thục về, tôi Đông có ghé nhà chơi cho mượn tập thơ nhé.

Thục nói như một lời hẹn. Tôi không biết làm sao hơn để Thục lên ngôi cho Kim chở về. Lúc đóng cổng, Kim quay nói với tôi, nheo mắt:

– Xin lỗi Đông nhé, ghét lắm, nhưng rồi mai một sẽ cảm ơn nhỏ này.

Tôi không thêm nói gì với Kim mà quay vào nhà. Tôi muốn nằm hoài, mắt nhắm nhưng tai vẫn cứ dõi nghe những tiếng động ngoài trời. Nghe hàng nhạc ngựa reo say trong gió lớn buổi trưa. Tôi yêu Thục mất. Thục về tôi thấy quay quắt trong lòng. Như vừa đánh rơi mất trái tim mình trong một cơn mưa. Tôi phải làm gì cho hết buổi chiều nay, rồi còn những ngày tháng tới. Chuyển xe lửa về ngang qua nhà. Tiếng bánh xe nghiêng trên đường sắt, tiếng còi hú vang, chạy dài qua các đỉnh cây. Tôi chồm dậy tới bên cửa sổ nhìn xuống đường. Cái toa xe lửa cuối cùng vừa vụt qua, những ngọn cây khua động trong nắng trưa gay gắt và những đám mây trời bay trên cao. Tôi lấy quyển sách, ôn lại những trang đã học ban sáng. Cuối cùng tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tôi thức dậy trời đang có cơn mưa. Không khí thấm lạnh và gió vút đi ngoài vườn. Tôi nằm yên lắng nghe mưa đổ. Tiếng những con chim vỗ tổ gọi nhau trên mái ngói. Lâu quá, trời mới có cơn mưa. Sau cơn mưa này thời tiết sẽ

thay đổi. Tôi vẫn không hiểu được, hay là rất mơ hồ trước thời tiết ở đây. Mùa hè còn chưa tới, hay đã hết khi mưa đến. Chỉ có một điều sau mỗi trận mưa, sáng sớm ra đường nghe cây lá thay đổi, những bông phượng như nở to hơn, đỏ thắm hơn. Trưa nắng, nghe ve kêu nhiều và ròn rã hơn. Tôi nằm nghe và nhớ những cái đầu đầu, từ xa xưa lấm trở về. Và khi tôi nhớ tới Thục thì có tiếng gọi cổng. Tôi chạy vội xuống nhà không kịp lấy áo mưa. Khi mở cổng tôi muốn run lên vì người gọi cổng không phải là dì Hạnh, mà là Thục. Tôi đành lấy chiếc xe đạp của Thục dắt vào sân. Thục mặc áo mưa. Trên chiếc giỏ nhỏ của chiếc xe đạp tôi thấy mấy cuốn vở mới tẩm đẫm nước mưa. Tôi lấy mang vào nhà, mấy cuốn vở ướt hết không còn trang nào khô. Thục cởi áo mưa ra máng vào thành ghế. Thục có vẻ lạnh. Thục đứng co ro bảo:

–Thục ra phố mua mấy cuốn sổ về làm nháp, không ngờ lúc về ngang đây mưa to quá, phải gọi cổng. Đông đang làm gì?

–Ngủ mới đây.

–Sướng nhỉ, vậy mà người ta tưởng đang học bài.

–Định dậy rồi học, học bài trong buổi chiều thú hơn.

–Thôi Đông lên học bài đi. Thục hơi khô mấy cuốn vở rồi về.

–Tôi nói:

–Quăng đi chứ còn xài được gì, nó rách tả tơi thế này, Thục không thấy sao?

–Rồi làm sao, mai mốt chẳng lẽ lại xin tiền ba mua nữa.

–Ngày mai Thục có vở mới đừng lo.

–Quăng uống lăm.

–Chứ xài không được, tiếc làm gì.

Tôi không cho Thục hơi khô mấy quyển vở. Tôi lấy khăn mặt của dì Hạnh cho Thục lau nước mưa bám trên mặt. Nhìn hai cổ tay tròn, trắng hồng của Thục đưa cao lên tôi nghĩ là hai cổ tay xinh xắn của con búp bê. Những cọng tóc mai bám hai bên thái dương Thục, ướt nước. Gương mặt Thục hơi xanh vì mưa lạnh, tôi hỏi:

– Thục lạnh không?

Thục gật đầu, mỉm cười. Tôi nói:

– Lên phòng cho khỏi lạnh.

Thục ngoan ngoãn theo tôi lên phòng. Không có Kim. Thục bớt e dè và dạn dĩ hơn một chút. Tôi đóng cửa sổ lại cho gió đừng lùa vào, mưa đừng tạt những hạt bụi nhỏ qua cửa. Thục ngồi trên mép giường tôi ngó loanh quanh.

– Phòng của Đông đẹp quá.

–Thế mà bị dì Hạnh la hoài, lâu lâu dì Hạnh phải lên dọn dẹp mới ngăn nắp được.

–Ừa nhỉ, Đông không quét phòng sao giấy vụn nhiều quá, bị la là phải.

–Trước kia có bà giúp việc. Bà đổ dùm giỏ giấy rồi quăng đi đâu mất tiêu. Định nhờ bà ấy mua cái khác thì bà nghỉ.

–Ừa, sao lại nghỉ? Bà ấy đau à?

–Không, con bà đau, bà xin về quê nghỉ ít lâu.

–Rồi bà có lên không?

–Chắc có, nhưng không biết bao giờ.

Thục ngó quanh tìm cái gì. Tôi hỏi:

– Thục tìm gì?

– Đông có cây chổi không?

– Dưới nhà.

–Lấy lên Thục quét phòng dùm cho. Rác với giấy vụn nhiều quá thế này Đông ăn ở thật bê bối.

Tôi cười:

– Mỗi tuần mới dọn một lần.

– Hôm nay cũng cuối tuần rồi, còn gì. Để tuần sau hả?

- Dám lắm, vì cũng còn tùy siêng hay chưa siêng nổi. Đông cười.
- Con trai bê bối ghê.
- Lúc này Thục vừa mới khen phòng đẹp, sao giờ lại chê.
- Bây giờ chê rồi, đẹp mà nhiều giấy vụn quá rồi mất.

Tôi ngồi cười, lấy thuốc hút. Thục nhìn mặt:

- Đông hút thuốc nhiều không?
- Buồn hút chơi mấy điếu

–Tới mấy điếu lận, đừng có hút nhiều nghe, không tốt, lung phổi à. Thục có một ông anh họ hút thuốc gì mà đến vàng tay, trông kỳ lắm. Đông đừng có giống như vậy.

Tôi sung sướng nghe Thục dặn điều này điều nọ. Như thế Thục đã để ý tới đời sống hàng ngày của tôi. Thục như một người tình lo lắng cho người yêu của mình. Tôi ngắm Thục. Bây giờ gương mặt Thục đã bớt xanh. Trong bóng tối của căn phòng không bật đèn, gương mặt Thục trắng và đẹp như một thiếu nữ trong tranh. Thục ngồi đó. Kéo né trên mép giường, hai bàn tay vòng để lên đầu gối, mái tóc dài buông rũ xuống che nửa gương mặt, thỉnh thoảng Thục đưa tay vén mái tóc qua một bên, cổ tay tròn với chiếc vòng ngọc thạch xanh biếc. Chiều nay Thục mặc áo dài màu tím than, màu áo chìm trong bóng tối. Tôi nghĩ tới bài hát trong đó có mấy câu đau đốn nói về màu áo tím. Từ lâu tôi chưa mua nổi cây đàn. Nếu lúc này có đàn tôi sẽ không ngần ngại gì mà không ngồi đàn, hát cho Thục nghe bài hát đó.

- Đông học bài đi.
- Không học được. Thục ngồi đó không cách nào học được.
- Thế để Thục về.

–Thục về lại không học được, như lúc trưa đó, Thục về tôi phải ngủ liên miên cho hết buổi trưa buồn bã.

- Đông phải học bài chứ, Đông sắp thi rồi. Đừng thi rớt, buồn lắm.
- Sẽ học, con trai không sợ rớt.

–Gan thật.

–Rớt học lại. Đậu thì được lên lớp, rớt ngồi lại học thêm một năm, lẫn lộn quá chỉ thêm khổ.

–Đông ngược đời ghê đó.

Tôi cười. Thục với lấy chiếc gối dài ôm trong lòng. Chân Thục du đưa một cách hồn nhiên. Tôi ngồi im lặng ngắm Thục đến khi Thục ngượng phải quay mặt đi. Bây giờ Thục đã hiểu, hay là cả hai đứa đều hiểu rõ tình cảm của người này đối với người kia. Tôi muốn nói với Thục nhiều lắm, cho đến hết cơn mưa của buổi chiều nay. Cơn mưa đã đưa Thục đến, làm ấm lại căn phòng nhỏ trơ trọi của tôi. Làm mưa bên ngoài nồng nàn, ngọt xớt từng phiến. Đồng thời tôi cũng muốn im lặng, nổi im lặng tuyệt vời giữa tôi và Thục.

Tôi gọi nhỏ:

– Thục.

Thục ngược nhìn tôi, nhưng tôi im lặng. Thục nói:

- Gì thế Đông?
- Sao Thục lại ghé vào trong cơn mưa.
- Sợ lạnh.
- Thục có nhớ gì không?
- Nhớ, một chút thôi.
- Đông nhớ Thục quá.

Tôi ngạc nhiên thấy mình nói ngon lành mà không ngượng ngáp. Có lẽ tại tôi đang xúc động thật tình. Tôi cũng nhận ra lối xưng hô của mình lộn xộn, khi thì xưng tên, lúc xưng tôi. Thục cũng luống cuống:

- Thục có gì để nhớ đâu.
- Thục hiền lắm, xinh lắm.
- Nhiều người khác hiền, xinh hơn Thục nữa, rồi Đông sẽ gặp.
- Không còn ai hơn Thục.

Thực sợ lắm, sợ tình cảm sẽ là một cái gì tan nát, thà đừng thân thiết với nhau đỡ đau buồn hơn. Thực yếu đuối trước đau buồn.

- Có gì đau buồn?
- Rồi sẽ có, biết bao nhiêu nỗi buồn.
- Thực quá lo xa.

–Hình như nó thấp thoáng đâu đây chứ Thực không lo xa. Tình cảm ai mà đoán được, phải không Đông?

–Đoán được chứ, không đoán được sao có cơn mưa kỳ diệu như thế này. Cơn mưa đã đưa Thực tới, xui Thực ghé lại.

–ừ nhỉ, Thực không biết đi đâu, lẽ ra Thực tới nhà Kim.

–Đó, thấy không. Chúng ta đã có một mối dây vô hình ràng buộc khiến Thực phải vào đây.

–Đông đừng nói với ai nghe. Ngượng lắm.

Tôi sung sướng tới ngồi cạnh bên Thực. Tôi sung sướng thấy Thực không ngồi xa tôi nữa. Và tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh giá của Thực, khiến Thực run lên, sợ hãi. Tôi yên lặng nghe hạnh phúc tuyệt vời của mình thành sóng, vỗ dào dạt trong lòng. Tôi ngửi thấy mùi thơm trên tóc Thực, hương thơm ban đầu ngào ngạt hơn bất cứ hương thơm nào. Thực rút bàn tay lại, và tôi ngạc nhiên thấy Thực khóc.

Tôi hỏi:

- Sao vậy Thực?

Thực lắc đầu, nhưng những giọt nước mắt vẫn lăn xuống má. Tôi luống cuống đỡ dành Thực, một lúc Thực nói:

- Thực sợ lắm.
- Có gì Thực sợ.
- Ngày mai, ngày kia, biết Đông có còn thân thiết với Thực không?
- Tôi yêu Thực suốt đời

- Thục đưa tay bịt miệng tôi. Thục gật đầu, mím môi nói:
- Thục biết.
- Sao Thục còn sợ?
- Không hiểu sao Thục vẫn cứ sợ.
- Thục.

Tôi áp bàn tay Thục lên ngực tôi. Tiếng khóc của Thục như vỡ ra, ào lên, tan lẫn vào trong tiếng mưa đổ lớn bên ngoài. Tôi đặt trên trán Thục một chiếc hôn làm Thục sợ hãi rụt bàn tay về. Tôi nói:

- Chỉ hôn trên trán Thục thôi.
- Đừng đừng làm Thục sợ.
- Không có điều gì làm Thục sợ cả. Thục tin không?

Thục gật đầu. Tôi nghĩ Thục khóc bằng những giọt nước mắt hạnh phúc nhất. Những giọt nước mắt nồng nàn. Tôi hứng cả trên vai áo, như hứng cả một thời thơ ấu của Thục, một thời thơ ấu của tôi. Và một thời để chúng tôi yêu nhau, thương nhau nồng nàn hơn mưa, ngào ngạt hơn hương mái tóc. Tôi lấy khăn lau nước mắt cho Thục, nàng ngượng, quay mặt đi. Căn phòng ấm áp hơn bao giờ. Chúng tôi ngồi im lặng một lúc lâu, tưởng như thời gian dừng lại dưới chân. Mưa vẫn đổ lớn, và tôi mong mưa đừng bao giờ tạnh. “Em đến thăm anh một chiều mưa, mưa dầm dề đường trơn ướt tiêu điều, em đến thăm anh trời mưa gió, đường xa lạnh đây. Mặt nhìn mặt cầm tay băng khuâng không nói một câu...” tôi nghĩ miên man tới mấy câu trong bài hát tình nhân đó. Tôi hỏi:

- Thục biết hát bài hát dành để hát trong chiều mưa tới thăm nhau không?
- Bài “Em đến thăm anh một chiều mưa”?
- Giỏi quá.
- Đông hát nghe đi.
- Không có đàn, hôm nào Đông mua cây đàn và sẽ hát cho Thục nghe bài hát đó.
- Còn những câu gì nữa Đông?

Tôi hát nhỏ:

–Mặt nhìn mặt cầm tay băng khuâng không nói một câu. Lòng ghen ngào hồn anh như say như ngây gì đâu. Gió đưa cánh chim trời, đó đây cách xa vời...

–Không phải, mấy câu chót cơ.

–Ta ước mơ một chiều thêu nắng, em đến chơi quên niềm cay đắng và quên đường về...

–Đông giỏi ghê, thuộc cả bài.

–Mong như thế, mong Thục quên đường về.

Thục cười, tròn mắt:

–Không quên được đâu, ông già với cây chổi lông gà vẫn nhớ hơn, dù rất muốn quên đường về.

–Đông đưa Thục đi thi?

–Thôi, Thục đi với Hạnh, được rồi.

–Chờ Thục về?

–ở đâu?

–Trước cổng trường.

–Không được, chờ ở xa xa, càng xa cổng trường càng tốt.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, nói:

– Quán nước ở đầu ngã tư đường.

– Chỗ đó cũng đông.

– Thôi, ngồi đợi Thục trong công viên vậy, Thục về ngang nhớ kêu.

Thục gật đầu cười. Tôi nhớ số phòng, số ký danh của Thục hơn nhớ ngày sinh tháng đẻ của tôi. Thục thi trường Tiền Giang, bên kia cầu, phòng số 9, số ký danh 18753. Từ đó về ngang công viên hơi xa. Phải nói là xa quá với sự chờ đợi, nhưng Thục muốn thế, tôi đành chịu nài:

- Máy giờ rồi Đông?
- Mưa còn lớn Thục chưa về được đâu.
- Tôi quá về bị la đấy nhé.
- Nói trú mưa nhà nhỏ bạn..
- Lúc này Thục nói dối đều đều.
- Đừng lo, chưa bao giờ Thục nói dối dễ thương như lúc này.
- Còn xúi người ta nói dối nữa hả?

Tôi cười. Thục dĩ nhiên là không muốn về chút nào, nhưng đôi mắt cũng cứ nhìn ra mưa vẻ lo ngại. Tôi ngồi gần Thục, nghe trái tim mình đập loạn lên, nghe chung quanh tràn ngập những yêu thương thân ái từ đâu mới kéo về, mới nhận ra, như là không khí của căn phòng, lũ bàn ghế. Thục ké né bám lấy mép giường, tay Thục run lật bật, hơi thở Thục bàng hoàng. Tôi thấy tội nghiệp Thục, nằng như con sóc con trước đôi mắt của người thợ săn. Tôi bật cười:

–Thục giống như một chú sóc con.

Thục tròn mắt:

- Người ta như vậy mà là sóc?
- ừ, một chú sóc con ngơ ngác, run rẩy trong tay người lạ.
- Run bao giờ.
- Nhìn xuống tay coi.

Thục nhìn xuống. Quả nhiên bàn tay Thục run từng hồi trong tay tôi. Thục ngượng quá giựt vội ra, mặt đỏ bừng quay đi chỗ khác. Tôi sung sướng cười thầm. Nhớ tới một đoạn truyện nào đó tôi đã đọc. Đoạn truyện tả một người con gái và một người con trai mới biết yêu nhau. Anh con trai muốn hôn người con gái nhưng không dám bèn bảo người con gái ngây thơ tin lời nhắm mắt lại. Và bất ngờ nhận được chiếc hôn nơi môi. Tôi muốn bảo Thục nhắm mắt lại lắm, nhưng tôi không dám.

- Thôi Thục về nhé.

- Đòi về hoài, trời đang mưa lớn không thấy sao?
- Nhưng biết chờ chừng nào mưa mới tạnh.
- Từ từ nó tạnh.
- Như thế tối mất.
- Đông đưa Thục về, lo gì?
- Thôi, Thục về một mình được mà.

Tôi nắm tay Thục, bàn tay đã bớt run, đồng thời hơi ẩm cũng nồng nhiệt thêm. Tôi vuốt ve lên những ngón tay tròn, thon như đầu mũi viết. Thục e thẹn nói:

- Tay Thục chỉ để rửa chén, giặt bao bố, quét nhà, không đẹp đâu.

Tôi không nói gì, cứ để mặc cho Thục tha hồ nói. Tôi vuốt ve bàn tay, thương yêu nó, như sợ nó sắp mất. Thục hỏi:

- Tay Thục xấu nhất trần gian, phải không?

Tôi lắc đầu. Thục tiếp tục nói:

- Tay Thục là bàn tay voi, to lớn, xấu xí.
- Nhưng Đông thương bàn tay như thế.
- Đông xạo.
- Thật.
- Không tin.
- Thục muốn tin không?

Tôi không để Thục trả lời, kéo ngay bàn tay của nàng đưa lên môi hôn. Thục ngượng quá, giựt bàn tay về và giấu luôn không cho tôi nắm nữa. Thục giận dỗi ngồi im không thềm nói chuyện với tôi. Con gái thật kỳ lạ, đã cho người ta nắm tay, nghĩa là cho luôn bàn tay mình rồi. Tôi hôn hay để dành cũng được. Khi hôn lại giận, khi nắm trong tay vuốt ve thì cho. Kỳ lạ. Tôi nghiêng mặt ngó Thục. Nàng giấu mặt sau mái tóc. Tôi nói:

- Thục giận hả?

- Dĩ nhiên rồi.
- Tại sao giận kỳ vậy.
- Tại sao hôn tay người ta?
- Tại vì Thục cho người ta nắm tay.
- Cho nắm tay thôi, biết không?
- Tôi cười:

–Thục không chịu nói trước, tưởng Thục cho bàn tay ấy luôn. Muốn làm gì thì làm.

Thục cong môi:

- Nghĩa là Đông chặt nó quăng vô thùng rác cũng được hả?
- Ai làm thế, người ta giữ lấy mà hôn chứ.
- Bộ hôn mới được sao?
- Chứ để dành mai một hôn cũng vậy.
- Để dành đi.

Tôi cười:

- Từ bây giờ để dành.

Thục không thể giận lâu được, rồi bàn tay nàng cũng ở trong tay tôi. Bàn tay Thục càng mềm, vàng ươm sau những hồi cãi vã. Tôi không hiểu sao hai đứa hay gây lộn, trong khi tôi vẫn thương Thục mỗi phút mỗi giờ. Và chắc Thục cũng thế.

- Mưa sắp tạnh rồi à nha.
- Chùng nào tạnh hẳn Thục mới được về.
- Người ta có chân, muốn về lúc nào cũng được chứ không xin phép ai cả.

Tôi cào nhẹ trong gan bàn tay của Thục khiến Thục nhột vùng vẫy bàn tay định thoát ra, nhưng tôi nắm chặt quá, Thục cự nự:

- Làm tàng hủ?
- Thua Thục xa, Thục dữ quá.
- Rồi còn kinh khủng hơn nữa. Người ta còn mát thần kinh nữa cơ. – Thục cười.

– Có thuốc chữa, đừng lo. Khi nào mát cốc lên đầu mấy cái thì hết ngay tức khắc.

Thục bỗng vùng chạy tới cửa sổ nhìn ra một hướng trời và mừng rỡ nói:

- Mưa tạnh rồi, Thục về.
- Còn nước trên cây đổ xuống, cũng ướt hết áo chứ bộ.

– Có áo mưa, Thục phải về, trời sửa soạn tối rồi, Đông cũng phải ăn cơm nữa chứ.

– Không ăn cũng chả thấy đói.

– Vậy Đông nhịn tới khi Hạnh về nghe.

Thục chạy vội xuống nhà. Tôi rượt theo Thục hai đứa như đuổi bắt nhau trên cầu thang. Nhưng Thục tới trước tôi, nàng khoác áo mưa vào. Tôi nắm tay Thục lại:

- Tối nay Thục làm gì?

Thục nhắm mắt:

- Như thế đó.
- Nghĩa là gì?
- Ngủ, trời ơi, người ta đã nhắm mắt mà không biết.

Tôi cười. Thục vén lại mớ tóc. Thục ngó mấy cuốn vở tả tôi trên bàn. Tôi nói:

- Tối Thục chờ Đông mang vở tới đèn cho nhé.
- Thôi Đông đừng ghé nhà buổi tối, sợ ông già lắm.
- Chứ làm sao, vở mới của Thục đã ướt hết?

- Ngày mai Thục ghé.
- Trưa, sáng, chiều hay tối?
- Trưa, chừng nào Hạnh về.
- Sáng sớm không được sao?

Thục nhăn mặt:

–Sáng sớm làm sao được, phải dọn dẹp nhà cửa nữa chứ bộ. Còn đi chợ, nấu cơm.

–Nhỏ Hiền không biết làm gì hết ả

–Biết chứ. Nó biết ngồi cười, ăn và chê đủ thứ. Nó chê Đông cù lẩn đó.

Thục bước ra cửa. Tôi dắt xe tới cho Thục. Mưa chưa tạnh hẳn, còn những hạt nước nhỏ, nhưng không làm sao giữ Thục được. Thục ngồi lên xe. Chiếc xe nhỏ. Thục nhỏ, dễ thương trong một buổi chiều trời sẫm tối. Tôi nghe những tiếng động trong bầu trời thấp, nặng nề hơi nước. Thục đạp xe chậm chậm ra cổng. Tôi dặn Thục:

- Nhớ mai tới nhé?
- Quên thì sao?
- Không có chuyện quên.

Thục cười. Tôi đẩy đằng sau xe Thục. Nàng cuống quít la tôi và đạp thẳng xuống đường. Chạy một khoảng xa biết tôi còn đứng nhìn theo phía sau lưng, Thục dừng lại đưa tay vẫy. Con đường vắng, mưa mù, hai bên đường cây lá xanh ngát, như muốn che lấp bóng Thục. Tuy nhiên tôi vẫn nhìn thấy nụ cười của Thục rạng rỡ trong những sợi mưa nhỏ.

Chương 7

Chiều hôm nay chấm dứt mấy ngày thi của Thục. Tôi tới chỗ hẹn đón Thục trước nửa tiếng, vừa lúc cơn mưa đổ ụp xuống, ào ạt như chưa bao giờ có một cơn mưa nào lớn như vậy. Tôi vào ngồi trong quán nước hút thuốc nhìn mưa và chờ Thục. Bên ngoài mưa mù mịt không còn thấy rõ những đỉnh cây và những căn nhà phía trước mặt quán. Mấy hôm Thục buồn, bài làm không yên tâm Chiều nay Thục thi sinh ngữ, tôi mong Thục ra về với một nụ cười nở trên môi. Chiếc xe đạp dựng ngoài gốc cây trước cửa quán lấp lánh những giọt nước bám. Con đường chạy ngang hiu hắt không bóng người đi, không một bóng xe nào vượt qua với tiếng rè rè của nước bắn tung ra hai bên đường. Tôi đốt thuốc liên miên, ly cà phê đã cạn và được đổi bằng một ly nước trà nhạt thích.

Gần giờ tan, mưa ngoi bớt. Từ trường Thục thi tới đây cũng cách một khoảng xa. Chiều nay tôi không giữ lời hứa với Thục được. Tôi phải tới tận cổng trường đón nàng. Con đường mưa trơn, những bước chân Thục về, tôi không yên tâm. Chờ một lúc mưa tạnh hẳn chỉ còn là những hạt nước nhỏ, tôi trả tiền và đạp xe chạy nhanh tới đón Thục cũng vừa kịp lúc Thục đi ra. Tôi gọi làm Thục giật mình. Thục hoảng sợ thật sự. Nàng đi sát vào lề đường như trốn mọi người, tôi chạy xe theo phía sau. Thục cứ:

- Bảo Đông chờ đằng chỗ cũ sao Đông không chịu?
- Trời mưa to quá, thấy không?
- Mưa thì mưa, ăn nhằm gì.
- Sợ Thục bị ướt lạnh.
- Có áo mưa mà.

- Thục lên xe đi, định đi bộ luôn về nhà sao.
- Chút nữa.
- Xa rồi, tội bạn Thục không đưa nào thấy hết.
- Rủi ông già bắt tử đi đón Thục chiều nay đứng lẫn quần đâu đây thì chết mất xác.
- Không có đâu. Trời mưa lớn như thế này mấy ông già làm biếng đi ra đường lắm.

Thục dừng lại, ngó trước ngó sau. Mặt sợ hãi khuất trong chiếc nón đi mưa.

- Lên xe đi, làm gì mà đứng ngó hoài vậy?
- Đông bị ướt hả?
- Ăn nhằm gì, lạnh chút xíu thôi.
- Có thể bị cảm mưa.
- Tối về mượn dì Hạnh đánh dầu, uống thuốc, không sao đâu.

Thục lên xe. Tôi đạp vội. Vượt qua những đôi mắt tò mò có thể làm Thục thêm hoảng sợ. Tôi tức cái tánh hay sợ của Thục. Thật ra tôi nghĩ, chẳng ai để ý làm gì. Mọi người đều lo bàn tán đề thi, bài làm. Những gương mặt tươi vui hay những gương mặt buồn rầu chảy dài cũng chẳng dính dáng gì tới tôi và Thục. Vậy mà Thục cứ sợ. Thục thúc vào lưng tôi:

- Chạy đường khác đi Đông.
- Đường nào?
- Đường nào vắng vắng.
- Không về nhà à?
- Bữa nay có thể về trễ một chút.

Tôi mừng quá, quanh xe vội, suýt nữa đụng phải người chạy xe trờ tới phía sau. Thằng này chắc làm bài không được nên mặt buồn rười rượi, khó khăn như chim cú. Nó định gây lộn với tôi, nhưng Thục nhéo tôi một cái đau điếng

bảo chạy nhanh tới. Tôi đành phải nghe theo. Con đường này vắng ngắt, mưa lại còn vắng hơn. Hình như chỉ có mình tôi và Thục. Nàng có vẻ yên lòng, và tôi có thể đạp xe chậm lại, rất chậm. Tôi hỏi:

- Làm bài được chứ?
- Tạm tạm.
- Nghĩa là khá hơn mấy hôm trước.
- Hy vọng như thế.
- Chắc chắn Thục đâu.

Tôi nói câu đó nhưng không tin tưởng lắm. Tuy nhiên không còn câu nói nào khác cho Thục yên lòng hơn nữa. Đối với người quá lo xa như Thục, cách tốt nhất là tạo ra những hy vọng. Thục cũng nói:

- Hy vọng môn này vớt điểm cho môn kia.
- Không buồn nữa chứ?

Thục trả lời tôi bằng mây tiếng cười nhỏ. Tôi nghe hơi ẩm của bàn tay Thục sờ lên lưng tôi, chỗ áo ướt. Thục có vẻ lo lắng:

- Đông lạnh không?
- Sợ sợ.
- Không mang theo áo mưa à?
- Quên.
- Chứ thường nhớ cái gì?
- Thục.

Tôi lại bị ăn một cái nhéo đau điếng. Tôi rướn người, chiếc xe loạng choạng làm Thục sợ hãi. Tôi cười:

- Coi chừng ngã nhào cả hai đứa.
- Đông xạo quá trời.
- Nhớ mà cũng xạo nữa sao?

- ừ, Đông mà nhớ ai.
- Không tin thật hay không tin giả vờ?
- Không tin thật.

Tôi muốn quay lại cốc lên cái đầu bướng bỉnh của Thục. Lúc nào cũng nói cái giọng làm tôi tức muốn điên lên. Tôi im lặng đạp xe không thèm nói gì nữa. Thục thấy tôi im lặng lâu quá, đoán tôi giận nên thúc vào hông hỏi:

- Giận hả?
- Giận làm gì cho mệt.
- Sao im lặng như pho tượng thế.
- Không tin thì nói làm gì nữa, bây giờ đưa Thục về nhé?

Thục muốn khóc.

- Cũng được.
- Cũng được nghĩa là sao?

Không nghe Thục trả lời. Như thế đấy, hễ mỗi lần tôi giận Thục thì bị Thục giận lại. Tôi sắp sửa thua đến nơi, đành pha trò:

- Chắc tụi mình không hợp.

Thục im thin thít. Tôi cười:

–Hôm nào đi xem thầy bói, dưới chợ có ông thầy bói mù, bói hay lắm, xem tại sao hai đứa mình khắc khẩu.

Thục vẫn mím môi. Tôi chọc Thục tiếp:

- Bữa trước đi coi, ông bảo Thục có bồ rồi.

Thục bật lên một tiếng ngạc nhiên:

- Hả?

Tôi la lớn:

- Ông thầy bói mù ấy bảo Thục có bồ rồi.

– Nói ầu.

– Thục giấu hoài. Thôi bữa nay đưa Thục về một lần cuối, mai một bồ Thục sẽ đưa Thục về. Không chịu nói trước để người ta “de” mai một đụng độ kỳ lắm.

Tới phiên Thục la lớn:

- Đông phía chuyện vừa chứ.
- Ông thầy bói mù bảo như thế chứ ai biết gì mà phía.
- Ừa, có bồ, rồi sao?
- Thì trả Thục về với bồ của Thục.

Tôi dừng xe lại giữa đường, bắt chước một tài tử trong phim, giọng sắc như dao:

– Thục xuống xe đi.

Thục nhảy xuống xe đi ngay vào lề.

Một trận gió lớn thổi qua làm rung chuyển những ngọn cây, nước mưa rơi xuống lạnh buốt. Thục không nói gì, cúi mặt lầm lũi đi. Tôi chờ cho Thục đi một khoảng xa mới đạp xe nhanh theo, thẳng lại chặn trước mặt Thục.

– Thục, lên xe.

Thục trừng mắt nhìn xe. Đôi mắt giận dữ nhưng nước mắt cũng ràn rụa long lanh. Thục nói :

- Đông ác lắm, Đông về một mình đi.
- Đùa mà.
- Không có đùa gì hết.
- Lên xe đi Thục.

– Đông chạy một mình ra chợ chờ ông thầy bói mù đó đi chơi. Thục không đi nữa đâu.

Thục chạy băng qua con đường trước mặt, nàng ngoắc lia lịa ông xích lô đang đậu xe dưới một gốc cây. Ông xích lô đạp xe tới, Thục trèo vội lên. Tầm

bạt che bát bưng giữ kín mặt Thục ở trong. Tôi gọi Thục mấy tiếng nhưng Thục im lặng. Ông xích lô ngạc nhiên ngó tôi, rồi đạp xe đi theo tiếng gắt của Thục. Tôi chạy cặp theo xe, hỏi lớn:

- Thục về thật à?

Một lúc sau mới trả lời:

- Đông ra chợ chơi với ông thầy bói mù, tin ông chứ tin Thục làm gì.
- Đùa mà, đâu có ngờ Thục giận dữ như vậy.
- Không có đùa như thế.

Hình như Thục khóc. Mưa đột nhiên trở lớn. Những giọt mưa đổ nhanh, tới tấp bắn vào mặt xe. Ông xích lô đạp nhanh, tôi đạp nhanh theo. Ông đạp nhanh hơn nữa, tôi cũng ráng sức đạp cho kịp. Thục hé tấm bạt ra nhìn tôi lại đóng kín. Một lúc Thục lại hé ra, lần này Thục nói, giọng lo lắng:

- Đông chạy theo làm gì, ướt hết. Tôi về bị cảm.
- Chết cũng được, cảm mà ăn nhằm gì.
- Đông liều quá.

Còn hơn thế này nữa.

- Rồi Đông chạy hoài như vậy sao?
- Tôi nhà Thục thì thôi.

Thục lại che tấm bạt. Ông xích lô già nhưng khoẻ hơn tôi nhiều. Ông đạp xe bon bon như không biết mệt. Tôi phải gắng sức đạp theo sợ bị ông bỏ rơi. Tôi vừa mệt vừa lạnh, và tôi muốn khóc. Chắc ông ta nghĩ tôi hóa điên. Xe quẹo sang đường khác. Tôi gắng sức đạp nhanh lên để bắt kịp Thục. Đường trơn như mỡ, mưa lớn đổ tới tấp mặt mũi. Tôi nghe đau xót hai mắt, nước mắt ràn rụa. Thục bỗng mở tung tấm bạt che phía trước bảo ông xích lô dừng lại. Rồi Thục nhảy xuống đường chạy vào lẻ đứng. Tôi cũng dừng xe lại móc tiền trả cho ông xích lô. Tiền ướt hết tôi cũng không biết là bao nhiêu. Cứ móc tiền trả cho ông già và dắt xe chạy vào chỗ Thục. Ông xích lô ngờ ngác một hồi rồi đạp xe đi. Tôi lạnh quá, như bị ướp trong nước đá. Tôi bắt đầu run. Thục lo ngại

nhìn tôi, nước mắt Thục bỗng chảy xuống má. Tôi sung sướng với cái lạnh của mình, của gió mưa bên ngoài trời. Thục nức nở nói:

– Tại sao Đông liều như vậy?

– Vì sợ Thục giận.

– Mai mốt Thục sẽ hết giận.

– Mai mốt là một thế kỷ dài. Đông sẽ nhớ Thục đến chết mất, nhớ lịm hồn, nhớ đung, nhớ ngồi không yên.

– Thục cũng thế, nhưng phải giận Đông một lần thật lâu Đông mới hết bịa chuyện.

– Bây giờ còn giận không?

Thục im lặng cúi đầu. Tôi không nhìn rõ giữa những giọt nước mắt Thục và những giọt mưa. Gương mặt Thục toàn nước, nước ràn rụa, mờ tối, tôi rút khăn tay ra định lau cho Thục nhưng khăn tay tôi cũng đã ướt. Tôi run lập cập. Hai đứa đứng nép sát vào cái mái che của một ngôi ngà lạ. Thục cũng lạnh, bàn tay của Thục tái xanh. Tôi nắm lấy. Thục rút về nói:

– Ngoài đường, Đông.

– Không có ai cả. Chỉ có mưa.

– Mưa cũng ngó thấy nữa, chứ bộ.

Thục cười, tôi thương Thục quá. Tóc tôi ướt đầm nước, bây giờ tôi mới hay điều đó, những cọng tóc rối bời, bết bết trên mặt tôi nghe vị mặn của những giọt nước thấm qua môi. Tóc Thục cũng ướt. Tôi bỗng có cảm tưởng hai đứa như hai con chim bị mưa.

– Bao giờ mưa tạnh hả Đông?

– Làm sao biết được.

– Chắc Thục ướt quá.

– Lúc này hy vọng đậu, bây giờ bảo ướt. Chắc tại mưa.

Hai đứa ngó nhau cười. Mấy đứa con trai dầm mưa đạp xe ngang qua chỗ chúng tôi, chúng nhìn vào. Hình như Thục nhận ra trong bọn có một đứa quen. Thục bàng hoàng nép sâu vào trong, sợ hãi nói:

- Có một đứa quen, sợ nó thấy Thục rồi.
- Kệ nó.
- Thằng ở trước nhà, nó thấy thì chết.
- Nó thấy chỉ khổ đau thêm cho nó chứ ích gì.

Thục ngạc nhiên:

- Sao lại khổ đau
- Biết đâu nó cũng “mết” Thục.
- Lại nói bậy nữa, Đông không bịa chuyện không được sao?

Tôi cười, dì Hạnh bây giờ chắc cũng đã về nhà. Tôi không biết chiều nay đi làm bài được không. Mấy hôm đi thi, không nghe dì nói gì. Từ hôm đi Sài Gòn về tôi nhận thấy dì đổi khác. Đôi mắt như buồn hơn, xa vắng hơn. Và dì thường im lặng. Tôi mong những ngày thi trôi qua sẽ đem lại cho dì Hạnh những ngày thanh thoi. Mùa hè còn đó, trên những hàng phượng chưa già. Màu đỏ của phượng còn tươi thắm dì sẽ nghe ve kêu ròn rã trong cây lá, trong trời cao nhẹ mây. Đồng thời mưa cũng xoa dịu hết nỗi bức rút, nỗi buồn chán một thời con gái của dì. Thật ra, tôi cũng không hiểu sao dì Hạnh buồn, và thật sự dì có buồn như tôi tưởng không. Sống trong ngôi nhà yên lặng đó dễ cảm thấy cô đơn, cảm tưởng như không còn ai bên ngoài. Tôi sẽ khuyên dì Hạnh chơi nhiều, đi về quê tôi chẳng hạn.

- Đông lạnh lắm phải không?

Tiếng hỏi bất ngờ của Thục làm tôi giật mình. Tôi lạnh thật. Gió từ hướng sông thổi lên, những cơn gió mang theo hơi nước lửa vào da thịt ướt. Tôi nói với Thục:

- Lạnh thật.
- Đông về nhà thay quần áo khô, không thôi bị cảm.

- Cảm mấy ngày?
- Lâu lắm, nhẹ cũng ba hôm mới khỏi.
- Thục có tới thăm không?
- Rảnh mới tới được.
- Thi xong rảnh chứ còn làm gì nữa.
- Sợ đi về quê bất ngờ.
- Đừng thèm về. ở đây vui hơn.

Thục ngược mắt nhìn tôi:

- Lúc này Đông nghĩ gì mà thù người vậy?
- Nghĩ tới dì Hạnh.
- Mong Hạnh làm bài được.
- Hai người sẽ đậu hết. Lúc đó tha hồ ăn khạo Phải ăn khạo lớn đấy nhé.
- Nếu rớt?
- Rớt cũng ăn khạo cho đỡ buồn.

Thục cười khúc khích. Tôi kiếm đủ chuyện để chọc cho Thục cười, và quên lạnh. Nếu bây giờ có một điều thuốc hút chắc thú vị lắm. Gói thuốc của tôi đã bị ướt hết từ lúc này. Tôi cũng không nhớ là ném nó từ lúc nào. Thục đứng co ro trong lớp áo mưa rộng thùng thình. Tôi khoanh hai tay trước ngực, chân khép lại, bám chặt dưới đất để khỏi run. Mưa có vẻ dịu lại, và một lúc sau tạnh dần. Tôi kéo Thục chạy vội ra, trèo lên xe đạp thật mạnh cho hơi nóng bốc trong người đuổi bớt hơi lạnh. Thục cười:

- Rồi Đông sẽ thành một cua – rơ xe đạp.
- Lúc này chạy đua với ông xích lô vui ghê.
- Ai thắng?
- Đông thắng. Dĩ nhiên. Nếu không Thục đã về nhà.

Thục cười nhỏ:

– Đông liêu ghê. Nếu Thục giận về thật thì sao?

–Đông sẽ tới trước nhà Thục đứng cho hết cơn mưa rồi sáng mai vào nhà thương nằm ca bài “Tình đời thay trắng đổi đen” chứ còn sao nữa.

–Ai mà thay trắng đổi đen, tại Đông bịa chuyện nói bậy thì có.

Chúng tôi vui vẻ nói chuyện với nhau trên khắp mấy con đường dẫn về nhà Thục. Trời mù mù, lạnh căm. Nhưng áo tôi khô dần, cái lạnh cũng ngoi đi. Mưa xong một trận lá cây rụng dài trên đường, bông phượng rụng đỏ mặt cỏ. Trước một ngã ba dẫn về nhà Thục có một cây phượng già, trong cơn mưa lớn đã tróc gốc nằm bẹp một bên đường. Thục thấy vậy kêu lên:

– Chết rồi, cây phượng quen thuộc đã ngã.

– Chắc nó lạnh.

–Hết mùa mưa đi về khoảng đường này sẽ thấy trống. Ngày xưa có cây phượng ngó rục rở cả một góc trời, buồn ghê.

–Chắc lũ ve cũng mang họa vào thân.

–Đông nói gì?

Tôi cười lớn, biết chắc là Thục sẽ không hiểu câu tôi vừa nói. Còn cách nhà Thục một khoảng. Thục nói:

– Xuống ở đây đi Đông.

– Chút nữa còn xa quá mà.

–Được rồi. Đông chạy nhanh về nhà thay quần áo khô. Chạy đường khác, đừng chạy ngang qua nhà nhỏ Hương thấy. Lần trước nó thấy rồi đó.

Thục nhảy đại xuống đất, đi vội vàng như lần trốn ai. Tôi lại đứng nhìn theo Thục cho đến khi Thục khuất hẳn sau cánh cổng đầy hoa giấy đỏ mới quay xe lại đạp xe nhanh về nhà. Lúc gọi cổng tôi mới thấy lạnh. Cái lạnh như kéo ập tới làm tê dại hết những sợi máu trong người. Tôi run lập cập, dì Hạnh khoác áo mưa ra, mở cổng cho xe. Dì ngạc nhiên khi thấy tôi ướt sũng như chuột. Dì nói:

– Đông dầm mưa à?

Tôi dắt xe vào, không kịp trả lời dì. Tôi muốn nằm lăn ngay ra trước thềm. Dì Hạnh chạy xốc tới. Giọng dì hốt hoảng:

- Đông làm sao thế?
- Bị nguyên một đám mưa, bây giờ thấy rét cóng tay chân.
- Mau thay quần áo khô, dì đốt lửa lên rồi ngồi xuống hơ, nghe!

– Tôi chạy vội lên phòng thay quần áo. Khi trở xuống dì Hạnh đã đốt xong lửa trong cái lò than. Những cục than cháy đỏ nổ lộp bộp. Dì để nó dưới chân ghế và nói:

– Đông hơ đi, không bị cảm thì nguy. Uống viên thuốc này.

Dì Hạnh trao cho tôi viên thuốc cảm và ly nước. Tôi bỏ viên thuốc vào miệng, ực nước. Xong ngồi cúi người hơ hai bàn tay trong ngọn lửa. Bên ngoài gió rì rào, mưa trở lại và kéo dài chắc tới đêm. Hơ một lúc, hơi ấm chuyền vào người, tôi đã bớt lạnh. Dì Hạnh đã sửa soạn xong bữa cơm sau khi thi về. Dì đưa mắt nhìn tôi:

– Đã đỡ lạnh chưa Đông?

Tôi gật đầu.

– Đón Thục hả?

Tôi ngượng ngùng giải thích:

– Chờ lâu quá, khi về lại bị mưa, ướt hết. Thục cũng ướt. Lại giận nhau ngoài đường. Dì làm bài được không?

– Tạm.

– Hy vọng đậu ưu chứ?

Dì Hạnh cười, lắc đầu:

– Trêu dì đấy hả, đậu không biết đã nổi chưa mà đòi đậu ưu.

– Thục chiều nay làm bài cũng tạm được. Mấy hôm về cái mặt như mèo xệch đi.

Dì Hạnh nhìn ra ngoài trời, thở nhẹ:

–Hôm nay thì thành thoi rồi. Hết lo, hết thức khuya. Dì thấy khoẻ hẳn ra.

–Trong khi đó Đông bắt đầu mệt.

–Dạo này Đông đi chơi nhiều.

–Từ hôm nay bắt đầu học. Không đi chơi nữa, rớt cũng buồn lắm, dì Hạnh nhỉ?

Dì cười. Tôi khều những cục than, tiếng than nổ lộp bộp lại nổi lên.

Dì Hạnh đi mở nhạc. Tôi nghĩ tới Thục, giờ này chắc Thục đã ăn cơm xong, đang ngồi nhìn mưa bên cửa sổ. Tôi áp hai bàn tay vào má, tóc đã bắt đầu khô. Dì Hạnh hỏi:

– Đói chưa Đông?

–Đói lắm rồi, chạy đua với Thục ngoài đường mệt ngất. Vừa mệt, vừa đói.

–Sao lại chạy đua, Thục đi bộ mà?

–Thục đi xe xích lô.

Tôi kể lại cho dì Hạnh nghe chuyện tôi và Thục giận nhau ngoài đường. Dì lắc đầu cười:

– Mai mốt Thục tới dì trêu Thục cho biết tay.

– Trời đất, nói dì nghe thôi, dì nói lại Thục cự Đông chết.

– Sợ lắm hả?

– Hơi sợ sợ. – Tôi cười.

Dì Hạnh thích thú cười lớn. Bữa cơm bắt đầu chỉ có hai người. Từ ngày bà giúp việc nghỉ về quê, không khí của mỗi bữa cơm quanh quẩn cũng chỉ như thế. Hôm nay dì Hạnh đi thi về, ghé chợ mua thêm thức ăn nên bữa cơm có vẻ nhiều màu sắc. Ngày thường ăn qua loa, nhất là những ngày dì Hạnh lo học thi. Dì Hạnh ngồi ăn chậm chạp. Tôi đói nên ăn thấy ngon. Tôi định hỏi những ngày dì Hạnh lên Sài Gòn có gì lạ. Nhưng thấy dì không nhắc tới tôi ngại ngần nên không hỏi. Hình như có một chuyện gì đó khá quan trọng mà dì giấu tôi, chưa chịu nói. Dì Hạnh bỗng ngược lên nhìn tôi nói:

–Vài hôm nữa bà giúp việc sẽ trở lên làm lại. Đông chắc được những bữa ăn ngon.

–Bao giờ vậy dì?

–Khoảng cuối tuần này.

–Như thế dì cũng rảnh. Thi xong dì định đi đâu chơi, lên Sài Gòn lại?

–Dì không lên Sài Gòn, cũng không định đi đâu, nhưng nếu Thục về quê ngoại Thục, thì dì đi theo.

–Đi Sài Gòn về dì có gì buồn?

–Có gì đâu Đông, bình thường.

–Xem dì có vẻ lo âu.

–Chắc tại dì thức khuya học bài cho kỳ thi nên mặt mày nhăn nhó. Dì vừa soi gương, phải nghĩ tới gương mặt mình một chút chứ.

Tôi cười, không nói gì. Bữa cơm có hai người thấy lạnh băng như cái rét còn ê ẩm trong người tôi. Dì Hạnh nhắc tôi phải ăn nhiều, uống sữa, dù sao những ngày tới cũng là những ngày lo âu của tôi, mà tôi đã gầy còm, có thể sẽ gầy thêm. Tôi cười, lấy một cây tăm xỉa răng đi ra ngoài thềm. Bầu trời thấp hẳn xuống để sửa soạn tối. Theo với ánh đèn từ trong hắt ra tôi thấy những ngọn cây xanh đen, đứng thăm lặng u buồn. Chuyển xe lửa cuối cùng trong ngày về với cơn mưa rả rích. Tiếng còi hú nghe u uồn như một cuộc tiễn đưa nào trên sân ga. Chuyển xe lửa qua khỏi, tôi tiếp tục nghe lại những giọt mưa gõ nhịp nhàn trên mái ngói, những giọt nước rơi xuống bên thềm. Loài cỏ mới mọc đêm qua đã trở bông, những cái bông trắng lấm tấm không hương thơm. Tiếng những con chim bị lạnh trong hàng cây trước nhà kêu chiêm chiếp. Dì Hạnh đang dọn dẹp bàn ăn và lục đục dưới bếp. Cái lò than cháy âm ỉ lúc này dì đã tắt. Tôi ngồi xuống ghế nghe nhạc. Cánh cửa mở với bóng những giọt mưa kéo xuống trong ánh sáng đèn. Một lúc dì Hạnh trở lên mang cho tôi ly cà phê sữa. Dì cũng có một ly để trước mặt. Dì Hạnh mặc áo choàng tránh lạnh, cái áo choàng có những hoa lớn màu trắng. Trông dì Hạnh xinh xắn như công chúa trong phim cổ tích.

– Dì lạnh à?

Dì gật đầu cười, tay dì cầm chiếc muống nhỏ quậy trong ly. Tiếng chạm của chiếc muống vào thành ly nghe quen thuộc như những đêm khuya tôi và dì ngồi uống cà phê ngoài vườn.

- Dì xinh quá giống như một công chúa – tôi bảo.
- Đông kỳ.

Dì Hạnh ngượng ngùng cúi mặt. Tôi không rõ tình cảm của dì ra sao. Tôi thấy dì rất ít bạn trai, hầu như trong nhà này, dì chưa tiếp xúc với người bạn trai nào. Dì Hạnh kín đáo như một thiếu phụ sống biệt lập trong một ngôi nhà không ai lui tới. Đôi khi tôi thấy dì nhận thư, lần trong xấp thư của tôi có thư của dì, bức thư làm mừng rỡ hay buồn rầu. Đi Sài Gòn về dì được một chút lo âu trên gương mặt, trong đôi mắt, tôi hiểu có một điều gì đó làm dì khó nghĩ. Nhưng dì chưa chịu nói. Rồi dì sẽ nói. Bởi từ trước tới giờ dì chưa dấu tôi chuyện gì. Tôi không hỏi, nhưng chờ đợi ở dì. Tôi lơ mơ nghĩ tới điều dự đoán của mình. Có thể lắm, nhưng tôi nghĩ là dì Hạnh hãy còn bé. Dù sao dì cũng phải đỗ xong Tú tài. Đi Sài Gòn về dì mua cho tôi cây đàn. Tôi ao ước mãi mà chưa được. Món quà dì làm tôi cảm động cả ngày. Tôi đã hát cho dì nghe suốt cả buổi chiều những bản mà dì thích. Dì làm tôi bất ngờ quá, món quà dì cho mà tôi không bao giờ đoán ra. Khoảng thời gian sau này hình như giữa tôi và dì có một cái gì ngượng ngùng khó giải thích. Sự thân thiết cảm thấy như là vui đi. Có lẽ tôi đã yêu Thực, tình cảm tôi đã dành hết cho một người con gái khác, dù người đó là bạn thân nhất của dì. Thật ra trong căn nhà vắng, hai người sống với nhau qua những ngày tháng lặng lẽ trôi đi, sự thay đổi rất dễ nhận biết. Tôi không muốn như thế, nhưng rồi sự việc xảy ra. Tôi yêu Thực, đồng thời cũng rất quý mến dì Hạnh, nhưng có một cảm tưởng xa cách nào đó giữa tôi và dì Hạnh. Cả hai không ai nói gì, nhưng đều cảm thấy một cách rất mơ hồ như thế.

- Đông hát đi.
- Nghe người ta hát hay hơn.
- Dì tắt máy để Đông hát. Dì muốn nghe Đông hát hơn.

Dì vừa tắt máy và đưa tôi cây đàn. Tôi cười:

- Vừa cho ăn no bắt hát. Bài gì đây công chúa?
- Đông kỳ, gọi dì như thế đây phải không?

- Hôm nay dì xinh xắn như một cô công chúa.
- Dì không thể nào là công chúa được. Thực mới là công chúa
- Thì hai cô công chúa cùng ở trong một thời.
- Thôi hát đi ông.
- Bài gì?
- Bài gì Đông thích.

Tôi vừa đệm đàn vừa hát. Dì Hạnh im lặng nghe. Đôi mắt xa vời mông lung với những bài hát buồn. Tôi hát không hay lắm. Hát liên tiếp theo lời yêu cầu của dì đến khi tôi mệt ngất, buông đàn. Dì bỗng nói:

- Nếu một mai dì không còn ở đây, buồn không Đông?
- Dì đi đâu?
- Nói đùa thế.
- Dĩ nhiên là buồn.

Dì không muốn đi đâu hết. ở đây, đi học tiếp tục, học cho đến bao giờ chán học thì thôi. Cứ tưởng làm một kẻ bỏ trường mà đi dì chỉ chực khóc. Dì nhớ hai cây me ngoài cổng trường. Nhớ mùi xào nấu của mấy ngôi nhà sau dãy lớp dì, nhớ đủ thứ hết.

- Dì còn mấy năm nữa mới hết lớp kia mà?
- Nhưng sợ dì phải bỏ trường bất ngờ.
- Theo chồng về xứ lạ à?

Tôi nhìn dì cười. Câu nói đùa của tôi làm dì cúi mặt. Tôi đọc thấy ở mắt dì một điều bất ngờ, tương tự như ý nghĩ đùa bỡn của tôi. Tôi bật cười lớn:

- à, vậy mà dì dẫu.
- Không phải đâu Đông.

Dì có vẻ hốt hoảng. Rồi dì lại nói tiếp, giọng bàng hoàng hơn:

–Nhưng cũng gần như vậy, dì đã được người ta xem mắt. Ba dì kỳ quá, không hiểu rằng dì hãy còn bé lắm sao?

–Dì lớn rồi chứ.

–Đông xạo.

–Con gái thi trung học là đã lớn. Có người tuổi dì đã có chồng, đẻ con.

–Dì ngượng quá, dì đâu có quen ông đó.

Tôi hỏi:

– “Anh ta” quen với ba dì trên đó à?

–Quen thân mới chết chứ. Hai bên đã định dì từ lúc nào dì đâu có biết. Khi lên mới vỡ lẽ ra. Ông ta học y khoa, tới xem mắt dì làm dì ngượng đến khóc được.

–Rồi dì tính thế nào?

–Dì không tính gì hết, ba dì tính. Dì chán quá.

–Nhưng dì phải có phản ứng chứ.

–Dĩ nhiên dì không bằng lòng. Với lý do dì còn đi học, không muốn bỏ học. Bên kia bảo chỉ cần một lời hứa, rồi chờ dì bao giờ cũng được.

–Vậy thì có gì khó khăn đâu? Vui vẻ nữa là đằng khác.

–Đông mà cũng nói như vậy nữa sao?

–Như thế Đông sắp có thêm người bà con từ trên trời rơi xuống. Không đồng ý cũng uống.

–Đông ác lắm, tưởng nói Đông nghe để có ý kiến gì, ai ngờ Đông nói theo người ta.

–Chứ Đông biết làm sao bây giờ.

–ít nhất Đông cũng có ý kiến.

–ý kiến của Đông nhiều lắm.

–Thì nói đi.

–Theo chồng là thượng sách.

Dì Hạnh lườm tôi. Dì giận thiệt tình. Tôi không hiểu vì sao chuyện dì được người ta coi mắt xem lại có vẻ quan trọng như thế. Nếu không bằng lòng dì cứ nói thẳng ra, có sao đâu. Tôi nói:

–Không đùa nữa, ý kiến của Đông như thế này. Nếu dì muốn học nữa thì cứ từ chối khéo.

–Nói như Đông dễ quá, ba dì bằng lòng rồi, dì hết ý kiến.

–Đùa, chứ dì không chịu ai bắt ép dì được.

–Dì sẽ đi tu.

Tôi thấy hai giọt nước mắt lăn xuống má dì Hạnh. Tôi điếng người. Không ngờ câu chuyện tưởng đùa thế mà làm cho dì khổ sở thật sự. Tôi hỏi:

– Bộ quan trọng thật sao dì?

– Không quan trọng thì nói làm gì.

–Tôi bật cười. Dì Hạnh thật là trẻ con. Như thế này mà có chồng chắc chỉ làm cho ông chồng tốn kẹo đồ tối ngày thôi. Tôi hỏi:

–Ông chồng tương lai của dì “bô trai” không?

–Dì “quê” quá, không có nhìn mặt anh ta.

–Trời đất.

–Mai một ba dì dám đưa xuống dưới này chơi lắm à. Dì phải đi về quê với Thục gấp mới được.

Tôi không biết nói sao với dì Hạnh. Câu chuyện có vẻ đùa bỡn quá. Nếu dì Hạnh có chồng cũng là một điều bất ngờ thật. Căn nhà rồi cũng chỉ còn có một mình tôi với bà giúp việc. Nếu dì Hạnh đi thật, chắc tôi cũng bỏ đi luôn. Nhưng tôi vẫn nghĩ chuyện vẫn là một trò đùa. Anh chàng nào đó chắc là thích chơi búp bê. Tôi đứng lên đi ra ngoài thêm. Tôi muốn cười lớn khi nghĩ mai một dì Hạnh sẽ lấy chồng.

Tôi trở vào, dì Hạnh ngược mắt hỏi:

– Máy giờ rồi Đông?

Tôi xem đồng hồ, đáp:

– Gần tám giờ.

– Vậy mà tưởng khuya rồi, di có cảm tưởng thời gian đi nhanh trong những cơn mưa tối.

– Hôm nay sao lại mưa kỳ thế di nhỉ, mưa ào ạt, rồi tạnh, rồi mưa tiếp, cơn mưa nào cũng to, như có bão ở đâu.

– Có thể lắm, gió mạnh hơn những cơn mưa thường.

– Lúc chiều có một cây phượng ngã trước nhà Thục.

– Cây phượng đó chết rồi sao, nó hãy còn tươi tốt lắm kia mà.

– Tại có gió lốc. Lúc chiều chạy xe ngang qua bờ sông mà gió thổi Đông muốn bay.

Dì Hạnh thở ra:

– Như thế chắc là có bão rồi.

Tôi nói:

– Lâu lâu bão một trận cũng thú, sống trong thành phố nắng lửa này hoài cũng điên đầu.

– Nếu có bão thật, Đông làm gì?

– Ngồi nhà học bài, đọc sách, nghe nhạc, hát hò, nhìn mưa bão ngoài trời.

– Bão làm di sợ muốn chết.

Dì kể cho tôi nghe trận bão năm Thìn, theo lời mẹ dì thuật lại. Dì hình dung ra một trận bão lụt kinh khiếp chưa từng thấy. Nhà cửa, cây cối, người chết, súc vật trôi lơ dờ trên dòng nước lũ. Mưa gió đầy trời, ngày cũng như đêm, thời gian không còn có ý nghĩa nữa. Dì có vẻ bị ám ảnh câu chuyện trên. Tôi cười:

– Chắc không có một trận bão nào dữ dội như thế đâu. Chúng ta đang ở giữa mùa hè.

– Nhưng mùa hè lại ở trong mùa mưa.

–Mưa lớn thôi, chứ làm gì có bão lụt dữ dội.

–Đông không biết chứ tỉnh này có những cơn mưa làm cho nước sông lên ngập hết những con đường phố.

–Như vậy thú lắm, dì sẽ đi chợ bằng thuyền.

–Cực lắm Đông ơi. Nhà cửa mình cũng ngập nước. Rét cóng chân tay. Có người đói nữa là.

–Không có dữ dội như vậy đâu. Mưa rồi sẽ tạnh kia mà. Mình đang ở trong mùa mưa dầm. Có khi mưa suốt cả đêm cả ngày. Nhưng rồi sẽ tạnh.

–Mưa to, gió lớn làm dì sợ.

Tôi cười, uống cạn ly cà phê. Dì Hạnh ngồi thu mình trong ghế rộng, hai tay vòng trước ngực. Dì có vẻ lạnh, tôi ra đóng cửa lại. Tiếng mưa và tiếng gió đập mạnh nghe bồi hồi. Dì dáo dác hỏi:

– Đông có nghe những tàu chèo đập không?

Tôi lắng nghe rồi gật đầu. Dì nói:

– Nghe ghê, chắc dì không dám ngủ.

– Có gì đâu, đó là những cơn gió.

– Đông lạnh không?

– Lạnh chứ.

– Dì rét cóng. Bây giờ có cho nhiều tiền dì cũng không dám ra ngoài.

Tôi cười, ly cà phê dì Hạnh cũng vui cạn. Mặ dì tái xanh không còn rạng rỡ như lúc tôi vừa về nữa, dì lạnh thật sự. Tôi nói:

–Dì nên đi ngủ sớm, vào phòng trùm chăn chắc ấm. Mưa có vẻ kéo dài tới sáng đêm nay.

–Sáng mai có gì?

–Bình thường, mưa tạnh mặt trời lại lên.

–Dì sợ làm sao?

– Dì cần hơi không, Đông mang lò than lên. Bây giờ người lạnh lại là dì rồi. Đông không sao cả.

Tôi chạy xuống bếp mang lò than lên, quạt than cháy đỏ, khi than bén lửa, tôi đẩy tới chân dì Hạnh. Dì bắt đầu hơi hai bàn tay, áp lên má. Tôi nhìn hai cổ tay dì tròn lẳn, trắng muốt. Con gái vẫn hay sợ vẫn vợ. Tôi thích một đêm mưa dài, ngủ ngon. Nếu đêm nay tôi không học bài tôi sẽ đánh một giấc tới sáng.

- Đông không học bài à?
- Sắp học, dì đi ngủ chưa?
- Dì chưa buồn ngủ.
- Đông mang bài xuống đây học.

Tôi về phòng. Lúc chiều quên gài cửa sổ nên mưa tạt hết vào phòng. Những cuốn sách ướt sũng nước. Tôi lấy khăn khô, loay hoay dọn dẹp một lúc lâu rồi đóng cửa sổ lại, để ngọn đèn nhỏ gần kệ sách. Tôi đi qua khoảng hành lang đầy bụi mưa và gió lạnh. Hàng nhạc ngựa ào ạt dưới mưa. Đêm mù mịt. Tôi nhớ Thực, một buổi chiều nào tới đây, nàng cũng đi qua khoảng hành lang này. Căn phòng của tôi như còn hơi ấm, tôi ngâm khẽ mấy câu thơ nói về một người tình đã mất. Tôi chưa nói gì với Thực. Nhưng tôi yêu Thực hơn những lời ấy. Tôi cầm mấy cuốn sách trên tay, đi dọc khoảng hành lang trống xuống nhà. Dì Hạnh vẫn ngồi hơi trên ngọn lửa đỏ. Những cục than hồng làm ửng đôi má dì.

- Sao lâu thế Đông?
- Căn phòng bị mưa tạt ướt hết, ngày mai phải phơi sách.
- Mưa làm sao tạt vào được?
- Lúc chiều Đông quên đóng cửa sổ.
- Đông đang trí ghê.

Tôi cười và ngồi trong ghế ôn bài. Tiếng than nổ lộp bộp trong lò nghe vui tai. Tôi nhớ tới những ngày cận tết ở quê nhà, trời lạnh, rét cóng như bây giờ. Mẹ tôi cũng thổi cho tôi một lò lửa để hơi tay. Mùi thơm của lá bị đốt nghe

thoang thoảng trong gió có hương cây bông gòn đổ xuống. Tôi lần giở những trang sách, đọc mà trí óc phiêu du tận đâu đâu. Thục giờ đang làm gì. Không học bài chắc nằng ngủ sớm. Tôi tưởng tượng phòng Thục ngủ có một cái cửa sổ mở ra khu vườn, trong khu vườn có một cây bông trang, mưa làm cây bông trang rụng bông hết, sáng ra Thục sẽ thấy những cánh bông trang rụng trắng mặt đất. Nhưng biết đâu giờ Thục chưa ngủ, nằng vẫn ngồi bên cửa sổ nhìn mưa bão, lo âu, sợ hãi như dì Hạnh.

- Đông nghe nhạc không?
- Dì mở nhỏ thôi, khó học bài quá.
- Dì không học bài, nhưng cũng khó ngủ. Cho dì mượn một cuốn sách.

Tôi nói:

- Toàn sách học.
- Tiểu thuyết cơ.
- Trên phòng.
- Đông lên lấy cho dì cuốn sách, bây giờ dì chỉ có nước ngồi đây, chả dám đi đâu.

Tôi lại trở lên phòng tìm cho dì cuốn tiểu thuyết, lúc trở xuống tôi nghe dì vặn nhạc nhỏ. Dì cười nói:

- Được chưa?

Tôi gật đầu, ném cho dì cuốn sách. Hai người im lặng với công việc của mình, trong lúc tiếng nhạc như lướt đi trong căn phòng rộng. Tôi học một lúc, cầm quyển sách đứng lên đi lòng vòng. Mưa vẫn không thấy ngớt chút nào, hơi lạnh càng tràn ngập căn phòng. Dì Hạnh ngẩng lên nói:

- Bão thật rồi Đông à.
- Không đâu, chỉ mưa lớn thôi.
- Dì nghe cả tiếng cành cây gãy nữa kia.

– Gió mạnh, những cành cây khô đều gãy. Trước nhà mình thiếu gì cành cây khô.

–Bảo thật rồi.

–Dì đang đọc tới đoạn nào trong quyển sách đó?

–Đoạn “chàng” đang dự định biên một bức thư cho “nàng” .

Tôi buồn cười, nghĩ tới trường hợp của mình. Dự định biên một bức thư cho Thục mà vẫn chưa biên được. Chưa có một lý lẽ nào, chưa một nguyên cớ nào. Tại sao lại không biên thư trong đêm mưa này. Tôi hỏi dì:

– Liệu anh chàng đó có thành công không dì?

– Dĩ nhiên, vì hai người sẽ yêu nhau.

– Nhờ một bức thư?

– Không, nhờ bức thư làm cái cớ.

Dì Hạnh ngược nhìn tôi cười:

–Đông cũng liệu mà biên một bức thư cho “nàng” đi. Thục có nhiều anh chàng để ý lắm đấy, coi chừng trễ tàu.

Tôi cười, cầm cuốn sách trong tay, vừa đi vừa học. nãy giờ tôi vẫn không nhớ được gì. Tôi chỉ nhớ mỗi đôi mắt Thục. Tôi trở lại ngồi xuống ghế, ném cuốn sách trên bàn, thở hắt ra:

– Học không vô.

– Tại mưa phải không?

– Tại nhiều thứ.

– Chuyện hai người đi tới đâu rồi, Đông?

– Thân nhau một chút, hờn giận đều đều.

– Vui không?

–Vui lắm, nhưng mà cũng buồn lắm. Nhất là buổi chiều nay. Hai đứa đã rượt đuổi nhau dưới trời mưa tầm tã.

–Có bắt được nhau không?

–May quá, gặp anh xích lô già. Đạp xe không nổi, cũng đỡ. Bây giờ thì huề.

–Tối nay ngủ được không?

–Chắc được.

Dì Hạnh trêu tôi. Đôi mắt dì thật tinh nghịch. Như thế, dì Hạnh có những lúc buồn rồi đột nhiên vui vẻ, nghịch ngợm bất ngờ. Mắt dì lại lướt qua những trang sách. Tôi không hiểu dì đọc những gì. Truyện này tôi chưa đọc, nhưng cũng biết sơ nội dung. Một câu chuyện tình chả lấy gì làm xuất sắc. Tôi thi xong, sẽ tuyển lại kệ sách của mình, những cuốn nào hay giữ lại, những cuốn nào dở cân bán kí lô. Nhìn những cuốn sách ẻo uột nằm trong kệ Tôi bắt bực mình.

– Thục đậu, Đông thưởng gì?

– Chưa nghĩ ra.

– Dì đậu?

– Cũng chưa nghĩ ra.

–Phải nghĩ từ bây giờ đi chứ. Làm con trai đôi khi cũng phải biết để ý tới phương tiện giao tế một chút. Con gái thích những cái sẵn sóc nhỏ nhặt dành cho họ.

Tôi cảm ơn thăm dì Hạnh, dì đã gián tiếp nhắc nhở tôi nghĩ tới Thục. Quả thật tôi chưa bao giờ nghĩ tới điều dì Hạnh nói. Những món quà tặng nhau đối với tôi là một điều thừa, làm đáng, và mất nhiều thì giờ. Tôi tưởng khi người ta thân thiết với nhau chỉ cần nói chuyện nhìn nhau thôi cũng đủ. Con trai quả thật là dửng dưng, lơ đãng.

– Sẽ nghiên cứu vấn đề dì vừa nói.

– Coi chừng muộn đấy nhé. Đừng có nghề sĩ quá ông ơi.

Dì Hạnh mỉm cười, tiếp tục đọc cuốn sách. Tôi ngồi nhìn lò lửa âm ỉ cháy, những cục than hồng gây cho tôi cảm tưởng hơi ấm còn đầy trong căn phòng. Bây giờ tôi mới ngạc nhiên về cơn mưa khác thường, nó dai dẳng, kéo theo những trận gió mạnh lạnh buốt. Tôi bắt đầu lo ngại một cơn bão lớn.

- Liệu có bão không dì Hạnh?
- Có thể lắm. Con mưa kéo dài có vẻ khác thường.

Tôi không học được. Đêm mưa thường làm cho tôi bàng hoàng nhớ những cái không đâu. Những kỷ niệm một thuở ấu thơ xa xưa nào hình như cũng trở về bằng những chiếc bóng đen đậm, hằn lên trí não. Đêm nay, tôi lại thấy nhớ vu vơ, buồn man mác theo những giọt mưa gõ trên mái ngói. Tôi đi lòng vòng trong căn phòng rộng. Dì Hạnh cúi đầu vào quyển sách. Lò than dưới chân dì sắp tan. Tôi cũng bắt đầu thấy lạnh. Tôi co hai vai, nghe ngóng mưa bên ngoài. Những cơn gió vi vút như thổi qua một rừng thông.

- Đông lạnh rồi à?
- Thấm lạnh, mưa và gió lớn quá. Dì nghe thấy không?
- Nghe. Nếu có một mình dì chắc dì không dám ở trong nhà này.
- Dì sẽ đi đâu?

–Tối Thực. à, ước gì có Thực tới, hai đứa sẽ ngủ với nhau, tha hồ tâm sự suốt đêm mưa, thú vị lắm.

Dì Hạnh ngó tôi. Đôi mắt dì đen sâu như một nỗi buồn. Tôi cũng nhớ Thực quá. Tôi bỗng có ý định xách xe chạy tới nhà Thực, nhưng tôi biết dù có kêu rất cổ hòng, Thực cũng không dám mở cửa cho tôi vào. Biết đâu, giờ này Thực đã ngủ ngon lành. Tôi bỏ dì Hạnh ngồi một mình, đi lên lầu. Tự nhiên tôi thích đứng ngoài bao lơn nhìn xuống khu vườn trong khi mưa to gió lớn như thế này.

Chương 8

Mưa bão kéo dài hai hôm liền. Nước sông dâng lên ngập hết tất cả các con đường trong tỉnh lỵ. Bây giờ tôi biết là trận lụt bắt đầu vì những cơn mưa lớn và gió to. Buổi sáng sớm không nghe tiếng còi xe lửa hú, tiếng máy nổ đập đình và ngọn đèn pha sáng hoắt bao quát một vùng sương mù đọng trên cây lá tự nhiên tôi nghe nao nao buồn. Tôi nằm yên lắng nghe mưa gió ngoài trời, cái rét căm căm ngấm sâu vào da thịt. Các con đường bắt đầu ngập từ chiều tối qua, lúc xe phóng thanh của Ty thông tin tỉnh chạy khắp nơi loan báo trận lụt đang về trong tỉnh lỵ, và yêu cầu mọi người đề phòng lụt. Đường phố từ tối đã thưa người đi, vắng xe cộ, hàng quán đóng cửa. Tôi không biết tôi đang làm gì, cảm tưởng như những ngày mưa gió nước dâng lên có thể kéo dài đến một thế kỷ. Trong khi dì Hạnh bảo đây là trận lụt thường lệ mỗi năm và mưa lũ nếu có, năm đó có mưa to gió lớn vào đúng dịp nước dưới sông dâng cao. Trận lụt không kéo dài quá ba ngày, mưa tạnh nước sông bắt đầu rút, tỉnh lỵ sẽ trở lại sinh hoạt bình thường. Tôi thấy ba ngày không gặp Thục cũng là ba thế kỷ dài. Hai hôm rồi tôi đi ra, đi vào nhìn nước trắng xóa các con đường. Dì Hạnh cẩn thận mang các đồ đặc thức ăn lên để trên những chỗ cao khi nước bắt đầu ngập vào đến nhà. Hôm nay, dì dọn hân lên trên lầu. Tôi và dì ngủ chung một phòng. Tôi nhường giường tôi cho dì, xách tấm nệm của dì nằm dưới đất.

Tôi nghe dì hỏi:

- Đông thức rồi hả?
- Thục.

Tôi thấy dì Hạnh ngồi bó gối trên giường. Chiếc áo choàng hoa trắng rộng thùng thình làm dì giống con mèo đang trùm chăn. Dì co ro trong hơi lạnh.

- Thấy nước đã rút bớt chưa Đông?
- Mưa còn dai dẳng thế kia sức mấy mà nước rút được.
- Chắc cũng phải hết một hôm nữa.
- Một thế kỷ dài.

Dì cười khúc khích:

- Mưa bão làm ngăn cách hả, buồn không?

–Tôi ngồi bật dậy. Căn phòng còn mù trong bóng tối mấy ngày qua điện cúp, nhà cũng hết đèn cầy nên chúng tôi sống trong bóng tối. Một thùng quẹt của tôi đã hết không còn que diêm nào. Sáng nay tôi thêm điều thuốc, một hơi khói, nhưng đào đâu ra que diêm bật lửa bây giờ. Tôi kêu:

- Chết rồi, hết diêm làm sao hôm nay đi nhúm lửa?
- Chút qua nhà bên cạnh xin.

Tôi nổi sùng:

–Cái thằng bé con ấy hả? Nó ăn cắp ở đâu được chiếc xuồng nhỏ bơi tung tăng ra vẻ khoái chí lắm. Sao dì không nhờ nó chở ra chợ luôn.

- Nó đề nghị chở dì đi chợ hôm trước cơ, dì chưa đồng ý.

–Đồng ý gấp đi chứ. Được ra phố bằng xuồng, có người chèo, dung dăng dung dề, khoái chết được.

- Đông có vẻ không ưa người ta.
- Thằng đó công tử sữa, bạn Đông không đưa nào ưa.
- Nó tốt với dì lắm.

Tôi muốn nói nó “mê” dì nên nó mới tốt, nhưng tôi thấy kỳ quá. Thằng bé con ấy mà trò trống gì khiến tôi phải bận tâm. Tôi cười:

- Hôm nay cũng hết thức ăn.

– Đông đi chợ một bữa nhé.

– Trời đất.

Con trai đi chợ thiếu gì, nhất là trong trường hợp này. Con gái không biết lội, lỡ rơi tôm xuống nước thì sao?

– Nước đâu có cao khỏi đầu mà đi lo.

–Nhưng rớt xuống dưới cũng đủ chết vì sợ lạnh rồi. Dì sợ nhất là nước, nhìn nước chảy dưới chân cầu đi cũng đủ thấy chóng mặt muốn té nhào xuống.

–Đông bơi ra chợ hả? – Tôi hỏi.

Dì Hạnh cười:

–Sẽ mượn thằng bé bên nhà cho Đông chiếc xuồng. Đông có quyền tới thăm “nàng”. Nhưng nhớ đi chợ mua thức ăn, đèn cầy, diêm quẹt. Tối nay phải có đèn, dì sợ ma gần chết. May mà có Đông ngủ chung phòng, nếu không, chắc dì đứt tim từ mấy hôm nay rồi.

Tôi không còn lý do gì để khỏi đi chợ nữa. Tôi nhớ Thục quá rồi. Đường chỉ đi được bằng xuồng thôi, mấy ngày qua tôi mong mượn được chiếc xuồng để tới thăm Thục, nhưng không biết mượn ở đâu. Bây giờ dì Hạnh đề nghị như vậy tôi mừng như mở cờ trong bụng. Nhưng tôi cũng làm bộ nói:

–Đi chợ, trời ơi. Đông biết mua cái gì bây giờ.

–Dì biên cho miếng giấy, mua y theo đó là có thể dùng tới mấy hôm. May bà giúp việc chưa lên kịp, bà lên chắc bà ớn cảnh nước chảy tràn vào nhà như một con sông như thế này.

Dì Hạnh tụt xuống giường chạy ra ngoài bao lơn hứng nước mưa rửa mặt. Dì kêu:

– Đông ơi Đông.

Tôi chạy ra. Dì Hạnh nói:

–Đông xuống nhà lấy cho dì cái bàn chải với ống kem. Hôm qua dì bỏ quên trong phòng tắm.

– Trời ơi bây giờ lội nước xuống nhà, rồi lên thay đồ khô, rét lắm, dì xài bàn chải và kem của Đông đi.

Tôi lấy kem và bàn chải đánh răng của tôi đưa dì. Những giọt nước mưa bị gió cuốn hất vào mặt tôi lạnh buốt. Dì Hạnh nhoài người ra bao lơn đánh răng, những giọt nước mưa bắn tới tấp vào mặt dì, những giọt nước như những giọt sương. Phía dưới đường nước tràn ngập, khu vườn chìm sâu dưới đáy nước, chỉ còn những cây cao lú ngọn qua một khoảng không gian, những đám lá tiêu điều trông thật tội nghiệp. Mưa giăng mù ngoài trời, gió ào ạt trên những đỉnh cây. Hàng nhạc ngựa rung chuyển mạnh nhưng không có tiếng hát. Tôi thấy những chiếc xuồng bơi xuôi ngược từ đằng xa, những người mặc áo đi mưa đội nón lá trùm kín như những chiếc bóng đuổi chim trên ruộng lúc vào mùa gặt.

Thằng bé bên cạnh nhà như thường lệ, hề thấy dì Hạnh thức dậy ra đứng ngoài bao lơn là nó chèo xuồng tới. Tôi nghĩ chắc nó đứng rình đầu đó, và chờ đợi một cách tận tâm. Dì Hạnh ngó tôi cười. Tôi nói:

– Bạn thân của dì tới, đúng hẹn ghê.

Dì Hạnh cự:

– Ai là bạn thân với nó, Đông nói ầu không.

– Chứ ít khi thấy dì nói chuyện với ai ngoài thằng công tử sữa đó. Hôm nay “chàng” diện ác.

Thằng bé mặc áo len cổ cao, khoác ngoài cái áo mưa đất tiền, đầu đội nón rộng vành. Nó cặp xuồng vào cười duyên với dì Hạnh:

– Mới thức hả?

Dì Hạnh còn ngậm một ngụm nước trong miệng, dì ư ư rồi gật đầu. Nó hớn hở hỏi:

– Ăn sáng chưa?

Tôi nói:

– Nhà hết thức ăn từ hôm qua, chưa đi mua được.

Nó hỏi tôi:

– Bạn đói không?

– Chưa.

Phải ăn chứ, nước còn dâng cao nữa chưa chắc ngày mai đã rút đâu.

Nó nói chuyện nhất gừng với tôi. Tôi cũng nói chuyện nhất gừng với nó. Tự nhiên tôi ghét thằng này kinh khủng, có lẽ tại cái bề ngoài hào nhoáng của nó. Con trai mà lúc nào cũng diện như con gái. Nó mê dì Hạnh như điên rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Nó chờ cho dì Hạnh súc miệng đánh răng xong, cười rất tươi hỏi:

– Có bánh mì với trứng chiên, Hạnh ăn không?

Dì Hạnh ngó tôi. Tôi nói khẽ với dì:

–Bắt nó cho năm ổ bánh mì, một chục cái trứng. Ở nhà có chuối già mang tới một nải. Hỏi xin nó mấy cái hộp quẹt luôn.

–Chi vậy?

–Đồng hút thuốc.

Dì Hạnh quay lại đáp lời thằng bé:

– Ăn chứ.

– Chờ một chút nhé, tớ về nhà lấy mang qua ngay.

Dì Hạnh dẫn theo thằng bé đúng những lời tôi nói với dì. Thằng bé có vẻ sung sướng khi được dì Hạnh nói chuyện nhiều với nó. Quả nhiên một lúc nó mang qua hai ổ bánh mì lớn, một đĩa trứng chiên, nửa chai xì dầu và nửa nải chuối già to tướng. Nó cười bảo:

– Còn bao nhiêu đó ăn đỡ. Ngày mai sẽ có nhiều hơn.

Tôi nhắc dì Hạnh:

– Dì hỏi mượn nó chiếc xuồng đi.

Dì Hạnh kiếm chuyện hỏi thăm thằng bé một lúc rồi hỏi mượn nó chiếc xuồng. Nó ngạc nhiên.

– Hạnh đi xuồng được hả?

– Không, Đông đi.

– Hạnh cần gì tôi chở đi cho.

–Đông phải ra phố có việc, với lại ra chợ để mua thức ăn. Nhà hết thức ăn rồi.

Tôi gãi đúng chỗ ngứa của nó:

– Bạn lên đây chơi, tôi mượn đi một lát rồi về trả.

– Biết chèo không?

Nó vênh mặt hỏi tôi.

–Yên chí, tôi từng biểu diễn cho xuồng lật ngửa giữa sông rồi xóc nước chạy lại như thường.

–Ngay bây giờ hả?

–Ngay bây giờ.

Nó quăng dây cột xuồng rồi đu theo nhánh cây để lên lầu. Tôi và dì Hạnh ăn bánh mì với trứng. Tôi còn bỏ thêm mấy trái chuối trong túi áo mưa. Dì Hạnh biên cho tôi những thứ cần mua trong một mảnh giấy Dì dặn:

– Đông thấy cần gì nữa có thể mua thêm.

– Bao nhiêu đây cũng ứ hơi rồi.

–Nhớ mua đèn cầy và hộp quẹt nhé. Quên thì ngủ thầm tối nữa, và nhịn đói một ngày. Cho dì gởi lời thăm nhỏ Thục, bảo rằng dì nhớ Thục quá.

Tôi chào thằng bé, bảo nó ở chơi chờ tôi về đừng ngại gì cả. Tôi biết nó chẳng mong tôi về sớm đâu và bao giờ trả xuồng cho nó cũng được, càng lâu càng tốt. Tôi nheo mắt cười với dì Hạnh rồi tuột xuồng theo nhánh cây thằng bé đu lên. Tôi mở dây cột, cầm mái dầm và chèo xuồng ra đường.

Trên con đường thường ngày xe cộ đi lại bây giờ đầy những chiếc xuồng xuôi ngược. Mọi người đều đứng trên lầu nhìn xuống đường, nhà nào không có lầu thì di chuyển theo mức nước một bộ ván cao nhất trong nhà cũng là chỗ trú ẩn của một gia đình. Họ ở đó như ở giữa một hòn đảo. Ăn uống nấu nướng trên đó, tiếp xúc đi lại bằng xuồng, chờ cho mực nước rút và mưa gió tạnh. Tôi tới

thằng nhà Thục. Nàng ngồi bó gối trên bộ ván cao nhìn ra mưa. Tôi đến làm Thục ứa nước mắt. Tôi cột xuống vào chân bộ ván hỏi Thục:

- Nhà đi đâu hết vậy Thục?
- Đi qua sông thăm bà nội rồi.
- Sao ngồi buồn quá vậy?
- Sợ.
- Sợ gì? Có gì mà Thục phải sợ.
- Bao giờ nước rút Đông nhỉ?
- Chừng vài hôm nữa.
- Sao lâu vậy? – Thục hỏi với vẻ lo lắng.

Tôi nhìn ra mưa, chép miệng:

– Mưa gió coi bộ không voi được. Nước càng ngày càng dâng cao chứ chả chịu rút xuống một tí nào.

Thục mặc áo len, nhưng hai ống quần ướt sũng nước, đầu không chải, tóc tai rũ rượi che cả khuôn mặt buồn. Xung quanh Thục là nồi niêu soong chảo, quần áo mùng mền, túm trong những bọc vải to tướng. Thục nói như khóc:

– Tự nhiên mưa lớn, rồi nước dâng tràn vào nhà. Mấy hôm ngồi mãi trên bộ ván này không đi đâu được.

– Nhớ Thục kinh khủng, bữa nay mới mượn được chiếc xuống của thằng bé si tình nhà bên cạnh nên tới thăm Thục.

Tôi thấy trên cái lò than có một nồi cơm, khói lên nghi ngút. Tôi hỏi Thục:

- Làm gì vậy?
- Nấu cơm.
- Sớm vậy, Thục đi chợ chưa?

– Má đi chợ từ sáng rồi cùng với ba và Hiền sang thăm bà nội, giao nhà cho Thục giữ.

–Thực muốn đi chơi không?

Thực chớp nhanh mắt nhìn ra ngoài trời. Trong một thoáng, gương mặt Thực sáng lên rồi Thực nói, hết sức buồn:

- Thực phải coi nhà, nấu cơm. Trưa Thực mới rảnh được.
- Bỏ nhà một lát không được sao?
- Ba về thấy bỏ nhà đi ông la chết.

–Tôi ngồi cầm mái chèo quây nước. Thực chống cằm nhìn mưa, hai giọt lệ còn đọng quanh khoé mắt. Tôi biết là Thực xúc động lắm khi thấy tôi tới, cũng như tôi mừng rỡ khi thấy Thực ngồi trên bộ ván nhìn mưa. Tôi chỉ sợ Thực phải dọn nhà đi đâu, hay qua bên kia sông ở nhờ nhà bà nội tôi sẽ không làm sao tìm ra Thực được. Bây giờ Thực ngồi đây trên bộ ván cao lè tè ngang với mực nước. Thực ngồi đó, tóc tai rũ rượi, gương mặt bơ phờ canh chừng nồi cơm đang sôi. Tôi bảo Thực:

–Ngồi đây một lát nhé. Đông sẽ trở lại. Tôi chèo xuống đi tìm mua cho Thực mấy ổ bánh mì, một hộp cá, một hộp bánh Tây, với chuối. Tôi mang về cho Thực. Trong lúc Thực ngạc nhiên thì tôi khai hộp cá mời bắt Thực ăn với bánh mì. Tôi cũng ăn với Thực, hai đứa vừa ăn vừa nói chuyện.

–Hạnh làm sao hả Đông? – Thực hỏi.

–Đang ở nhà nói chuyện với thằng bé si tình.

–Ai thế?

–Thằng bé con, công tử sữa bên cạnh nhà, có cây chùm ruột sai trái. Thực biết nó mà.

Thực nheo mắt:

– Hùng phải không?

–Gọi nó là thằng bé nên quên mất tên của nó rồi. Hình như Hùng hay “Hiếc” gì đó. – Tôi cười.

–Đông có vẻ không ưa người ta.

–Ưa mỗi một chuyện, mượn được chiếc xuống tới thăm Thực.

–Mấy hôm Đông làm gì?

–Đi tới đi lui như người sống trên hoang đảo. Nhớ Thục muốn chết. Nếu không có chiếc xuồng, chắc thế nào Đông cũng bơi tới đây.

Thục cười khúc khích. Tôi nhìn mấy cái vỏ chuối trôi lơ lờ dưới nước rồi chìm mất. Giòng nước ngầu đục. Từ đây nhìn ra thấy trắng xóa một vùng. Mưa giăng mù, gió thổi lạnh buốt.

Thục ăn nhỏ nhẹ như con mèo nhỏ. Thục ngượng trước mặt tôi. Ăn xong Thục đi tìm cái lược gỡ tóc. Nồi cơm cũng đã chín trên lò than. Tôi bảo Thục:

–Nhà như thế này còn coi làm gì. Bỏ không cũng chả ai vào. Thục đi một vòng, vui lắm những con đường tràn ngập ghe xuồng xuôi ngược như lễ hội trên sông vậy.

Thục có vẻ xiêu lòng. Tôi nói tiếp:

–Chả có ai ngó ngang gì đâu, Đông phải đi chợ Mua thức ăn, chả biết mua và trả giá cao. Thục phải mua giùm thôi.

–Lỡ gặp người quen thì sao?

–Ai để ý làm gì, gặp người quen cũng chả sao. Thục có thể nói đi nhờ xuồng ra chợ. Thiếu gì cách nói.

Thục cười:

– Chắc Đông nói dối tài lắm.

– Mấy người yêu nhau nói dối tài nhất thế giới.

Thục đỏ mặt quay đi tìm gì trong đống đồ cao như một quả núi. Một lúc Thục moi ra cái áo mưa khoác vào người, đầu đội nón lá, và không quên cầm theo cuốn sách. Lúc Thục bước qua xuồng. Thục đưa cuốn sách cho tôi và nói:

– Cuốn sách của Đông, Kim nhờ trả đây

Tôi lật cuốn sách được vài trang rất vô tình và thấy một bì thư kẹp vào gáy sách. Tôi ngạc nhiên:

– Có một bức thư?

Thục bối rối:

–Sáng hôm qua ở nhà một mình biên thư cho Đông đó, định không gửi, nhưng bất ngờ Đông tới.

–Đọc ngay bây giờ nhé?

–Thôi, về nhà hẵng đọc.

Tôi sung sướng nhét cuốn sách vào trong túi áo mưa. Thục ngồi trước mũi xuồng, tôi mở dây cột, chống xuồng ra ngoài. Thục có vẻ thích thú khi được đi ra ngoài. Nàng ngồi ngược mắt nhìn khắp nơi. Mưa rớt trên chiếc nón lá của Thục lộp bộp. Thục mỉm cười hỏi:

– Đông có lạnh không?

Tôi lắc đầu, cho xuồng đi lướt lên các ngọn cây khiến Thục hốt hoảng:

– Coi chừng, ở đây có mấy cây cao lắm, vương xuồng à.

– Ăn nhằm gì, Đông chèo xuồng từ năm còn học tiểu học ở trường làng.

– Đông giỏi ghê nhỉ.

– Thục cứ ngồi yên, đừng sợ chi cả.

– Lỡ xuồng chìm thì sao?

– Chìm sao được mà chìm.

– Đông biết lội không?

– Lội từ đây ra chợ trong nháy mắt.

Thục thích thú cười. Tôi nhìn nụ cười của Thục như tan trong mưa. Chiếc xuồng lướt trên mặt nước, thành phố bây giờ như một con sông lớn. Nước muôn trùng, chỉ có những ngọn cây và nhà cửa thì vươn cao trên mặt nước còn công viên đường phố, những nơi chốn quen thuộc hàng ngày đều chìm sâu dưới đáy nước. Những tấm bảng chỉ tên đường buồn bã mắc trên trụ điện ở mỗi ngã tư cũng lem ố nước mưa. Tôi nhắm hướng chợ chèo xuồng về phía đó trong khi tất cả mọi người xê dịch qua lại, dong xuồng như những con thoi.

– Đông nhớ chợ ở đâu không?

– Nhớ chứ.

–Coi chừng đi lạc, nước mênh mông, Thục chả nhận ra chợ ở hướng nào.

–Đi lạc lại còn vui hơn nữa lo gì.

–Phải về nhà, không sẽ bị ăn đòn. Ông già giận dám trối gô lại ném xuống sông lắm à.

Tôi bật cười sau câu nói của Thục. Nước mưa ràn rụa quanh mặt, nhưng tôi không cảm thấy lạnh. Thục nghịch nước bằng cách thòng hai chân xuống quây cho mặt nước nổi sóng. Hai chân Thục trắng hồng giữa đám lục bình xanh trôi lơ ngơ với đủ đồ vật vô chủ. Thục quay lại cười:

- Có khi nào nước cuốn mình trôi luôn ra biển không Đông?
- Có chứ, nếu mình muốn.
- Trôi ra biển rồi về được không?
- Về làm gì, tìm một hòn đảo nào đó sống tới già. – Tôi cười.
- Ghê quá, Thục không dám đâu.
- Bây giờ mình chèo ra biển nhé.

Thục tưởng thật, hốt hoảng –Đông đừng có đùa, nó trôi thật thì chết luôn.

- Thục không dám trốn à?
- Làm gì mà phải trốn?
- Thương nhau cha mẹ không gả thì đi trốn chứ còn sao nữa.

Thục tạt nước về phía tôi, ngượng ngùng nói:

- Đông không nói vậy thì sống không được sao?
- Không, nhưng đó đâu phải nói vậy.
- Còn gì nữa mà không vậy.

Tôi dùng mái chèo búng nước lên cao như một cây pháo bông vừa nổ tung ra giữa trời cho Thục lác mắt chơi. Và tôi buông ra một câu triết lý:

- Tình yêu bao giờ cũng đúng.

- Nhưng ai yêu ai.
- Thục ngó xuống dòng nước sẽ thấy ai yêu ai.

Thục giả vờ cúi xuống nhìn dòng nước rồi cúi gằm mặt luôn không ngước lên vì Thục ngượng khi phải nhìn tôi. Mưa bão không lớn, nhưng cứ ray rất sướng này này qua ngày khác. Chợ họp dưới mưa gió và trong một bầu trời rét căm căm. Những chiếc xuồng lớn nhỏ neo lại, đậu kè sát nhau. Người mua cũng như người bán đều đi xuồng, tiếng nói tiếng cười, tiếng cãi vã nhau trong trường hợp đặc biệt này lại là điều thích thú. Tôi cho xuồng vào đám đông, móc túi lấy mảnh giấy di Hạnh biên đưa cho Thục. Tôi và Thục lựa thức ăn, trả giá. Tôi cười nói nhỏ bên tai Thục:

–Mong cho nước ngập mãi như thế này để mỗi ngày tới kêu Thục đi chợ.

Thục ứ ứ trong miệng. Mặt tôi bị vương bởi những cọng tóc của Thục. Tóc Thục vẫn thơm, càng ướt càng có mùi hương đặc biệt. Tôi nói để trêu Thục:

- Tóc Thục thơm quá, chắc trong mưa có nước hoa.

Thục ngáy tôi nói:

- Đông đừng có đùa giữa chợ làm người ta trông thấy đấy.

Thục ngượng ngùng mua nhanh một món đồ rồi kêu tôi chèo xuồng sang chỗ khác. Quanh quẩn một lúc Thục cũng mua xong những thứ di Hạnh dặn. Tôi đưa Thục về ngang qua công viên. Cây đa già đã tróc gốc chìm mất trong nước. Công viên chỉ còn thấy được cái cổng cao. Mấy cây dương liễu cũng không còn. Thục kêu lên mấy tiếng ngạc nhiên rồi nhìn quanh với đôi mắt u buồn khuất dưới chiếc nón lá. Tôi không muốn thấy Thục buồn chút nào. Tôi mong được chèo xuồng đưa Thục đi mãi như thế này, dưới trời mưa.

–Tại sao cây đa già và mấy cây dương liễu biến mất trong công viên hả Đông?

–Chúng bị nước cuốn, gió đưa làm cho tróc gốc.

–Rồi công viên đâu còn gì nữa.

–Còn những cái ghế đá, chỗ ngồi cũ của mình. Những thứ ấy thì không trôi dẫu được.

Thục bỗng cười hỏi:

–Đông nhớ ông xích lô không. Bữa trời mưa lần đầu tiên Đông rượt theo xe của ông đó!

–Nhớ chứ, ông ấy già rồi mà khoẻ ghê, Đông đạp muốn đứt hơi mới theo kịp ông.

–Bữa đó chắc ông xích lô cho là hai đứa điên nặng. Nghĩ lại buồn cười ghê.

Tới nhà Thục, ba má Thục vẫn chưa về. Tôi và Thục ngồi nói chuyện trên bộ ván. Thục kêu lạnh khi bỏ áo mưa ra. Thục đốt than trong lò để trước mặt, hơ tay áp vào má xua cái lạnh. Tôi ngồi nhìn Thục, nhìn những sợi tóc mai ướt nước của Thục mà cảm thấy một niềm thương yêu tràn ngập dâng lên. Tôi nói:

–Dì Hạnh bảo nếu trường hợp nước mưa chưa rút trong ngày mai, Thục hãy tới đằng ấy ở.

–Bỏ ba má với nhỏ Hiền ở đây à?

–Nói như vậy là nói chung đấy Thục có thể đi với cả gia đình Thục.

–Đồ đạc mang đi làm sao được.

–Đông mượn xuồng thẳng bé chở trong một buổi sáng là xong ngay.

Thục ngồi cười. Hai má Thục dần dần ửng hồng lên vì hơi nóng từ lò than bốc ra.

– Sao mà ngồi cười hoài vậy? –Tôi hỏi.

– Để Thục về hỏi ý kiến ba má Thục xem sao.

– Sáng mai Đông tới nữa nghe.

Thục nhìn tôi chớp mắt chứ không nói. Tôi nhảy xuống xuồng. Trước khi ra về tôi nói với Thục:

– Đưa tay cho nắm một chút.

Thục tròn mắt:

- Chi vậy?
- Xem coi ấm chưa.
- Đông kỳ quá hà.

Thục giấu hai bàn tay về phía sau, cười:

- ấm rồi, khỏi phải xem nữa.
- Nhưng Đông muốn nắm hai bàn tay chứ không tin.
- Tin đi. Thật mà.
- Không nắm tay, Đông sẽ không bao giờ tin.

Thục ngượng ngùng đưa hai bàn tay ra phía trước mặt, rụt rè nói:

- Đông nắm một tí nhé.
- ừ.

Nhưng khi nắm được bàn tay của Thục xong, Đông lại hỏi:

- Nắm lâu không được à?
- Đã bảo một tí thôi, nắm lâu làm gì?

Tuy nhiên Thục vẫn để yên hai bàn tay cho tôi nắm. Mặt Thục đỏ như gấc chín, đồng thời hai mắt Thục nhắm lại. Tôi cầm hai tay Thục, hai bàn tay mềm mại và ấm áp vô cùng. Tôi nhìn rõ gương mặt Thục trước mặt tôi, bờ môi đỏ ướm, hai mắt nhắm dưới hai viền mi dài, đen láy, mũi Thục thở nhẹ, cánh mũi phập phồng. Bỗng Thục mở bừng mắt ra, rụt hai bàn tay về:

- Đông nắm lâu quá.

Tôi lúng túng cười:

- Thục mở mắt sớm quá.
- Chứ nhắm hoài để Đông nắm hoài sao. Khôn hả?
- Thôi về.

- Cúi chùng lạc đường đầy

Thục ngồi trên bộ ván gỗ theo tôi. Mưa tới tấp bắn tung vào mặt tôi lạnh buốt. Bây giờ ra khỏi nhà Thục, rời hai bàn tay ấm áp của Thục tôi mới thấy lạnh. Cái lạnh như từ đâu kéo ập tới, lướt trên da thịt. Tôi phải chèo thật mạnh cho xuồng đi nhanh. Gió vạt những ngọn cây ngả nghiêng, tôi quay lại nhìn thấy ngôi nhà Thục nằm trên mặt nước bao la muôn trùng.

Về nhà tôi ngạc nhiên vì thấy Khôi đang đứng nói chuyện với dì Hạnh trước bao lơn. Thằng bé Hùng mặt mũi buồn xo đi qua đi lại có vẻ nôn nóng. Tôi cười đưa tay vẫy Khôi rồi gọi thằng bé trả xuồng. Tôi nói cảm ơn nhưng Hùng chẳng buồn đáp lại. Nó chỉ khẽ liếc dì Hạnh rồi bực tức nhảy xuống xuồng chèo về nhà. Tôi cười lớn. Chiếc xuồng của Khôi buộc dây trông chừng trên mặt nước và những giọt mưa lạnh buốt. Tôi mang thức ăn lên cho dì Hạnh và hỏi không:

- Tới bao giờ đấy bạn?

- Mới tới được một lúc.

- Có gì lạ không?

– Nước và nước bao la trong tỉnh lỵ, thế thôi. à, tao không thấy thằng ăn đầu cà.

– Sợ nó về nhà nó trên vườn. Lụt như thế này chắc vườn trái cây của nó tiêu tan.

– Mình hết đi ăn trái cây nữa được rồi. Hôm qua tao gặp Kim, Uyển, chả hiểu hai bà mượn đầu được chiếc xuồng chèo cà khêu trước nhà tao, chút xíu nữa là trôi luôn ra sông.

- Mày có ghé cà phê Thủy không?

- Đóng cửa cả ngày, mày ở nhà Thục về hả?

- Tao đi chợ.

- Đừng giấu bạn. Hạnh nói cho tao nghe rồi.

Tôi đưa mắt cho dì Hạnh, dì tỉnh bơ cười tôi nói:

- Tại Đông mượn xuồng người ta đi lâu, chứ còn tại sao nữa.

–Đó là một cái cơ nhỏ. Nó thấy dì đứng nói chuyện với Khôi, phen này nó ức bể bụng mất.

–Thằng bé nào Đông? – Khôi cười hỏi.

Tôi đáp:

–Thằng bé vừa về đó, nó mê dì Hạnh như điên đảo. Bạn không tể nhị chút nào, nó đón đường bạn cho ăn dao đây, coi chừng.

Khôi cười trách dì Hạnh:

– Ai kêu Hạnh không nói trước.

–Ăn nhầm gì, Đông phịa chuyện, đã chắc gì đúng như thế mà Khôi tin. – Phịa sao mà phịa. Nó tức dì thật mà. Nó hầm hầm bỏ về dì không thấy sao?

–Nó tức Đông thì có.

–Nó hận dì. Anh chàng về nhà ca một ngàn lần bản “Hận tình đen bạc”. Dì bên này thủ sẵn mấy viên thuốc cảm kéo nhảy mũi cả ngày.

–Đông phịa chuyện quá trời. Nó còn bé mà biết gì. Nó rất tốt bụng, thế thôi.

–Nó mê dì, không đúng Đông sẽ đi bằng đầu.

Tôi và Khôi ngó nhau cười làm dì Hạnh ngượng. Dì bê thức ăn đi chỗ khác. Bảo tôi mang cho dì con dao. Dì lui cui làm thức ăn để sửa soạn bữa cơm.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, thấy đã hơn mười giờ. Thời gian đi nhanh ghê. Tôi và Khôi đứng nói chuyện nhìn ra mưa. Khôi chép miệng:

– Chẳng biết bao giờ nước rút.

– Hình như càng ngày nước càng dâng cao thêm. Nhà mày ra sao?

– Di chuyển sang ở nhờ nhà bên cạnh.

– Có chật chội lắm không?

– Vừa.

– Mày sang ở đây với tao.

–Không được, đi thì phải đi cả, tao bỏ đi nếu có chuyện gì bất ngờ thì sao?

–Đi cả nhà cũng được. ở đây còn phòng trống mày thấy không. Tao và dì Hạnh mấy hôm ngủ chung phòng, dì Hạnh sợ ma không dám ngủ riêng.

–Nếu được ở đây chắc nhỏ Xuyên thích lắm. Nó ở đằng đó tội ghê. Con trai như mình ở đâu chả được.

–Mày đưa cả nhà sang đây đi. Mấy hôm định ghé mày mà không biết làm sao đi được. Chả lẽ lấy chiếc xe đạp ra làm xuồng bơi.

Khôi cười. Tôi nói:

–Thục cũng cục lắm. Sáng nay tao mới đưa nàng ra chợ, đi lòng vòng mua thức ăn. Mấy hôm Thục bảo không hề ra khỏi bộ ván. Trông Thục như con mèo uớt.

–Sao không bảo Thục tới ở với Hạnh?

–Thục chưa có quyết định, còn phải xin ông già.

Khôi đưa tôi điếu thuốc. Hai đứa mỗi lửa, rít khói. Tôi thêm một ly cà phê sữa nóng vô cùng. Tôi vào phòng mình mang cây đàn ra. Khôi đàn hay hơn tôi nhiều. Tôi giao đàn cho Khôi rồi bảo dì Hạnh:

– Dì muốn nghe bản nào Khôi hát cho nghe.

– Cành hoa trắng.

– Dì chỉ có bản ruột là “Cành hoa trắng”. Khôi hát đi – Tôi bảo Khôi.

Khôi ghéch chân vào lan can. Tay búng mấy sợi dây đàn, hát. Giọng Khôi trầm ấm, tan vào trong tiếng mưa rơi nghe thật buồn. Khôi hát liên tiếp mấy bài mà không biết chán. Dì Hạnh khen Khôi hát hay và hứa nếu Khôi ở lại ăn cơm sẽ được thưởng một châu cà phê. Tôi nói:

– ở lại chứ sợ gì, Khôi!

– Thì ở lại.

Tôi bảo dì Hạnh:

– Nhưng dì phải nấu cơm nhanh lên chứ, đói bụng đến nơi rồi.

– Đông phải phụ một tay mới nhanh được. à, sao không bảo Thục tới chơi?

– Thục phải coi nhà.

– Sợ cái nhà trôi đi mất hay sao?

– Thục sợ bị ba la. Nhỏ ấy cái gì cũng sợ.

Tôi nhảy tới phụ với dì Hạnh lật rau. Khôi vẫn ôm đàn đứng hát. Dì Hạnh thoăn thoắt trong công việc, còn tôi vụng về bên những cọng rau không biết ngắt đoạn nào. Dì Hạnh chê tôi:

– Đông dở quá, ngắt lấy những lá gần ngọn thôi. Những lá dưới gốc bỏ đi. Đúng là con trai, chả biết gì hết.

Tôi cười:

– Không biết khỏi phải lo. Công việc này của con gái mà.

– Lo lần, nữa về phụ với vợ chứ.

– Con trai chỉ biết làm kiếm tiền mang về cho vợ thôi. Về nhà phải có cơm ăn, không thì chết.

– Chà nói nghe ghê, nhưng ngó Đông thấy phát ra tướng... sợ vợ rồi.

Tôi và Khôi bật cười. Dì Hạnh thấy tôi làm chả nên việc gì bèn đuổi tôi đi chỗ khác. Tôi rủ Khôi vào phòng. Hai đứa ngồi hút thuốc tán gẫu chờ dì Hạnh sửa soạn bữa cơm. Tôi bỗng nhớ tới ả:

– Tại sao ả lại đi mất nhỉ?

– Tao cũng đang ngạc nhiên về chuyện này.

– Có thể nó về nhà nó thật.

– Hình như nó đang buồn.

Tôi cười:

– Nó mà biết buồn, họa chẳng trời sập đến nơi. à, mấy hôm trời mưa bão, nước ngập lụt, chắc tại nó.

Khôi không cười được. Nó thở ra một ngụm khói:

– Không khéo, nó hiểu lầm tao.

– Chuyện gì?

–Chuyện của Phiến. Tao vừa gặp Thủy, nó bảo có gặp ả trước hôm mưa bão ở quán cà phê. ả than buồn và định đi xa rất lâu.

–Nó bỏ thi à?

–Có thể lắm.

–Không thi thì nó làm cái gì?

–Đối với một kẻ chán đời, có nhiều chuyện để làm lắm. Hoặc sẽ không làm gì cả.

–ả nó không tệ đến hiểu lầm bạn bè đâu.

–Tình cảm là một điều không thể đoán trước được.

–Nhưng ả nó không đến nỗi tệ là hiểu lầm mày. Chuyện chỉ do Phiến gây ra mà thôi.

–Tao nghĩ là không do ai cả.

–Phải tìm cho ra ả, khuyên nó đừng bỏ thi.

–Nó đi Sài Gòn thì biết đâu mà tìm?

Tôi cảm thấy có một cái gì đang tan vỡ giữa Khôi và ả thật. ả yêu Phiến ngấm ngấm, trong khi Phiến chỉ xem ả như một người bạn trai, học cùng lớp. Từ lúc Nhân bỏ đi lấy chồng giữa năm đệ nhị, Khôi như một người mất hồn, nó cúp cua liên miên, tưởng đâu nó phải ra khỏi trường, may Khôi học khá trong lớp nên được một vài giáo sư đề nghị giữ lại. Và Khôi sau những ngày lang thang chán nản đã trở lại trường sửa soạn cho kỳ thi. Phiến yêu Khôi qua mối tình khói sương tan vỡ đó. Khôi không biết, hoàn toàn không biết cho đến khi nhận được bức thư đột ngột của Phiến. Bức thư không có gì quan trọng, nhưng từ đó Khôi hiểu Phiến đã yêu mình. Khôi còn đang phân vân không biết phải đối xử ra sao thì có lẽ ả biết chuyện. Tôi chơi thân với Khôi hơn ả, nhưng trước một sự rạn nứt giữa tình bạn như thế quả là điều đáng buồn. Tôi muốn gặp ả, ngày thi đã gần kề. Chúng tôi có mấy đứa chơi với nhau. Năm

nay tôi không muốn có một đứa nào bỏ thi vì chuyện tình cảm của một thời mới lớn.

- Mà tính sao, Đông?
- Cũng chỉ còn một cách là gặp ả giải thích cho nó biết thôi.
- Rồi đối phó với Phiến ra sao?
- Bình thường.

– ừ, có lẽ mọi chuyện đều phải bình thường mới sống được. Nhưng ta buồn quá. Thi xong chưa chắc đã học nổi nữa.

Tôi đùa:

- Cưới vợ chẳng?
- Không bao giờ. Nhưng buồn quá sẽ đi lang thang.

Tôi không nói gì, trong lớp những đứa cùng tuổi với tôi và Khôi đều thốt ra một câu tương tự như thế khi chán nản, hay khi bị phạt. Tôi không nghĩ đó là một cách giải quyết đời sống. Con trai có nhiều chuyện để làm. Và mỗi đứa có thể nhìn xuống cuộc đời bằng mọi cách. Tôi không có ý định như Khôi. Tôi chỉ mong, nếu không tiếp tục học nữa thì xin vào tập sự trong một tòa soạn báo. Tôi không nghĩ mình sẽ thành một nhà văn, nhà thơ, nhưng được cầm viết sẽ sung sướng hơn khi được diễn tả một cách thành thật những điều mình nghĩ.

- Rồi không biết bọn mình sẽ ra sao?
- Lớn lên một chút, thấy đời sống buồn như một câu thơ.

Tôi nói Khôi:

- Đời sống ôi buồn như cỏ khô chẳng?
- Như thế đấy

Tôi nhìn ra ngoài mưa. Mấy ngày liên mưa cứ ào ạt một lúc rồi vơi dần, chỉ còn những hạt nước nhỏ kéo dài xuống lát phát trong một khoảng không gian mù đục. Gió lạnh buốt thổi lồng lộng trên các hàng cây, nước không thấy rút xuống trên những con đường mênh mông trắng xóa. Tỉnh lý chỉ vui mắt khi có những phiên chợ họp bằng xuồng với đám người áo toi nón lá, những cảnh

xuông xuôi ngược thay cho xe cộ ngày xưa. Còn thì buồn rũ rượi như cây lá nghiêng đổ, nhà cửa xiêu vẹo, nước ngập trước mắt người, cuốn súc vật trôi lên đênh. Tôi không biết Thục đang làm gì. Tôi hình dung ra khuôn mặt u sầu của Thục, đáng ngồi bó gối nhìn ra ngoài trời trên bộ ván ngấp nghé nước đục ngầu. Tôi nhớ Thục quá. Nhớ như chưa bao giờ được nhớ thương như vậy.

– Chuyện mày và Thục như thế nào rồi?

– Vui lắm.

– Vui tới bao giờ?

–Vui mãi, sáng hôm nay tao đưa nàng đi vòng quanh tỉnh lỵ. Bây giờ thì Thục chắc đang ngồi bó gối nhìn mưa.

Tôi cười, ném mẩu thuốc tàn qua cửa sổ. Đốm sáng lướt vào trong những giọt mưa giăng đầy rồi mất hút. Tôi thấy những đỉnh cây ào ào trút lá xuống, gió đưa lá bay tan nát khắp một khoảng không. Hơi lạnh như rúc vào cổ áo. Tôi rùng mình:

– Thèm ngồi quán quá Khôi à.

– Chiều nay tìm một quán nào còn mở cửa mà tới.

– Quán nào?

– Chắc có chứ, uống cà phê trong hoàn cảnh này mới thú.

– Sáng mai hy vọng nước sẽ rút bớt.

– Mày sẽ thấy vẻ mặt của tỉnh lỵ tiêu điều như một thành phố chết.

Tôi im lặng với nụ cười của mình. Mưa bỗng tạt vào cửa sổ, những giọt nước bắn vào mặt tôi lạnh buốt.

Tôi bảo Khôi đóng cửa sổ lại, bật đèn trong phòng lên. Nhưng tôi bỗng nhớ ra là mấy ngày nay tôi và di Hạnh sống trong bóng tối. Điện đã cúp, tôi bật cười nói với Khôi:

– Tao học bài không vô vì trí nhớ quá tồi.

–Mày chỉ nhớ một thứ, một cái tên là Thục. Thục đây cả trong tâm trí mày rồi còn nhớ gì được nữa.

Tôi cười lớn, bật diêm châm vào cây đèn cầy gắn trên bàn. Những cuốn sách bập bùng dưới ánh nến tù mù chao ngả. Tôi thấy ớn đến tận cổ những môn học. Rồi vài hôm nữa tôi đi thi. Thấy mơ hồ nhiều biến đổi như sáng ra nhìn mực nước dâng cao trên những con đường. Khôi lại ôm lấy cây đàn. Bây giờ giọng Khôi nghe như nó sắp khóc. Tôi nằm lăn xuống giường im lặng nghe Khôi hát. Ngọn nến bập bùng soi bóng Khôi ngã dài trên bức tường, gương mặt Khôi hồng lên, mái tóc rũ xuống. Tôi nghĩ con trai lớn lên đứa nào cũng có một nỗi khổ riêng. ở tôi và Khôi, nỗi khổ có lẽ gần gũi nhau nhất.

Mưa rơi từ nghìn xưa. Mưa rơi về nẻo mờ

Mưa đem sầu thiên thu đến cho ta.

Mưa đi từ tuổi thơ. Mưa theo cuộc tình tơ.

Mưa rơi bạc đầu ai mong nhớ mưa...

Dì Hạnh bỗng đứng trước cửa phòng gọi lớn:

– Cơm xong rồi, mời hai nhà nghệ sĩ.

Tôi nhìn Khôi, nó buông đàn ngưng vội tiếng hát chạy ra. Dì Hạnh trải chiếu dưới gạch dọn cơm thật ngon mắt với những thứ rau tươi lặt lúc nãy. Ba người ngồi vào cùng ăn với nhau. Dì Hạnh từ trong bếp ra nên gương mặt ửng đỏ vì lửa. Tôi nói:

– Chiều nay đi đi uống cà phê không?

– Trời mưa bão ngập lụt thế này quán nào mở cửa.

– Khôi bảo có.

Khôi nói:

–Thế nào cũng có, phía bên cầu. Nước bên đó dâng ít hơn, có một vài nhà không bị ngập.

–Đi bằng gì?

–Xuống của Khôi.

Dì Hạnh thích thú nói:

– Tôi rủ Thực đi với.

Khôi ngó tôi cười:

– Hạnh khỏi phải dặn Đông, bốn phận của “chàng” mà.

Chúng tôi ăn cơm trong tiếng mưa rả rích. Gió vi vút ngoài hàng cây. Gió đây hơi nước và buồn như những ngày mùa đông thật sự. Thằng bé có lẽ hết giận dì Hạnh nên chèo xuồng qua đứng dưới lan can gọi ới ới. Dì Hạnh nhồm đậy, hỏi vọng xuống:

– Gì thế?

– Hạnh ăn chùm ruột không?

– Ăn.

– Tôi ném lên nhé.

– ừ, ném đi.

Thằng bé ném một túi chùm ruột và muối ớt lên. Tôi ngó Khôi nheo mắt cười. Dì Hạnh hỏi:

– Sao cho nhiều thế, bộ đồn nguyên cây hả?

– Cây chùm ruột bị gió làm gãy ngang rồi. Bây giờ chìm trong nước mất tiêu, nhưng tôi hái được nhiều trái lắm.

– Thôi bao nhiêu đây đủ rồi.

– Hạnh rảnh không?

– Đang ăn cơm.

– Ăn xong tôi đưa ra phố chơi nhé.

Dì Hạnh cười:

– Trời mưa bão mà đi chơi làm gì, lạnh cóng tay chân hết.

– Không ăn nhằm gì đâu, đi dưới mưa vui lắm.

– Không đi được đâu.

Thằng bé có vẻ buồn, nó im lặng không nói gì nữa. Dì Hạnh cũng ngồi xuống tiếp tục bữa cơm. Tôi đoán thằng bé đã chán nản bỏ về.

Tôi trêu dì Hạnh:

- Người bạn láng giềng của dì Hạnh tốt bụng quá.
- Người ta cho ăn mà còn trêu.
- Cây chùm ruột gãy chắc nó buồn lắm.

Bữa cơm xong, dì Hạnh rửa chén. Dì vấn tóc lên cao bằng một mảnh vải lụa màu tím. Dì tươi mát trong những giọt mưa đùa bên ngoài cái bao lơn rộng. Tôi và Khôi ngồi hút thuốc. Dì Hạnh rửa chén xong pha cà phê. Ba người ngồi xung quanh cái bàn nhỏ trước cửa phòng. Dì Hạnh lại bắt Khôi hát. Khôi nhăn mặt cười:

- Vừa cho ăn no lại bị đầy.

–Khôi hát hay quá, khối cô mê đấy. Hôm nào Hạnh giới thiệu cho. Khôi cười cười. Dì Hạnh bảo:

–Hát bài “Thuyền viễn xứ” Khôi nhé. Bài này Hạnh nghe Khôi hát từ kỳ hè năm ngoái

- Hạnh nhớ dai ghê.

- Nhớ chứ, người nào nhớ dai chắc khổ lắm phải không?

Tôi cười:

- Nhớ dai là biểu lộ sự chung tình. Con gái cần phải nhớ dai.
- Còn con trai thì cần phải mau quên hả?

Tôi tránh cái nhìn của dì Hạnh. Khôi dạo đàn và hát bản mà dì Hạnh thích:

Chiều nay sương khói lên khơi

Thuyền dương rủ bóng tôi bồi

Làn mây hồng pha dáng trời

Sóng Đà Giang thuyền qua xứ người

Thuyền ơi viễn xứ xa xưa

Một lần qua dạt bến lau thưa

Hò ơi giọng hát thiên thu

Suối nguồn xa vắng chiều mưa ngàn về...

Giọng hát của Khôi như hòa lẫn vào trong tiếng mưa. Buổi chiều buồn quá, không ai thấy được nắng trong một bầu trời đầy mưa bão thế này. Và một ngày nữa sắp sửa chấm dứt. Tôi mong nhìn thấy mực nước rút dần xuống và thềm nghe lại tiếng reo của hàng nhạc ngựa trong những buổi trưa lồng lộng gió mùa hè. Những con đường thanh thang trong tỉnh lỵ này, những con đường của học trò đó, sau cơn bão dữ, phượng có còn tươi trên cành hay rụng rơi tan nát trên xác nắng. Khôi hát buồn quá Khôi ạ, tôi muốn quay đi để đừng nghe tiếng hát, để đừng nhớ Thục. Nhưng tôi biết rõ hơn bao giờ, tôi đang nhớ Thục đến lịm người.

Chương 9

Mưa bão rồi cũng dứt, nước rút khỏi tỉnh ly từ bao giờ tôi không hay. Những hôm đi thi qua vài con đường cây cối ngả nghiêng buồn thê thảm tôi cũng không đủ thì giờ chú ý tới. Khôi cũng ít nói chuyện với tôi, hai đứa thi khác trường. Tôi cũng không gặp ả, chỉ gặp những đứa cùng lớp tỉnh cò thi cùng phòng. Rồi những ngày thi cũng qua trong mệt mỏi và lo âu. Tôi gầy bài toán hóa học một cách oan uổng nên không hy vọng nhiều. Sáng nay, một ngày mới. Tôi thức dậy và nhớ ra những ngày thi héo hon đã qua. Tôi có thể đứng bên cửa sổ nhìn ra hàng nhạc ngựa, nhìn thấy bóng mặt trời lên ửng đỏ một phía trời. Chuyển xe lửa đã vừa chạy qua xong, tiếng còi của nó như còn vang mãi trong buổi sáng rơi rắc những giọt sương mù chưa tan trên cây lá xanh biếc. Một ngày của đầu tuần lễ. Và hình như đã sang một tháng khác rồi. Tôi thành thoi dỗi lại trong trí nhớ, và thành thoi nghĩ một chút về ngày mai. Tôi không dừng dưng lắm, mà cũng không lo âu lắm với kỳ thi. Nếu tôi đậu thì lên lớp để sửa soạn cho một năm thi khác, rồi rồi trường, rồi tỉnh ly trầm lặng u buồn này để đi nơi khác. Nếu tôi rớt (dù sao cũng thấy nhói trong lòng một chút) có thể tôi sẽ ngồi lại lớp cũ một năm nữa. Cũng có thể rồi tôi chẳng đi đâu hết. Tôi ở đây, tỉnh ly nhỏ bé đầy tràn kỷ niệm này cho tới một ngày không còn ai, không còn người quen thuộc nào. Tôi nghĩ tới dì Hạnh và Thục. Dì Hạnh, có lẽ là người bỏ đi trước nhất.

Tôi xuống nhà, dì Hạnh đã lo xong bữa ăn sáng. Lúc tôi rửa mặt trong phòng tắm dì nói ở bên ngoài:

– Hôm nay Đông thành thoi rồi đó.

Tôi cười nhỏ, lắng nghe tiếng con chim nào hót trong khóm lá phía sau nhà. Tiếng chim trong như tiếng những giọt sương rơi. Dì Hạnh mở nhạc và nói lớn:

– Đông thích ăn gì ngày hôm nay?

– Dì cho ăn thứ nào cũng được.

– Hôm nay phải đãi Đông chứ. à, chiều nay bà giúp việc lên đây. Mai mốt mình có những bữa ăn đằng hoàng hơn.

– Dì nấu ăn cũng ngon chán.

– Dì đâu sánh được với bà giúp việc dì còn học ở bà ấy mà.

Tôi ra đứng trước mặt dì Hạnh cười:

– Để sửa soạn theo chồng hả?

Dì đỏ mặt:

– Đông cứ nhớ mãi một chuyện đó. Coi chừng sáng hôm nay Thực đến chơi đấy, liệu mà giữ mồm giữ miệng.

Tôi ngồi xuống ghế. Tôi và dì Hạnh ăn một bữa ăn sáng vui vẻ và thanh thoi nhất trong những ngày sau kỳ thi. Dì nói:

– Hôm nay mới thấy được mặt trời. Chắc một ngày đẹp.

Tôi nói:

– Hôm nay Khôi bao chúng ta đi cine. Ngon chưa?

– Bao giờ.

– Buổi chiều.

– Khôi hy vọng hơn Đông không?

– Khôi làm hoàn toàn cả, không gãy môn nào. Phải nói là Khôi nắm chắc mảnh bằng trong tay. Đông hy vọng năm mươi phần trăm. Coi như là tuyệt vọng.

– Như thế cũng có thể đỡ lắm chứ, điểm mấy môn kia bù qua.

– Đông chả chán đời đâu, dì đừng an ủi. Rót hay đậu cũng chỉ thay đổi một chút thôi, dì ạ.

Tôi lấy phin ra khỏi ly để quây cà phê. Hôm nay có cà phê mới, mùi thơm nghe thấy lạ. Dì Hạnh cười nói:

– Đông uống thử xem cà phê mới có ngon không?

Tôi uống thử một ngụm, khen:

– Ngon tuyệt, nghe mùi cũng biết ngon rồi.

– Đố Đông ở đâu đấy?

– Dì mua ngoài chợ chứ đâu?

– Sai, chợ này không có cà phê ngon như vậy.

– Chứ ở đâu?

– Uống thêm vài ngụm nữa rồi cho nói thêm một lần nữa xem có đúng không?

Dì Hạnh cũng cho đường vào ly mình. Dì uống chậm chạp và nhìn tôi cười mỉm. Tôi uống thêm vài ngụm cà phê theo lời dì nhưng không đoán ra được cà phê ở đâu. Dì làm tôi bất ngờ:

– Thục mang tới đây.

– Thục.

– Thục có người quen đi Buôn Mê Thuột. Thục gửi mua và dành cho Đông cả ký lô, tha hồ mà uống tới chết.

– Thục tới đây bao giờ, dì?

– Chiều hôm qua, lúc Đông chưa về. Thục nói sáng nay có thể Thục sẽ tới chơi.

Tôi nhớ lại bức thư đã gửi cho Thục trước ngày thi. Bức thư tới hôm nay vẫn chưa được Thục trả lời. Tuy nhiên tình cảm của Thục đối với tôi cũng không có gì thay đổi. Thục thường tới đây chơi với dì Hạnh trong những hôm tôi đi thi, nhưng tôi chưa nghe Thục nói gì. Một sự im lặng làm tôi e dè.

- Thục cứ hỏi thăm Đông xem làm bài được không.
- Dì cứ bảo là cầm chắc cái rớt trong tay.
- Thục không tin.

Tôi cười, lên phòng thay quần áo với ý định ra phố xem gặp đứa nào để hỏi thăm ần. Lúc trở xuống dì Hạnh ngạc nhiên hỏi:

- Đông định đi đâu?
- Đi một vòng, lâu quá không đi phố.
- Đưa dì đi chợ luôn. Nhưng Đông về sớm nhé, sợ Thục sẽ tới trong lúc mình đi vắng đó.

Dì Hạnh sửa soạn, trong lúc tôi dắt xe ra ngoài cổng. Tôi đưa dì tới chợ và ra ngay quán cà phê của Thủy. Tôi gặp Phiến ở đây một cách bất ngờ. Phiến đang ngồi nói chuyện với Thủy, thấy tôi Phiến cũng ngạc nhiên. Phiến hỏi:

- Đông, đang nhắc về Đông đây. Thi thế nào?
- Rớt.
- Chưa có kết quả mà rớt nỗi gì.
- Làm bài không được thì rớt chứ đâu sao nỗi.

Thủy nhìn tôi. Vẫn cái nhìn e dè như ngày nào. Phiến cười:

– Hai đứa định đi về quê chơi ít hôm. Tỉnh lỵ bắt đầu có những ngày buồn thảm rồi đó.

- Máy cô cũng biết buồn nữa sao?
- Buồn muốn khóc được vậy.

Tôi ngồi xuống ghế. Thủy có vẻ buồn thật sự. Bây giờ Thủy đã biết rõ tình cảm giữa tôi và Thục. Thủy hỏi, một cách ngượng ngùng.

- Thục ra sao anh Đông?
- Lâu, tôi cũng không gặp Thục.
- Thủy cũng vậy, từ hôm bão vào tỉnh cho đến bây giờ.

Tôi châm điều thuốc, mời lửa trong lúc hỏi Thủy:

- Thủy có vẻ buồn, định về quê thật à?
- Thật chứ, hai đứa đang bàn với nhau thì Đông tới.

Tôi cười:

- Có tôi tháp tùng theo không?
- Không, anh về quê rồi bỏ người đẹp lại cho ai. Thục giận tụi này chết.
- Đông đùa đó Thủy, xa làm sao được nhau, vắng một chút đã tưởng trái đất này đảo lộn ngay mà nói nghe gay go lắm.

Tôi nheo mắt bảo Phiến:

–Đừng tưởng suy bụng ta ra bụng người. Trưa nay Khôi tới nhà tôi đây. Chả hiểu húng nổi gì anh chàng đòi bao tất cả đi cine.

–Chắc là hy vọng đậu.

–Ừ, Khôi làm cậu tú là cái chắc.

Phiến chớp mắt khi nghe nhắc tới Khôi. Tôi bỗng nhớ ra ả. Tôi hỏi Phiến:

- Có gặp ả không?

Phiến lắc nhẹ đầu. Thủy bỗng phá tan bầu không khí im lặng đang chực đè xuống khi tôi nhắc đến ả:

- Hai người uống gì chứ, nói chuyện mãi sao?

Tôi lắc đầu cười:

–Mới uống ở nhà, ghé đây định hỏi thăm ả. Không ngờ gặp cả Phiến. Lâu quá, cô biến đi đâu mất tiêu.

–Muốn tan thành bụi mà không được, đành phải sửa soạn biến khỏi tỉnh ly.

–Đi vài ngày thôi à?

–Có thể sẽ ở lâu hơn, hết mùa hè cũng nên.

–Phượng tàn hết rồi, sau cơn bão và trận lụt những con đường nó xơ xác quá.

–Cây lá cũng buồn như người, Đông nhỉ?

–Cần gặp Khôi không?

–Không.

Sau khi trả lời ngắn gọn, Phiến cúi mặt. Như thế Phiến cũng không biết ẩn đi đâu. Tôi đoán kỳ thi này chắc ẩn đã bỏ.

Thủy hỏi:

– Không uống gì thật à?

– Tôi về ngay đây, về quê nhớ khi lên có quà đấy nhé cô chủ quán?

Thủy gượng cười:

– Còn anh Đông đậu nhớ khao tụi này nhé, đừng quên.

Tôi nói với Phiến:

– Có thể ẩn nó đã đi xa rồi.

Phiến thở nhẹ. Tôi bước ra khỏi quán đạp xe về nhà. Tôi quên không ghé chợ rước dì Hạnh, và dì cũng không dặn, về nhà tôi gặp Thục đang đứng trước cổng, vẻ lóng ngóng. Thục cựa:

– Đi chơi ghê há?

Tôi cười:

– Đưa dì Hạnh đi chợ, chứ bộ.

– Chứ không phải ghé cà phê Thủy?

Tôi làm bộ ngạc nhiên:

– ủa, sao Thục rành quá vậy?

– Sao không, nhỏ Hiền bảo thấy anh Đông ngồi với hai chị nào.

Tôi đáp nhanh:

– Đó là Thủy và Phiến, lâu quá mới gặp Phiến.

– Vui không?

–Đâu có nói chuyện lâu, phải về ngay vì sợ Thục tới. Thục tới lâu chưa?

Thục cong môi:

– Mới có nửa tiếng.

–Đừng nói xạo, người ta đi chưa đầy mười lăm phút mà bảo tới nửa tiếng rồi.

–Sao không đi luôn chiều rồi hẩn về. Thi xong vui quá nhỉ?

Tôi mở công, kêu Thục vào. Tôi nói nhỏ bên tai Thục.

– Trả lời thư chưa?

Thục nhăn mặt, làm bộ chưa nghe. Rồi Thục cười chạy luôn vào nhà. Tôi dắt xe vào.

Thục ngồi im trong ghế. Tôi tới đứng bên cạnh hỏi:

– Trả lời thư chưa, hồi hộp quá rồi đó.

Thục đỏ mặt, lắc đầu:

– Quên bức thư ấy rồi.

– Sao quên?

– Tại vì không có đọc hết.

– Sao không đọc hết?

– Đông viết kỳ thấy mờ.

Thục cúi mặt giấu nụ cười của mình. Tôi đi loanh quanh chỗ ngồi của Thục. Một lúc lâu Thục mới ngẩng lên hỏi:

– Bộ mong trả lời lắm hả?

– Viết thư, ai không mong được trả lời.

Thục rúc rích cười:

–Mai một đi, mấy hôm nay người ta phải dọn dẹp nhà cửa. Mãi đến hôm nay mới được rảnh. Nay, ông già đã lấy bức thư rồi đó.

Tôi thót cả ruột:

- Để đâu mà ông lấy được?
- Để quên trong quyển vở trên bàn,
- Ông coi chưa?
- Không biết.
- Trời ơi, sao Thục vô ý quá vậy?

–Tại Đông để thư trong quyển vở rồi về không nói gì Thục đâu có biết. Vái trời cho ông già không đọc.

–Rồi có gì không?

–Ông im lặng, bình thường.

Tôi thở phào:

– Vậy chắc ông không có đọc. Thục làm Đông muốn thót trái tim ra ngoài.

–Mấy hôm người ta cũng lo muốn chết. Ăn ngủ không yên, lần sau có biên thư thì nói rõ trước khi về à.

Tôi nói gọn:

- Không biên thư nữa.
- Tại sao?
- Thục có trả lời đâu mà biên.
- Mai một trả lời.

Tôi âm ứ, đè nặng những bước chân trên nền gạch. Thục ngồi chống hai đầu gối bụng cảm ngó tôi cười.

- Đông giận trông kỳ khôỉ lắm. Biết không?

- Không giận.
- Không giận mà mặt mày như sắp giết người tới nơi.

Tôi ngó Thục, tự nhiên tôi phì cười. Gương mặt nàng ngây thơ như gương mặt con búp bê. Sáng nay Thục mặc chiếc áo dài màu tím than, tóc cột bằng một mảnh vải màu có bông trắng lớn. Thục diện bằng một chiếc vòng ngọc thạch đeo ở cổ tay xanh biếc. Mắt Thục mở lớn trêu tôi và nụ cười như một cơn gió mát rượi. Tôi tới gần Thục, đứng sau lưng nàng, Thục nói nhanh:

- Cắm hôn lên tóc người ta.

Nhưng tôi không nghe Thục. Tôi đã hôn. Mái tóc Thục thơm mùi bồ kết. Chắc Thục mới gội tóc hôm qua. Thục xô tôi đứng qua một bên, trợn mắt:

- Ai cho phép hôn tóc người ta, đã cấm rồi mà?
- Cái mùi thơm phưng phức của hương bồ kết cho phép.
- Hôn một cái là chậm trả lời thư một ngày đó.
- Vậy cho hôn mười cái.

Tôi dọa làm Thục sợ, nàng nhảy qua ngòai bên ghế khác. Và chúng tôi cứ rượt đuổi nhau khắp các ghế. Cuối cùng tôi dừng lại cười:

- Bây giờ không cần thư trả lời nữa, biết rồi.
- Biết cái gì?
- Thục đã chấp nhận.
- Đừng có nói ầu, chưa chấp nhận chuyện gì hết.

Tôi xòe bàn tay ra trước mặt Thục:

- Vậy trả chiếc hôn lúc nãy đây.

Thục đỏ mặt ngòai im. Tôi tới ngòai xuống gần bên Thục. Tiếng thở của Thục nghe nhanh trong lồng ngực nàng. Tôi nhìn hai cánh mũi phập phồng của Thục, hai cánh mũi xinh xắn trên bờ môi tròn đầy, hình như lúc nào cũng bĩu ra. Thục ngó tôi:

- Cắm nhìn.

- Không nhìn sao biết người ta nhìn mà cấm.

Thục giận kêu “ứ” một tiếng trong miệng. Tôi nắm tay Thục vuốt ve những ngón tay thon mềm của nàng. Thục bàng hoàng nói:

- Coi chừng Hạnh về, Đông kỳ quá.
- Dì Hạnh đi chợ trưa lắm. Hôm nay chắc mua thức ăn nhiều.
- Ai cho Đông nắm tay
- Đôi mắt của Thục.
- Đôi mắt không biết nói.
- Nhưng một lúc nào đó đôi mắt nói, và biểu đồng tình.
- Đông xạo quá trời.

Mỗi lần Thục nói như thế nghĩa là nàng không cãi lại tôi nữa, nàng chịu thua. Nhưng tôi chỉ có thể nắm bàn tay Thục, nghe trái tim mình đập loạn như muốn vỡ tung cả lồng ngực. Yêu Thục quá đổi, tôi chỉ hôn lên mái tóc, hít lấy mùi hương bồ kết sau một ngày Thục gội đầu và nhìn Thục đỏ mặt mắc cỡ ngượng ngùng giấu đi. Tôi không dám ôm lấy Thục, dù chúng tôi ngồi gần nhau dù bờ vai Thục tròn, dáng ngồi nghiêng hẳn như sắp rơi vào vòng tay tôi. Cả hai đứa đều hiểu rằng tình yêu đã chín. Và lắng nghe mùa cây trái đang ươm ngọt trong hồn mình. Tôi không quên Thục còn đi học và chắc Thục không quên tôi vừa xong kỳ thi.

Tôi bỗng thở hắt, nói bên tai Thục:

- Những ngày thi nhớ Thục quá.
- Ai bắt nhớ.
- Đôi mắt Thục, nụ cười của Thục và mùi hương trên mái tóc.

Thục cười, đôi mắt chớp nhanh trong cái cúi đầu ngượng ngùng. Tôi nắm lấy cả hai bàn tay Thục áp trong hai bàn tay mình bóp chặt khiến Thục nhăn mặt đau đớn. Tôi nói nhanh:

- Anh yêu em.

Thục hoảng hốt rút bàn tay về, nhưng bàn tay còn lại bị tôi giữ chặt. Tôi nghe Thục thở mạnh hơn và quay mặt. Tôi bỗng can đảm choàng tay qua ôm lấy vai nàng kéo về phía tôi. Thục run rẩy chống cự và hoảng hốt nói:

- Đừng Đông ơi, Thục sợ lắm.
- Anh yêu em.

Thục gật đầu:

- Em biết, nhưng em sợ lắm. Em còn đi học.
- Nhắm mắt lại anh cho cái này.

Thục nhắm nghiền mắt lại, run rẩy trong vòng tay tôi. Gương mặt Thục bừng sáng rực rỡ. Tôi nâng cằm Thục lên khi Thục cúi mặt. Thục lắc đầu quầy quậy nhưng tôi đã đặt nhanh lên bờ môi Thục một chiếc hôn. Khi buông Thục ra tôi thấy Thục khóc, những giọt nước mắt lăn dài xuống má Thục. Tôi lịm cả người. Tôi lau nước mắt cho Thục trong khi Thục vẫn nức lên từng tiếng ngắt. Cả hai đều im lặng. Tôi vụng về không dỗ dành được Thục. Nàng không nói với tôi lời nào. Cho tới khi tiếng chuông gọi cổng reo lên. Tôi biết dì Hạnh về và chạy ra mở cửa.

Dì Hạnh xách một giỏ nặng đầy thức ăn, dì cười hỏi:

- Thục tới chưa?

Tôi gật đầu, ngượng ngùng đi bên cạnh dì. Hình như tôi lo ngại dì Hạnh sẽ biết tôi vừa hôn Thục. Tôi cố nói nhanh:

- Dì mua thức ăn nhiều quá.

– Hôm nay thức ăn rẻ, và phải cho Đông ăn bù những hôm vội vàng trong kỳ thi chứ.

- Còn dì thì sao, dì có vẻ gầy.

- Con gái gầy tốt hơn, dì cũng sợ mập vậy chứ bộ.

Thục hiện ra ở cửa, những giọt nước mắt biến mất. Nhưng tôi ngó thấy được vẻ không tự nhiên trên gương mặt Thục. Tôi lo dì Hạnh biết cử chỉ khác lạ nơi người bạn thân của mình. Nhưng dì Hạnh vẫn hồn nhiên như không để ý gì.

Hai người nói chuyện và cười đùa với nhau. Tôi đứng bên ngoài thêm nhìn những cánh hoa còn sót lại sau cơn bão và mới nở trong vườn. Tôi bàng hoàng như vừa uống xong một cốc rượu mạnh. Thục bỗng bước ra đứng phía sau lưng tôi. Đợi tôi quay lại Thục dúi vào tay tôi một quyển tập rồi bước nhanh vào nhà. Tôi ngạc nhiên thấy một bức thư. Tôi sung sướng ngồi ngay xuống bậc thềm. Những trang giấy vở đầy chữ của Thục, những dòng chữ xinh xắn reo múa trước mắt tôi. Giấy thơm và chữ cũng thơm. Thục trả lời thư tôi bằng những ý nghĩ e dè nhưng tôi hiểu rằng Thục đã yêu tôi.

Thục làm tôi ngạc nhiên đến bàng hoàng. Bức thư Thục viết ngay sau khi nhận được thư tôi, nghĩa là trước những ngày thi của tôi nữa, thế mà Thục không chịu đưa, tôi hiểu Thục muốn những ngày thi của tôi qua đi, sợ làm tôi xúc động và bận rộn. Thục tuyệt vời quá, Thục ạ. Tôi đọc bức thư hai ba lần mà không thấy chán, tôi muốn thuộc luôn từng chữ, từng câu Thục viết, và sung sướng lịm người nhìn thấy làn cây xanh biếc vươn cao trong một bầu trời rự rờ ánh nắng. Tôi mang thư Thục về phòng. Thục đứng một mình trên bao lon từ bao giờ. Thục nhìn tôi cười. Tôi nói:

– Thục xấu nhỉ?

Thục lại cười lớn. Tôi vào phòng ngồi nhìn Thục với tà áo tím bay trong gió sớm. Gió hình như cũng mang hương hoa ngoài đường vào, hương cỏ mật dưới vườn lên. Thục vào phòng cầm cây đàn tới đưa cho tôi. Thục nói:

– Hát cho em nghe một bài.

– Anh không biết hát.

– Lại xạo, Hạnh bảo anh hát hay lắm.

–Anh chỉ muốn nhìn em thôi. Thục ra đứng ngoài kia như lúc nãy cho anh nhìn.

Thục ngượng ngùng:

–Đừng có khôn, nhưng em xấu lắm nhìn một hồi rồi sẽ tìm ra những điểm xấu của em.

–Không có gì xấu khi hai người yêu thương nhau.

–Nhưng anh sẽ xấu nếu không hát cho em nghe.

Tôi cười:

– Chiu em, nhưng em nghe bài gì?

– Bài nào anh thích nhất.

– Lại ngồi đằng kia anh mới hát, có em trước mặt, anh không bao giờ hát được.

Thục mỉm cười đi vòng ra phía sau lưng tôi. Nàng ngồi xuống mép giường. Tôi dạo nhạc và hát bài, “Ngày đó chúng mình”.

Ngày đó có em đi nhẹ vào đời và mang theo ánh trăng sao đến với lời thơ nuối.

Ngày đó có anh mơ lại mộng ngồi và se tơ kết tóc giam em vào lòng thôi...

Tôi bỗng ngừng lại hỏi Thục:

– Em có nghe tiếng reo của hàng nhạc ngựa ngoài kia không?

Thục mỉm cười, gật đầu. Tôi cười:

– Hàng nhạc ngựa hát hay hơn mình nhiều.

– Nhưng anh hát tiếp đi.

Tôi buông đàn, ngồi nhìn Thục:

– Không còn tiếng hát nào ý nghĩa nữa. Ngồi nhìn em thấy vui thú hơn.

– Em xấu lắm, phải không?

– Em đẹp nhất trần đời.

Câu nói có vẻ sáo rỗng nhưng tôi không tìm được câu nào ý nghĩa hơn như vậy. Thục ngượng quay mặt chỗ khác không dám nhìn tôi.

– Nhỏ Hiền nó nghi rồi đó.

– Tha hồ cho nó nghi. Nó biết cũng chả sao nữa chứ đừng nói nghi, em sợ à?

– Không đâu anh, nhưng kỳ lắm. Nó bắt nạt em về chuyện này hoài. Không quen với anh, sức mấy nó bắt nạt em được.

– Hôm nào kêu nhỏ ấy tới đây.

– Chi vậy?

– Anh nói chuyện.

Thục cười khúch khích:

– Chưa chi đã lên mặt, nó chả sợ anh đâu.

– Rồi sẽ sợ anh.

– Thôi, nó mới nghi ngờ thôi chứ chưa biết rõ. Thế mà đã hăm nói lại với ông già. Em đang lấy lòng nó đây.

Thục bỗng hốt hoảng:

– Thôi, em xuống phụ làm cơm với Hạnh. à, Hạnh có nghi gì chưa anh?

– Biết rõ rồi chứ không có nghi.

– Tại anh hết, ngược với Hạnh chết.

– Dì ấy cũng có “bồ” rồi chứ bộ.

– Ai thế? sao chả nghe Hạnh nói.

– Dấu đây.

Thục thích thú chạy xuống nhà. Tôi cũng không biết mình phìa như thế có đúng một phần nào không. Dì Hạnh kín đáo ghê quá khó mà biết được. Tuy nhiên tôi đoán thế nào dì Hạnh cũng có bồ rồi. Một người con gái xinh đẹp như vậy phải có một mùa để nhan sắc mãi còn tươi. Tôi đi loanh quanh trong phòng. Chợt nhớ tới cái kệ sách của mình. Còn mấy ngăn sách chưa đem phơi được. Bây giờ trở đi là những ngày thanh thoi, tôi sẽ có dịp đọc sách. Những cuốn sách suốt một năm qua tôi chưa hề rờ tới. Tôi tới soạn lại một vài cuốn sách, bất ngờ thấy rơi ra những trang giấy vỡ. Tôi ngạc nhiên thấy nét chữ quen thuộc của dì Hạnh kẹp vào những trang sách đọc trong lúc nhàn rỗi rồi bỏ quên. Đó là những dòng nhật ký ghi vội không ngày tháng và không đầu không đuôi. ở một trang tôi đọc được:

“Đông đã tới ở được ba tuần lễ

Căn nhà tự nhiên như có tiếng hát và những bông hoa ngoài vườn biết cười. Tôi cũng vừa nhận thấy mình biết mơ mộng. Kỳ lạ quá đôi mắt ấy, biết không? Hôm nay tôi cũng vừa tròn mười lăm tuổi. Không ai biết, ngoài tôi”.

Một trang khác:

“Nói chuyện với Đông tới khuya, sợ ma quá mà cũng phải xuống nhà ngủ. Trời oi khoảng hành lang vắng tanh và mưa lạnh buốt.

Những giọt cà phê chưa tan. Nó còn đọng đầu trong lòng.

Tôi sắp mười sáu tuổi. Lại có thêm một ngày sinh nhật không ai hay.

Buổi sáng ra vườn ngắt hoa hồng. Tôi muốn cho Đông một đóa hoa nhưng âm thầm thôi. Và tôi đã bỏ vào ngăn kéo bàn học của Đông.

Tôi vừa nghĩ tới tình yêu khi xem đến trang sách này.

Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm vào cơ thể tôi làm mạch máu tôi như tê dại hẳn.

Tôi bàng hoàng quá. Có phải tôi đã Y. Đông không?”

Chữ Yêu dì Hạnh đã viết tắt bằng một chữ Y. Tôi sững sờ cầm những trang giấy trong tay Người tôi như tê dại hẳn, mất hết phản ứng.

Thục bỗng lên đứng trước cửa phòng nói:

– Em về.

Tôi bảo:

– Chiều nay Khôi tới mời đi cine đấy.

– Chiều em sẽ ghé lại.

Tôi đưa Thục ra cổng. Nắng đã lên cao và bầu trời có nhiều mây trắng bay. Thục về rồi, khuất bóng áo Thục ở một ngã ba đường quen thuộc. Tôi vẫn còn đứng ngơ ngác với những dòng nhật ký cũ của dì Hạnh. Tôi không biết bây giờ ý nghĩa của dòng nhật ký ấy đã đổi khác chưa. Tiếng chim hót trên đỉnh cây, những cái hoa nhạc ngựa mới nở đỏ rực. Ở một góc đường xa tôi nhìn thấy

cây phượng nào đó còn sót lại những bông đỏ ối. Con đường đó chắc Thục đang đi ngang qua. Tôi thấy có một cái gì ngượng ngập giữa tôi và dì Hạnh sau khi thấy được mảnh giấy kia. Dì kín đáo quá, phải chi tôi được đọc những dòng nhật ký ấy sớm hơn.

Dì Hạnh đi ra hỏi:

– Thục về rồi à?

Tôi gật đầu. Dì nói:

– Sao Thục về, tưởng Thục ở lại chơi trưa nay chứ. Bộ hai người giận nhau à?

– Chiều Thục trở qua.

– Đông đói bụng chưa?

– Đói.

– Vào ăn đi, dì dọn xong rồi. Đông làm sao thế?

Tôi lắc đầu, cười. Dì Hạnh sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng tôi đã đọc được những dòng nhật ký ấy. Và biết đâu dì đã quên sau khi viết trong một lúc xúc động nào đó của một thời con gái. Dì nhắc tôi:

– Chiều nay bà giúp việc lên. Có bà chắc Đông thành thạo hơn. Đông có quyền đi chơi cả ngày.

– Từ trước tới giờ Đông vẫn đi chơi thoải mái như thế.

– Nhưng bây giờ khác. Đông có nhiều thì giờ hơn. Không phải coi nhà cho dì đi chợ nữa. Dì cũng thành thạo trong những ngày tới. Chúng ta đã quên mùa hè rồi.

– Dì không định đi với Thục về quê ngoại của Thục sao. Ít ra mùa hè vẫn còn mấy ngày. Đông gặp Phiến lúc sáng. Phiến và Thủy cũng sắp về quê nghỉ hè.

Dì Hạnh ngạc nhiên:

– Gặp Phiến, bây giờ Phiến ra sao?

– Buồn.

- Phiến yêu Khôi?
- Hình như vậy, còn ỉn thì đi đâu mất hình như kỳ thi này nó bỏ.

Dì Hạnh thở nhẹ, hỏi tôi:

- Còn Đông không về quê.
- Không muốn về.
- Sao thế?
- Thấy đi đâu cũng buồn, thà ở đây với nỗi buồn của mình còn hơn. Nhưng có thể Đông sẽ về quê sau khi có kết quả.
- Đông mà buồn sao, tưởng Đông đang vui?

Bữa ăn tẻ nhạt vì người nào cũng im lặng. Tôi không biết nói gì với dì Hạnh. Và hôm nay dì Hạnh buồn như chưa bao giờ thấy dì buồn. Ăn xong tôi về phòng đốt những mảnh giấy của dì Hạnh viết. Tôi không thể để nó trong ngăn kéo. Tôi mong rằng dì Hạnh đã quên có một lần mình viết những dòng nhật ký như thế. Tôi ra đứng ngoài bao lơn nhìn ra một khoảng trời rực nắng. Tĩnh ly vẫn bình lặng u buồn dưới màu xanh của cây, màu nâu của ngói và màu đỏ của những cây phượng già nua tàn tạ gần hết mùa hè. Những ngày chờ kết quả thi là những ngày thảnh thơi nhất của học trò. Tôi lại càng thảnh thơi hơn vì không quan tâm đến nó nữa. Nhưng tình cảm tôi lúc đó đã nặng xuống, mênh mông như một con sông. Tôi nghe có tiếng sóng vỗ trong lòng mình. Tiếng sóng khuya khoắt lặng buồn. Tôi bối rối thực sự trước tình cảm của dì Hạnh. Nếu nó vẫn còn nguyên vẹn như những dòng nhật ký có lẽ tôi cũng phải bỏ trường bỏ tĩnh ly mà đi như ỉn. Tôi sẽ không bao giờ nói cho Thực biết chuyện này. Và tôi mong hơn bao giờ hết, dì Hạnh sẽ đổi khác. Đồng thời tôi cũng buồn biết bao nhiêu khi nghĩ rằng từ bây giờ tôi đã mất Dì Hạnh. Hình như tôi cũng đã Y. dì trong tình yêu của Thực. Tôi bàng hoàng khi nghĩ ra điều đó. Tôi bỗng có ý định đi dạo một vòng tĩnh ly, qua những con đường phượng bay gần hết mùa hè. Tôi xuống nhà lấy xe đạp ra phố. Mùa hè ở đây buồn quá. Phượng tàn tạ bay, ve nỉ non kêu và tĩnh ly ngó man mác như một khúc sông dài.

